

Jennifer
Probst

Thương yêu Hôn nhân

Thương vụ hôn nhân

Jennifer Probst

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

[GIỚI THIỆU](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

GIỚI THIỆU

Alexa là một cô gái 27 tuổi, là chủ một tiệm sách, yêu văn thơ, yêu động vật và có tình cảm sâu sắc với gia đình của mình. Mặc dù cha cô từng đối xử không tốt với mẹ con cô nhưng họ vẫn quyết định tha thứ cho ông. Cô lâm vào tình thế khó khăn khi gia đình cô mắc nợ phải bán căn nhà từ thuở thơ ấu. Alexa chấp nhận bất cứ điều gì, kể cả kết hôn với người cô không yêu, để cứu ngôi nhà và có tiền chữa bệnh cho bố cô. Cô quyết định làm một lá bùa để cầu xin một người chồng.

Nick là một anh chàng đẹp trai, giàu có, có nhiều hoài bão và sắp sửa được kế thừa một công ty kiến trúc từ bác của anh. Tuy vậy, điều kiện để được thừa kế là Nick phải có vợ. Tuy nhiên, vì một tuổi thơ bất hạnh với gia đình của mình mà ngay từ khi còn bé, anh đã quyết định sẽ không ràng buộc với gia đình và con cái. Một người vợ không bao giờ là điều anh muốn.

Nick đã được mai mối với Alexa thông qua Maggie, em họ của Nick. Cả ba người đã chơi với nhau từ tấm bé, nhưng khi lớn thì Alexa và Nick không liên lạc nữa. Alexa từng bày tỏ tình cảm của mình với Nick khi cả hai còn là thiếu niên, nhưng Nick từ chối. Cả Alexa và Nick, mỗi người đều có những tiêu chuẩn riêng về người chồng người vợ của mình tưởng chừng như không thể dung hòa. Hai người quyết định tiến đến hôn nhân vì những lợi ích có thể bổ sung cho nhau. Alexa cần tiền để cứu gia đình mình, Nick cần một người vợ để có quyền thừa kế. Tuy nhiên, Alexa tuyệt nhiên không nói cho Nick biết chính xác lý do lấy anh của cô, mà luôn che giấu bằng việc viện cớ lấy tiền để mở rộng kinh doanh. Lòng tự trọng của cô và cha mẹ cô không cho phép cô nhận tiền của anh để cứu gia đình mình.

Cuộc sống gần gũi hàng ngày tạo điều kiện cho Nick hiểu rõ về con người Alexa hơn. Anh cảm thấy hạnh phúc và luôn bật cười bên cạnh Alexa. Họ cũng không thể giấu giếm được ham muốn gần gũi nhau, mặc dù luôn bị ngăn cản bởi điều khoản “không cho phép quyến rũ lẫn nhau” trong hợp đồng hôn nhân. Dần dần, Nick phát hiện anh đã đem lòng yêu Alexa từ khi nào, còn Alexa luôn dành tình cảm cho anh từ lâu. Đỉnh điểm là khi họ phá vỡ điều khoản trong hợp đồng và Alexa mang thai, cùng lúc Nick phát hiện rằng Alexa không dùng tiền cho mục đích kinh doanh. Anh cứ ngỡ con người Alexa ngây thơ, trung thực, không màng đến tiền của anh. Nhưng đứa trẻ xuất hiện làm anh càng tin rằng Alexa muốn ràng buộc anh bằng đứa trẻ để lấy tiền trợ cấp, giống như ngày xưa mẹ anh đã làm với cha anh.

Một cuộc cãi vã nổ ra, Alexa đau đớn bỏ đi, không liên lạc với ai. Cha mẹ cô đã tìm đến Nick và lúc này mọi thứ mới rõ ràng. Nick biết anh đã phạm một sai lầm thật khó để bỏ qua, đồng thời anh cũng hiểu rằng mình yêu Alexa hơn bao giờ hết và sâu trong anh luôn khát khao một gia đình ấm áp. Nhưng lúc này anh sẽ phải làm sao để Alexa hiểu và quay về bên anh?

CHƯƠNG 1

Cô cần một người đàn ông.

Tốt nhất là một người có sẵn một trăm năm mươi nghìn đô la.

Alexandria Maria McKenzie nhìn chăm chú vào đồng lửa nhỏ nằm giữa sàn phòng ngủ và tự hỏi liệu mình đã hoàn toàn mất trí hay chưa. Mảnh giấy mà cô cầm trong tay có ghi toàn bộ những phẩm chất mà cô ao ước người tri kỷ mình sẽ sở hữu. Chung thủy. Thông minh. Hải hước. Có một ý thức sâu sắc về gia đình và tình yêu với loài vật. Một thu nhập ổn định.

Hầu hết nguyên liệu đã được cho vào nấu. Sợi tóc từ một thành viên trong gia đình - cậu em trai mà bây giờ vẫn đang say xỉn. Sự hòa trộn của những thảo dược ướp hương – có thể đem đến cho người đàn ông trong mơ của cô nét tính cách dịu dàng. Và một que củi nhỏ để... ôi, hi vọng nó không mang đến điều mà cô lo sợ.

Hít một hơi thật sâu, cô ném mảnh giấy vào trong chiếc thùng màu bạc và nhìn nó bốc cháy. Alexa cảm thấy mình giống như một kẻ ngốc nghếch vì đã tạo ra một lá bùa yêu, nhưng cô không còn sự lựa chọn nào khác và cũng gần như không còn gì để mất. Là chủ của một hiệu sách đa dạng chủng loại ở trong thị trấn mang phong cách thành thị của New York, nơi tập trung đông các sinh viên đại học, cô nhận ra rằng mình được phép có một vài thói quen. Ví dụ như gửi lời cầu nguyện đến mẹ Trái Đất để cầu xin một người đàn ông hoàn hảo.

Alexa vươn người ra để với lấy bình chữa cháy khi ngọn lửa liếm ra ngoài. Khói bốc lên và nhắc cô nhớ lại mùi bánh pizza bị cháy trong lò nướng bánh. Cô nhăn mũi, xịt nước vào tấm thảm, rồi kiểm một ly rượu vang đỏ.

Mẹ cô sẽ phá tan Tara.

Ngôi nhà của gia đình cô.

Alexa chộp lấy một chai Cabernet Sauvignon và nghĩ về tình thế tiến thoái lưỡng nan của mình. Tiệm sách đã được đem thế chấp hoàn toàn. Việc mở rộng quán cà phê đã được lên kế hoạch chi tiết, cẩn thận và sẽ không còn dư thừa một xu nào cả. Cô nhìn quanh căn gác xếp có từ thời Victoria và dễ dàng tính được rằng chẳng còn gì có thể bán được cả. Thậm chí cả trên eBay cũng không.

Alexa hai mươi bảy tuổi và đáng lẽ nên được sống trong một căn hộ kiểu mẫu, mặc quần áo có nhà thiết kế riêng, và đi vào mỗi ngày cuối tuần. Thay vào đó, cô lại nhận nuôi những chú chó vô chủ từ trung tâm cứu hộ động vật địa phương và mua những chiếc khăn quàng cổ thanh lịch để đổi mới vẻ bề ngoài của mình. Cô tin vào cuộc sống tươi sáng, đón nhận mọi khả năng và sống theo trái tim mình. Thật không may, không đức tính nào trong đó có thể cứu lấy ngôi nhà của mẹ cô.

Cô nhấp một ngụm rượu vang đỏ và thừa nhận rằng không thể làm được gì nữa. Không ai có đủ tiền, và lần này, khi người thu thuế tới, sẽ chẳng có một kết thúc tốt đẹp. Cô không phải là Scarlett O'Hara^[1]. Và Alexa không nghĩ rằng nỗ lực cuối cùng khi thực hiện một câu thần chú tình yêu để quyến rũ một người đàn ông hoàn hảo đến cửa nhà mình sẽ tỏ ra hữu ích.

[1] Nữ nhân vật trong tiểu thuyết Gone with the wind của nhà văn Margaret Mitchel.

Chuông cửa vang lên.

Alexa há hốc miệng. Chúa ơi, là anh ta ư? Cô nhìn xuống cái quần rộng thùng thình và chiếc áo phông lủng rồi tự hỏi liệu mình có còn đủ thời gian để thay đồ. Cô bật dậy và lục lọi phòng để đồ, nhưng chuông cửa lại vang lên, vì vậy cô chạy rón rén ra cửa, hít một hơi thật sâu và nắm lấy tay nắm cửa.

“Lúc nào cậu định mở cửa.”

Hi vọng tụt hẳn xuống. Alexa nhìn chăm chăm vào cô bạn thân nhất của mình, Maggie Ryan và cau mày. “Tớ tưởng cậu là gã trai đó.”

Maggie khịt mũi một cái rồi đi vào. Cô huơ một tay trong không khí, làm nổi bật những móng tay màu anh đào và buông mình rơi xuống ghế sofa. “Ha ha, cứ mơ đi. Chắc cậu bị cuộc hẹn hò cuối cùng làm cho phát khiếp rồi, do đó tớ sẽ không mai mối giúp cậu lần nữa đâu. Có chuyện gì xảy ra ở đây thế?”

“Ý cậu là tớ sợ anh ta á? Tớ nghĩ anh ta gần như sắp tấn công tớ.”

Maggie rướn một bên lông mày lên. “Anh ấy nghiêng người để trao cậu một nụ hôn chúc ngủ ngon. Cậu vấp ngã và đập mông, khiến anh ấy cảm thấy mình như một thằng ngốc vậy. Mọi người hôn nhau sau khi hẹn hò, Al. Đó chỉ là một nghi thức thông thường.”

Alexa quăng những thứ còn lại vào một cái túi rác và vút vào thùng. “Anh ta đã ăn cả tấn tỏi vào buổi tối và tớ chẳng muốn anh ta lại gần chút nào.”

Maggie chớp lấy và hóp một ngum lớn rồi duỗi thẳng đôi chân thon dài được bao phủ bởi lớp quần tất màu đen, ghếch đôi ủng cao gót lên cạnh chiếc bàn đã mòn vẹt. “Nhắc tớ nhớ lại tại sao cậu không quan hệ với ai trong một thập kỉ nhỉ?”

“Mụ phù thủy.”

“Kẻ độc thân.”

Alexa từ bỏ và bật cười. “Được, cậu thắng. Tại sao mình lại vinh dự đón tiếp cậu vào một buổi tối thứ Bảy nhỉ? Cậu trông tuyệt mà.”

“Cảm ơn! Mình có cuộc hẹn với một người lúc bảy giờ. Muốn đến không?”

“Đến cuộc hẹn của cậu á?”

Maggie cau mày và uống cạn chút rượu còn lại trong ly. “Cậu sẽ là một vị khách tốt hơn. Anh ta tử tế lắm.”

“Thế tại sao cậu lại nhận lời hẹn hò với anh ta?”

“Anh ta trông cũng có vẻ tốt.”

Alexa buông mình rơi xuống cạnh bạn trên chiếc sofa và thở dài. “Tớ ước mình có thể giống như cậu. Maggie. Tại sao tớ lại có nhiều nỗi khổ tâm thế nhỉ?”

“Chẳng lẽ tớ lại không có cái nào?” Môi của Maggie cong lên hài hước tỏ vẻ không tán thành, sau đó chỉ vào chiếc thùng. “VẬY, có vụ gì với đồng lứa thế?”

Alexa thở dài. “Tớ đang cố tạo ra một lá bùa tình yêu. Để, ừm... bắt một người đàn ông.”

Cô bạn ngửa đầu ra sau và cười. “Được rồi. Thế chiếc thùng đó để làm gì?”

Má của Alexa ửng đỏ. Cô chưa thể bình thản với điều này được. “Tớ làm một ngọn lửa thể hiện sự kính trọng với Mẹ Trái Đất”, cô lí nhí.

“Ôi Chúa ơi.”

“Nghe tớ nói đã. Tớ phải liêu thôi. Tớ vẫn chưa gặp ‘Mr. Right’ của mình và còn một vấn đề nhỏ khác xảy đến mà tớ phải giải quyết, thế nên tớ kết hợp cả hai nhu cầu đó vào một danh sách.”

“Danh sách nào cơ?”

“Một khách hàng đã nói với tớ rằng cô ấy mua quyển sách về bùa chú tình yêu này và khi làm một danh sách tất cả các phẩm chất mà cô ấy tìm kiếm ở một người đàn ông, anh ta xuất hiện.”

Giờ Maggie có vẻ hứng thú. “Một người đàn ông xuất hiện bên đời cô ấy với tất cả những thứ cô ấy muốn?”

“Ừ. Danh sách phải cụ thể. Nó không thể quá chung chung, hoặc bề trên sẽ cảm thấy lúng túng với những ước muốn của cậu và không thể đáp trả lại gì cả. Cô ấy nói là nếu cậu làm theo bùa, người đàn ông của đời cậu sẽ xuất hiện.”

Đôi mắt xanh lá của Maggie sáng lên. “Để tớ xem quyển sách nào.”

Chẳng có gì giống như việc một cô gái độc thân khác làm bạn cảm thấy khá hơn về việc săn lùng một người đàn ông cả. Alexa ném quyển sách bọc vải cho bạn, cảm thấy mình bớt giống kẻ ngốc đi một chút.

“Hừm. Cho tớ xem danh sách của cậu nào.”

Cô phẩy tay hướng về chiếc thùng. “Đốt rồi.”

“Tớ biết cậu có một bản sao khác dưới giường. Thôi, tớ sẽ tự lấy.” Bạn cô ngang nhiên bước về phía chiếc giường màu hoàng yến và móc tay dưới tấm đệm.

Trong vòng vài giây, cô móc được tờ danh sách một cách đắc thắng bằng những móng tay màu anh đào và liếm môi như thể sắp sửa đắm chìm vào một cuốn tiểu thuyết lãng mạn. Alexa đứng chôn chân trên tấm thảm và sụp người xuống phía trước. Để mặc cho tình trạng bị bê mặt sắp bắt đầu.

“Số một.” Maggie ngâm nga. “Một fan hâm mộ của Met.”

Alexa chuẩn bị tinh thần đón nhận phản ứng dữ dội của bạn.

“Bóng chày?” Maggie hét toán lên, vung vẩy tờ giấy trong không khí với vẻ phấn khích. “Khí thật, làm thế nào cậu có thể viết ưu tiên số một là bóng chày được nhỉ? Họ không được chơi trong giải World Series^[2] nhiều năm rồi. Thực tế, ở New York có nhiều người hâm mộ Yankee hơn là Met và điều đó quét sạch nam giới đấy.”

[2] Giải đấu bóng chày dành cho những đội xuất sắc nhất nước Mỹ.

Alexa nghiêng rằng. Tại sao cô luôn bị chỉ trích vì lựa chọn đội bóng của New York cơ chứ. “Đội Met có trái tim và tính cách riêng, và tớ cần một người đàn ông có thể bên vực kẻ yếu. Tớ sẽ không ngủ với một fan hâm mộ của Yankee.”

“Cậu vô vọng rồi đấy. Tớ từ bỏ.” Maggie nói. “Số hai: yêu thích sách, nghệ thuật, và thơ.” Cô dừng một chút để suy nghĩ, sau đó nhún vai. “Tớ chấp nhận. Thứ ba: Tin vào nguyên tắc một vợ một chồng. Rất quan trọng trong danh sách này. Số bốn: muốn có trẻ con.” Cô nhìn lên. “Mấy đứa?”

Alexa mỉm cười với ý tưởng này. “Tớ muốn ba. Nhưng cũng có thể chấp nhận hai đứa. Liệu tớ có cần ghi cụ thể bao nhiêu trong danh sách không?”

“Không, Mẹ Trái Đất sẽ hiểu đúng thôi.” Maggie tiếp tục. “Số năm: Biết cách làm thế nào để giao tiếp với phụ nữ. Cái này hay. Tớ phát ốm với việc đọc những cuốn sách về Venus và Mars^[3] rồi. Tớ vừa nghiên cứu kỹ toàn bộ xê ri và vẫn chưa có tí manh mối nào cả. Số sáu: yêu động vật.” Cô rên rỉ. “Cái này cũng tệ như đội Met!”

[3] Venus và Mars: tên nhân vật trong cuốn sách nổi tiếng tựa đề Man are from Mars, women are from Venus của tác giả Jonh Gray nói lên sự khác biệt giới tính của nam và nữ.

Alexa lảng đi bằng cách nhìn vào thảm để tránh đối diện với bạn. “Nếu anh ấy ghét chó, làm thế nào tớ có thể tiếp tục chương trình tình nguyện ở trung tâm cứu hộ động vật chứ? Và sẽ ra sao nếu anh ấy là một thợ săn. Tớ có thể phải tỉnh dậy vào nửa đêm và tìm thấy con hươu đã chết chằm chằm nhìn mình từ trên bệ lò sưởi.”

“Cậu quá xúc động rồi đấy.” Maggie quay lại với danh sách. “Số bảy: có đạo đức và niềm tin vào sự trung thực. Cái này đáng lẽ ra phải là số một trong danh sách, nhưng chết tiệt thật, tớ không phải là fan của Met. Số tám: một người tình tuyệt vời.” Cô nháy nháy lông mày. “Cái này sẽ là số hai trong danh sách của tớ. Nhưng tớ tự hào cái này đã xuất hiện. Cô thể cậu cũng không đến nỗi vô vọng như tớ nghĩ.”

Alexa nuốt một cách khó nhọc, dạ dày cuộn lên lo sợ. “Tiếp đi.”

“Số chín: có một ý thức mạnh mẽ về gia đình. Có lý đấy – cậu nhắc tớ nhớ đến gia đình Walton đấy. Rồi, số mười...”

Tiếng đồng hồ điểm từng tiếng “Tích ... Tắc! Alexa quan sát Maggie đọc lại điều này lần nữa.

“Alexa tớ nghĩ mình sắp đọc nhầm điều số mười.”

Alexa thở dài. “Có thể là không.”

Maggie hét lên yêu cầu cuối cùng. “Cần một trăm năm mươi nghìn đô la tiền mặt sẵn có.” Cô nhìn lên. “Tớ cần chi tiết hơn.”

Alexa hất cằm. “Tớ cần một người đàn ông mà tớ có thể yêu, có kèm theo khoảng một trăm năm mươi nghìn đô la. Và tớ cần anh ấy gấp.”

Maggie lắc đầu như thể vừa ngoi lên mặt nước. “Để làm gì?”

“Để cứu Tara.”

Maggie chớp mắt. “Tara?”

“Ừ, nhà của mẹ tớ. Cậu biết đấy, giống như bộ phim *Gone with the wind* ấy? Có nhớ mẹ tớ thường đùa về việc cần nhiều bông hơn để trả các hóa đơn không? Tớ vẫn chưa nói với cậu là điều đó tệ thế nào Maggs. Mẹ tớ muốn bán và tớ không thể để bà làm điều đó. Họ không có tiền và không còn nơi nào để đi cả. Tớ sẽ làm bất kỳ điều gì để giúp, kể cả làm đám cưới. Giống như Scarlett ấy.”

Maggie rên rỉ và túm lấy cái túi sách của mình. Cô gần như xé bung điện thoại ra và ấn mạnh một vài con số.

“Cậu đang làm gì thế?” Alexa cố kiềm chế cơn hoảng loạn khi nghĩ rằng cô bạn thân nhất của mình đang không hiểu. Trước đây, cô chưa từng đề nghị một người đàn ông nào giải quyết vấn đề cho mình. Ôi, rắc rối rồi đây.

“Hủy cuộc hẹn của tớ. Tớ nghĩ những điều này cần được thảo luận. Rồi tớ sẽ gọi cho bác sĩ trị liệu của mình. Cô ấy rất tốt, kín đáo và chấp nhận tiếp những cuộc gặp lúc nửa đêm.”

Alexa mỉm cười. “Cậu đúng là bạn tốt, Maggie.”

“Ừ, nói cho tớ nghe về nó nào.”

Nicolas Ryan đã có may mắn trong tầm tay.

Nhưng để có những gì mình muốn, anh cần một người v

Nick tin vào nhiều thứ. Làm việc chăm chỉ để đạt được mục tiêu. Kiểm soát sự giận dữ, dùng lý lẽ để nói chuyện trước mỗi thời khắc để bắt đầu một cuộc tranh cãi. Và thiết kế những tòa nhà. Những tòa nhà vững chắc mà vẫn toát lên vẻ đẹp hoàn mỹ. Những góc cạnh mềm mại và những đường nét sắc sảo hòa trộn với nhau. Gạch, bê tông và kính chứng thực cho sự vững chãi mà mọi người khao khát trong cuộc sống thường nhật. Khoảng khắc đầu tiên khi mọi người kinh ngạc nhìn vào tòa nhà khi nó hoàn thiện. Tất cả những điều đó có ý nghĩa rất lớn với anh.

Nick không tin vào tình yêu bất diệt, hôn nhân và gia đình. Những thứ này chẳng có nghĩa lý gì cả, và anh quyết định sẽ không để những hình mẫu sống cơ bản này của xã hội ảnh hưởng tới cuộc sống riêng tư của mình.

Thật không may, bác Earl đã thay đổi những quy tắc này.

Ruột gan Nick quặn lại, và cái cảm giác khó chịu khô hài đó suýt khiến anh bật cười. Anh đứng dậy khỏi chiếc ghế da và cởi chiếc áo khoác màu xanh nước biển, tháo chiếc cà vạt bằng lụa và chiếc áo sơ mi trắng như tuyết. Một cái giật mạnh nơi cổ tay để tháo bỏ dây thắt lưng, Nick nhanh chóng thay một chiếc quần thể thao màu xám và chiếc áo phông hợp tông. Anh xỏ hai chân vào đôi giày đế mềm hiệu Nike Air và bước vào bên trong phòng làm việc riêng biệt, nơi chất đầy những bản mẫu, phác thảo, những bức ảnh truyền cảm hứng, một chiếc máy chạy bộ, vài quả tạ và một quầy bar được tích trữ đầy đủ. Anh nhấn chiếc nút trên bản điều khiển nghe nhạc MP3. Giai điệu bài *La Traviata* tràn ngập căn phòng khiến đầu óc anh thấy thư thái.

Anh bật chiếc máy chạy bộ lên và cố không nghĩ đến việc hút thuốc. Thậm chí sau năm năm, mỗi khi căng thẳng cực độ, Nick chỉ ao ước có một điếu thuốc. Bực bội trước điểm yếu của mình mỗi khi thèm thuốc cồn cào, anh lại tập thể dục. Chạy bộ làm Nick cảm thấy dịu đi, đặc biệt trong môi trường anh hoàn toàn có thể kiểm soát. Không có tiếng ồn ào quá lớn làm gián đoạn sự tập trung của anh, không ánh mặt trời như thiêu đốt, không đá sỏi cản đường. Anh cài đặt bản điều khiển và bắt đầu nhịp độ từ từ có thể dẫn mình tới một giải pháp.

Thậm chí, dù hiểu tâm ý của người bác nhưng cái cảm giác về sự phản bội cứ từ từ gặm nhấm sự yên ổn của anh. Cuối cùng, thành viên duy nhất trong gia đình mà anh yêu quý đã sử dụng anh như một quân tốt.

Nick lắc đầu, Anh lẽ ra phải nhận thấy trước điều này. Bác Earl đã dành nốt mấy tháng cuối đời để giáo huấn anh về tầm quan trọng của ia đình và thấy rằng Nick không mấy hào hứng tiếp thu. Anh tự hỏi tại sao bác ấy lại ngạc nhiên. Sau cùng, gia đình có lẽ nên là một tấm gương quản cáo cho việc sinh đẻ có kế hoạch.

Vì đã trải qua nhiều mối tình, Nick nhận ra một điều rõ ràng rằng tất cả phụ nữ đều muốn kết hôn, mà hôn nhân đồng nghĩa với một mớ lộn xộn. Những trận cãi vã xảy ra, con cái bị gạt sang một bên, và không nhận được sự quan tâm từ bố mẹ. Cuối cùng, khi mâu thuẫn không được giải quyết, hôn nhân cũng kết thúc giống như nhiều mối quan hệ khác – ly hôn. Và những đứa trẻ lại trở thành nạn nhân thực sự của những cuộc hôn nhân không hạnh phúc.

Không, cảm ơn.

Anh tăng dần tốc độ máy tập chạy và điều chỉnh tốc độ trong khi suy nghĩ cứ xoay tròn. Bác Earl vẫn khăng khăng giữ nguyên sự lạc quan về một kết thúc cay đắng là có một người phụ nữ sẽ cứu rỗi cuộc sống của cháu trai mình. Cơn đau tim tấn công ngày càng mạnh và nhanh hơn. Các luật sư nhận thấy đây là một cơ hội béo bở và lao vào giống như một đàn kền kền đánh hơi thấy mùi máu, Nick đã nghĩ rằng các vấn đề pháp lý sẽ nhanh chóng được giải quyết ổn thỏa. Người em họ của anh, Maggie, đã tỏ rõ rằng cô ấy chẳng muốn dấn động gì đến công việc kinh doanh cả. Bác Earl lại không có người họ hàng nào khác. Vậy nên, lần đầu tiên Nick tin vào sự

may mắn kỳ diệu. Cuối cùng anh cũng sẽ có một thứ gì đó hoàn toàn thuộc về mình.

Cho đến khi luật sư đọc bản di chúc.

Lúc đó anh nhận ra rằng vận mệnh đang trêu ngươi mình.

Anh sẽ được thừa kế phần lớn cổ phiếu của Dreamscape cho đến khi kết hôn. Hôn sự phải tồn tại trong vòng một năm, với bất kỳ người phụ nữ nào anh chọn, và một hợp đồng tiền hôn nhân cũng được chấp nhận. Nếu Nick quyết định không thuận theo mong muốn của bác, anh sẽ chỉ còn lại năm mươi một phần trăm; số còn lại chia đều cho các thành viên trong hội đồng, và Nick chẳng khác gì một kẻ bù nhìn. Thay vì làm công việc thiết kế bản vẽ các tòa nhà, anh sẽ bị mắc kẹt trong các cuộc họp và tranh giành quyền lực của công ty, mà anh lại không muốn cuộc sống của mình trôi theo hướng như vậy.

Và bác Earl biết rõ điều đó.

Thế nên Nick phải tìm một người vợ.

Anh nhấn công tắc và độ dốc giảm xuống, chậm lại nhịp độ của mình và điều hòa hơi thở. Nhờ phương pháp chính xác mà tâm trí anh lúc này đã loại bỏ toàn bộ cảm giác trống rỗng và đang điếm qua tất cả các khả năng. Nick nháy ra khỏi chiếc máy chạy bộ, túm lấy một chai Evian đã được làm lạnh từ quầy bar mini và quay trở lại chiếc ghế. Anh nuốt một ngụm chất lỏng lạnh, thanh mát và đặt cái chai ướt đẫm trở lại bàn. Chờ đợi một vài phút để ráp nối lại suy nghĩ của mình. Sau đó anh nhặt lấy chiếc bút mạ vàng và xoay tròn trên những ngón tay.

Anh viết ấn từng chữ xuống, mỗi lần như đóng một chiếc đinh trên chiếc quan tài của chính mình.

Tìm vợ.

Anh không muốn phí hoài chút thời gian nào để than vãn về sự bất công kia nữa. Nick quyết định phải lập danh sách ghi rõ những phẩm chất mà vợ anh cần có, sau đó sẽ xét xem có bất kỳ ứng cử viên nào phù hợp không.

Ngay lập tức, hình ảnh về Gabriella hiện ra, nhưng anh xua ngay ý nghĩ này đi. Cô siêu người mẫu tuyệt đẹp mà anh hẹn hò gần đây phù hợp một cách hoàn hảo cho chức năng ngoại giao xã hội và những lần vui vẻ tuyệt vời, nhưng không phải dành cho hôn nhân. Gabriella là một người nói chuyện sắc sảo, có duyên và anh thích có cô bên cạnh, nhưng lại sợ rằng cô đã đem lòng yêu mình. Cô nàng đã gợi ý mong muốn có vài đứa trẻ, và đó chính là yếu tố tiên quyết. Dù anh có đặt ra bao nhiêu nguyên tắc cho cuộc hôn nhân này đi nữa, thì cảm xúc cũng sẽ phá hỏng nó. Cô ta sẽ trở nên ghen tuông và đòi hỏi, như bất cứ người phụ nữ bình thường nào khác. Không hợp đồng hôn nhân nào có thể đương đầu được với sự tham lam của cô ta một khi cảm thấy bị phản bội.

Nick uống một ngụm nước khác và rẽ ngón cái vòng quanh gò miệng thô ráp của chiếc chai. Anh đã một lần đọc được rằng nếu một người lập danh sách tất cả những phẩm chất mà anh ta ao ước ở một người phụ nữ, người đó sẽ xuất hiện. Nick cau mặt khi chộp lấy cái suy nghĩ lướt qua đó. Anh hầu như tin tưởng hoàn toàn vào lý thuyết là phải làm một điều gì đó với vũ trụ.

Nhận lại những gì bạn đã ném vào vụ trụ. Có một vài thứ tào lao siêu hình mà anh không tin chút nào.

Nhưng hôm nay anh phải liều thôi.

Nick đặt ngòi bút lên lề bên trái của tờ giấy và viết ra danh sách của mình.

Một người phụ nữ không yêu tôi.

Một người phụ nữ tôi không khát khao ngủ cùng.

Một người phụ nữ không có một gia đình.

Một người phụ nữ không có bất cứ một con vật nào.

Một người phụ nữ không muốn có con.

Một người phụ nữ có nghề nghiệp độc lập.

Một người phụ nữ nhìn nhận mối quan hệ như một liên kết kinh doanh đôi bên cùng có lợi.

Một người phụ nữ không có quá cảm xúc và bốc đồng.

Một người phụ nữ tôi có thể tin tưởng.

Nick đọc kỹ lại bản tóm tắt và biết rằng một vài phẩm chất mình mong ước có vẻ lạc quan một cách khiên cưỡng, nhưng nếu lý thuyết của vũ trụ có hiệu lực, anh gần như có thể ghi ra tất cả những gì mình muốn. Anh cần một người phụ nữ coi mối quan hệ phiêu lưu này như một cơ hội làm ăn. Có thể là ai đó, người khao khát một khoản chi phí lớn. Anh còn có ý định sẽ chu cấp những lợi ích đi kèm khác nữa, nhưng đối lại anh muốn cuộc hôn nhân chỉ trên danh nghĩa. Không tình dục sẽ không có sự đổ kỵ. Không phải là một người quá cảm xúc sẽ không yêu thương.

Không có những đồng lộn xộn có nghĩa là một cuộc hôn nhân hoàn hảo.

Anh đang điếm qua từng người phụ nữ mình từng hẹn hò trong quá khứ, tất cả những cô gái từng trò chuyện, tất cả những người từng ăn trưa cùng trong các buổi giao lưu công việc.

Không một ai phù hợp.

Nỗi thất vọng lan tỏa đến các dây thần kinh. Nick đã ba mươi tuổi, hấp dẫn, thông minh và có tài chính ổn định. Nhưng anh không thể tìm ra một người phụ nữ tử tế nào để kết hôn.

Anh có một tuần để tìm vợ.

Chuông điện thoại reo lên. Nick nhấc máy. "Ryan."

"Nick, là em, Maggie." Cô ngưng một lúc. "Anh đã tìm được vợ chưa thế?"

Anh bặm môi cười thầm. Cô em họ là người phụ nữ duy nhất trên thế giới có thể làm anh bật cười bởi những điều cơ bản thông thường. Thậm chí đôi khi là vì cách chi tiêu của anh.

“Đang xúc tiến bây giờ đây.

“Em nghĩ mình đã tìm ra cô ấy rồi.”

Trống ngực của anh rộn lên. “Ai thế?”

Một khoảng dừng khác. “Anh phải đáp ứng được những quy tắc của cô ấy cơ, nhưng em không nghĩ chúng sẽ là vấn đề đâu. Hãy cởi mở nhé. Em biết đấy không phải là sở trường của anh. Nhưng anh có thể tin tưởng cô ấy.”

Nick kiểm tra lại điều cuối cùng trong danh sách của mình. Một âm thanh lạ lùng kêu vo vo trong tai anh như thể cảnh báo về những lời nói sắp thốt ra từ cô em gái. “Đó là ai, Maggie?”

Sự im lặng kéo dài trong khoảnh khắc. “Alexa.”

Căn phòng như xoay tròn trước sự choáng váng bởi cái trên quen thuộc hiện lên từ quá khứ. Suy nghĩ duy nhất của anh lóe lên như câu thần chú nhuộm sắc màu chói lọi, hết lần này đến lần khác.

Không thể thế được.

CHƯƠNG 2

Nick nhìn quanh, hài lòng với kết quả. Căn phòng hội thảo tách biệt mang lại không khí làm việc, bó hoa tươi mà thư kí đã đặt chính giữa bàn gọi lên một dấu ấn mang phong cách cá nhân giữa chất liệu của chiếc thảm nhung màu rượu nho, vẻ lóng lánh sang trọng của gỗ anh đào và những chiếc ghế da màu bơ. Bàn họp đồng đã được sắp đặt một cách gọn gàng, cùng với chiếc khay bạc tao nhã chứa đầy trà, cà phê và đủ các loại bánh ngọt. Trang trọng mà vẫn thân thiện – những từ phản ánh tinh thần chung cuộc hôn nhân của họ.

Anh lờ đi cơn cồn cào trong ruột gan khi nghĩ về việc gặp gỡ Alexandria McKenzie lần nữa và tự hỏi không biết cô đã lớn lên như thế nào. Những câu chuyện mà em họ anh chia sẻ về nên bức tranh về một người phụ nữ hấp tấp, bốc đồng. Ban đầu, anh đã lẩn tránh đề nghị của Maggie – Alexa không phù hợp chút nào với hình mẫu mà anh tìm kiếm. Những kí ức dai dẳng về một đứa trẻ ưa tự do và lộn tóc đuôi ngựa vùng vẫy như trên người những suy nghĩ của Nick. Tuy vậy, anh biết cô đang là chủ của một tiệm sách kha khá và vẫn chỉ nghĩ về cô như một người bạn của Maggie, thậm chí còn không gặp mặt trong nhiều năm rồi.

Nhưng thời gian không còn nhiều.

Họ cùng chia sẻ một quá khứ xa xôi, anh ý thức được là Alexa có thể tin tưởng được. Cô ấy có thể không phù hợp với ý tưởng về người vợ hoàn hảo của anh, nhưng cô ấy cần tiền. Gấp. Maggie vẫn giữ im lặng về lý do, nhưng cô em đã phác họa về Alexa đang vô vọng. Nhu cầu tiền mặt làm anh cảm thấy yên tâm – nó chỉ là đen và trắng. Không khoảng màu xám nào cả. Không ý tưởng về sự thân mật riêng tư giữa họ. Một thương vụ mua bán chính thức giữa những người bạn cũ. Nick có thể sống với điều đó.

Anh với tay tới chiếc điện thoại liên lạc nội bộ để gọi cho người thư kí, nhưng ngay lúc đó cánh cửa nặng nề mở ra một cách nhẹ nhàng và đóng lại sau một tiếng cạch gãy gọn.

Nick quay lại.

Đôi mắt xanh nước biển sâu thăm xuyên thẳng tới Nick với chút do dự và đầy trong sáng khiến anh biết người phụ nữ này sẽ thua trong bất kỳ ván bài poker nào – cô chân thật một cách tàn nhẫn và không hề biết bịp bợm. Anh gần như có thể nhận ra ngay ánh nhìn chăm chăm của cô, nhưng tuổi tác đã thay đổi màu sắc của đôi mắt, thành sự hòa quyện man mác giữa màu xanh nước biển và xanh ngọc bích. Những hình ảnh bất chợt đến trong tâm trí giống như đang thăm dò độ sâu của biển Caribe để nghiên cứu những bí ẩn của nó. Một bức tranh sơn dầu của những chiếc dù Sinatra ngập trời trái dài và rộng đến nỗi một người đàn ông khó có thể tìm thấy đầu và điểm kết thúc.

Đôi mắt cô như đang sừng sốt trước mái tóc đen nhánh của chính mình, mái tóc gồm những lọn xoắn tít, đổ tràn qua vai tạo cho khuôn mặt mang nét hoang dã tự nhiên như không thể bị thuần hóa. Hai gò má cao làm nổi bật đôi môi căng đầy sức sống. Anh từng trêu chọc cô rằng liệu có phải cô vừa bị ong chích không, rồi phá lên cười. Giờ thì trò đùa lại đến với anh. Hình ảnh tưởng tượng về những gã đàn ông nóng bỏng vây quanh một đôi môi giống như của cô xuất hiện – và chẳng có gì liên quan tới lũ ong cả. Chỉ có mật ong. Đúng ra là thứ mật ong ăm ồm, lồi cuồn, đổ tràn lên đôi môi đầy đặn và từ từ bị liếm đi.

A, quý thật.

Anh kiểm chế và ngừng dò xét, chợt nhớ mình đã hành hạ Alexa như thế nào khi phát hiện ra cô mặc áo nịt ngực. Đối với một cô gái mới lớn, Alexa bị xấu hổ bởi sự phát hiện đó và anh thường dùng thông tin này để làm đau cô. Bây giờ, nó không còn là một thú vui nữa. Khuôn ngực của cô cũng căng tràn như đôi môi và chúng là sự kết hợp ăn ý với đường cong gợi cảm trên hông. Dáng người cao ráo, gần như bằng anh và cái vỏ ngoài hấp dẫn tính kia được bao bọc trong chiếc váy dài màu đỏ bốc lửa làm nhấn mạnh lên những đường nét phân tách của đôi chân, lướt qua hông và rơi xuống sàn nhà. Những móng chân màu đỏ tươi thắm chạm xuống sàn qua đôi xăng đan màu đỏ sáng bóng. Cô vẫn đứng ở cửa, như thể cho phép anh tận hưởng đầy đủ trước khi quyết định cất tiếng.

Cảm thấy có chút bối rối, Nick đấu tranh để thắng lại sự mất bình tĩnh và dựa vào phong cách chuyên nghiệp để che giấu phản ứng của mình. Alexandria Maria McKenzie đã hoàn toàn trưởng thành. Rất phù hợp với sở thích của anh. Nhưng không cần phải để cho cô biết.

Anh trao cô một nụ cười xã giao như trong bất cứ thương vụ làm ăn nào. “Xin chào, Alexa. Đã lâu quá rồi nhỉ.”

Cô nở nụ cười đáp lại nhưng nó vẫn chưa chạm tới ánh mắt. Alexa cử động chân và nắm chặt hai tay của mình. “Xin chào, Nick. Anh thế nào?”

“Anh vẫn ổn. Mời em ngồi. Anh có thể mời em ly cà phê không? Hay trà?”

“Cà phê”

“Kem? Đường?”

“Kem. Cảm ơn anh.”

Cô ngồi xuống chiếc ghế bọc đệm một cách trang nhã, xoay chiếc ghế ra từ chiếc bàn và bắt chéo chân. Chiếc váy đỏ nổi lên lả lơi khiến anh thoáng nhìn qua đôi chân cô, mượt mà và khỏe mạnh.

Anh tập trung vào ly cà phê. “Bánh Napoleon? Bánh rán táo? Chúng đều tự tiệm bánh ngọt bên kia đường đấy.”

“Không, cảm ơn anh.”

“Chắc không?”

“Vâng. Em chưa bao giờ có khả năng kiềm chế với chúng cả. Em đang cố gắng học để bản thân không bị cám dỗ.”

Từ “cám dỗ” buông ra từ môi cô chậm rãi, huyền ảo như cơn trớn tai anh. Bên dưới chiếc quần thắt lại thêm một nấc và anh nhận ra giọng nói của cô còn điểm trúng những chỗ khác nữa. Hoàn toàn bị lúng túng bởi phản ứng của bản thân trước một phụ nữ mà anh không muốn có những đụng chạm thể xác, Nick chăm chú vào việc chuẩn bị cà phê và ngồi đối diện với cô.

Họ quan sát nhau trong giây lát và im lặng hồi lâu

Cô kéo giật chiếc vòng vàng mỏng manh quanh cổ tay. “Em rất tiếc về bác Earl.”

“Cảm ơn em. Có phải Maggie đã nói rõ mọi điều cho em không?”

“Tất cả điều này nghe có vẻ điên rồ.”

“Đúng vậy. Bác Earl tin vào gia đình, và trước khi mất bác ấy biết chắc là anh sẽ không bao giờ chịu ổn định chuyện gia đình cả. Vì thế, bác ấy quyết định tạo sự đột biến vì sự tốt đẹp của bản thân anh.”

“Anh không tin vào hôn nhân à?”

Anh lắc đầu. “Hôn nhân là không cần thiết. Giấc mơ về sự vĩnh cửu chỉ là câu chuyện cổ tích. Hoàng tử bạch mã và quan điểm một vợ một chồng không tồn tại.”

Cô giật lại đầy ngạc nhiên. “Anh không tin vào việc tạo nên một cam kết với người khác ư?”

“Cam kết tồn tại rất ngắn ngủi. Chắc rồi. mọi người đều có ý như thế khi thú nhận về tình yêu chân thành, nhưng thời gian sẽ xóa nhòa tất cả những thứ tốt đẹp và bỏ lại những điều tồi tệ. Em đã thấy bất cứ ai kết hôn mà sống hạnh phúc chưa?”

Cô định mở miệng, nhưng rồi lại im lặng. “Ngoài cha mẹ em? Em đoán là không. Nhưng điều đó không có nghĩa là không có những cặp đôi hạnh phúc.”

“Có lẽ.” Chất giọng của anh đối lập với một phần sự đồng ý.

“Em đoán có rất nhiều vấn đề mà chúng ta chưa đồng thuận với nhau”, cô nói, sau đó ngồi dịch ra một chút và lại bắt chéo chân. “Chúng ta cần thời gian bên cạnh nhau để xem liệu điều này có tiến triển hay không.”

“Chúng ta không có thời gian. Đám cưới phải được tổ chức vào cuối tuần sau. Sẽ chẳng có vấn đề gì nếu chúng ta diễn ăn ý với nhau. Đây là sự sắp đặt bắt buộc cho công việc.”

Cô nheo mắt lại. “Em thấy anh vẫn là kẻ ưa bắt nạt và áp đặt, luôn trêu chọc về cỡ áo nịt ngực của em. Có vài chuyện vẫn không hề thay đổi.”

Anh tập trung sự chú ý của mình vào chỗ hõm trên váy của cô. “Anh đoán là em đúng. Một số thứ vẫn thế. S tiếp tục bành trướng hơn.”

Hơi thở của Alexa như bị bóp nghẹt, nhưng cô làm anh ngạc nhiên khi mỉm cười. “Và những thứ khác vẫn bé nhỏ như vậy.” Cái nhìn chăm chăm chính diện của cô ngự trên chỗ phồng lên chính giữa quần anh.

Nick gần như thối phì phì vào ly cà phê của mình nhưng vẫn cố gắng xoay xở để đặt chiếc ly xuống với một vẻ bình tĩnh nghiêm trang.

Luồng khí nóng bốc lên như thui vào bụng anh khi nhớ lại khoảng thời gian trong hồ bơi khi họ còn là những đứa trẻ.

Anh đang chòng ghẹo Alexa một cách nhẩn tâm về những thay đổi trên cơ thể cô thì Maggie rón rén đằng sau và giật mạnh chiếc quần bơi xuống. Bị lộ tới chân tơ kẽ tóc, anh vẫn hiên ngang bước đi và vờ như điều vừa rồi chẳng gây phiền hà gì với mình. Nhưng kí ức vẫn xếp hạng nó như một khoảnh khắc đáng xấu hổ nhất của anh.

Anh đẩy xấp giấy đến trước mặt cô. “Maggie nói với anh rằng em cần một số tiền cụ thể. Anh đã để mở con số cho cuộc đàm phán này.”

Một biểu hiện kì cục lướt qua trên mặt cô. Nét mặt đanh lại, sau đó dần dần ra. “Đây có phải là hợp đồng không?”

Anh gật đầu. “Anh biết em cần luật sư để xem xét nó.”

“Không cần đâu. Một người bạn của em là luật sư. Em cũng biết kha khá, vì em đã giúp cậu ấy ôn tập cho kỳ thi hành nghề luật sư. Em có thể xem chứ?”

Anh đẩy xấp giấy trượt trên mặt gỗ bóng loáng. Cô với tay lấy chiếc xắc của mình, rút ra một cặp kính màu đen nhỏ nhắn và đẩy chúng lên giữa sống mũi. Vài phút trôi qua khi Alexa xem xét bản hợp đồng. Anh nhân cơ hội này quan sát cô. Sự cuốn hút mạnh mẽ như chọc tức anh. Alexa không phải hình mẫu của anh. Cô có thân hình quá gợi cảm, quá thẳng thắn. quá... chân thực. Anh muốn biết mình sẽ an toàn trước sự bùng nổ cảm xúc nếu có gì đó không theo cách của cô. Thậm chí khi Gabby trở nên tức giận, cô ấy vẫn luôn bắt bản thân mình kiềm chế. Alexa thì nổi điên lên với anh. Một cái gì đó thì thảo trong ruột gan anh rằng cô sẽ không dễ bị thao túng. Cô phát biểu quan điểm của mình và trưng bày cảm xúc mà không cần suy nghĩ. Những phản xạ như thế có thể gây nên nguy hiểm và một đồng lõa xộn. Cái cuối cùng mà anh

cần là đám cưới.

Thôi vậy

Anh tin cô. Đôi mắt màu xanh ngọc kia chứng tỏ sự kiên quyết và thẳng thắn hiển nhiên. Lời hứa của cô có ý nghĩa nào đó. Sau một năm, anh biết cô sẽ ra đi mà không thềm liếc lại hoặc tham vọng có nhiều tiền hơn. Hợp đồng được lập ra có lợi cho cô.

Một móng tay màu anh đào gõ nhẹ lên gờ của tờ giấy với nhịp điệu từ từ. Cô nhìn lên. Nick tự hỏi tại sao làn da của cô lại chuyển sang màu tái như thế khi mà mới một lúc trước đây cô vẫn trông có vẻ hồng hào và khỏe mạnh.

“Anh có một danh sách những yêu cầu cơ à?” Cô nói như thể đang buộc tội anh như một tên tội phạm tư bản đã tạo ra một danh sách tài sản và nợ.

Anh hắng giọng. “Chi vài phẩm chất mà anh muốn vợ mình có thôi.” Cô mở miệng định nói nhưng không từ nào được thốt ra và trông có vẻ như đang phải vật lộn để giải phóng chúng.

“Anh muốn một bà chủ nhà, một đứa trẻ mồ côi và một con rô bốt kết hợp với nhau. Thế có công bằng không?”

Anh hít một hơi thật sâu. “Em đang nói quá rồi đấy. Chỉ vì anh muốn cưới một ai đó duyên dáng và có ý thức công việc không có nghĩa anh là quái vật.”

“Anh muốn một người vợ Stepford [1] mà không ngủ với cô ta. Có phải anh chưa học được chút nào về phụ nữ suốt từ khi mười bốn tuổi không?”

[1] Người vợ Stepford: Dùng để chỉ người phụ nữ an phận, coi việc phục tùng người chồng như một niềm hạnh phúc.

"Anh đã học nhiều đấy chứ. Đó là lý do tại sao bác Earl phải ép anh vào cái thể chế luôn dành quyền ưu tiên cho phụ nữ."

Cô há hốc miệng. "Đàn ông nhận được rất nhiều thứ từ hôn nhân đó chứ!"

"Ví dụ như cái gì?"

"Đời sống tình dục đều đặn và tình vợ chồng."

"Sau sáu tháng thì những cơn đau đầu sẽ phát tác và em sẽ chán chồng đến phát khóc."

"Sẽ sống cùng một người đến già."

"Đàn ông không bao giờ muốn già đi. Đó là lý do tại sao họ tiếp tục tìm kiếm các cô gái trẻ."

Cầm cô rút xuống. Alexa đóng vội nó lại bằng cách bặm môi. "Những đứa trẻ... một gia đình... một ai đó sẽ yêu thương khi anh ốm đau cũng như khỏe mạnh."

"Ai đó dùng toàn bộ số tiền của em, cần nhân em hằng đêm, và chê bai về việc phải dọn sạch đồng bừa bộn của em."

“Anh bệnh thật rồi.”

“Em đang bị đánh lừa.”

Cô lắc đầu, làm cho những lọn tóc đen mượt như lụa lòa xòa quanh gương mặt, sau đó từ từ xếp lại theo nếp cũ. Vẻ hồng hào lại hiện lên trên làn da. “Chúa ơi. cha mẹ anh thực sự bao bọc anh quá kĩ rồi”, cô lẩm bẩm.

“Cảm ơn. Freud ”

"Sẽ thế nào nếu em không phù hợp với tất cả những điều mục này?"

“Chúng ta sẽ cố gắng.”

Mắt nhắm lại và cô cảm nhận môi dưới của mình. Trong đầu Nick vụt lóe lên hình ảnh lần đầu tiên lúc anh hôn cô, khi mới mười sáu tuổi. Cách anh đặt môi lên môi Alexa, cảm nhận sự run rẩy khi những ngón tay nhẹ nhàng mơn trớn đôi vai trần của cô. Mùi tươi mới, tinh khôi của những bông hoa và xà phòng như đùa giỡn lỗ mũi anh. Rồi nét mặt của cô sáng lên với sự ngây thơ, xinh đẹp và trong trắng. Chờ đợi phần kết hạnh phúc mãi mãi.

Sau đó, cô cười và nói yêu anh. Muốn cưới anh. Anh đáng lẽ ra phải gõ nhẹ lên đầu cô, nói điều gì đó tốt đẹp và tiếp tục sống theo cách của mình. Thay vào đó, những lời diễn tả về đám cưới của cô ngọt ngào và cảm dỗ theo cách khiến anh sợ chết khiếp. Ngay cả khi mới mười bảy tuổi, Nick đã biết không một mối quan hệ nào có thể tốt đẹp mãi mãi - chúng cuối cùng đều trở nên xấu xí. Anh cười, gọi cô là trẻ con và bỏ cô lại một mình trong rừng. Sự tổn thương và đau đớn hiện ra trên mặt cô như xé nát trái tim anh, nhưng anh kiên quyết phải làm chai sạn cảm xúc của mình. Alexa càng sớm học được điều này bao nhiêu thì càng tốt bấy nhiêu.

Nick chắc chắn rằng họ đều đã học được những bài học khó khăn ngày ấy.

Anh lắc đầu để gạt bỏ kí ức và tập trung vào thực tại. "Tại sao em không nói cho anh biết mình tìm kiếm điều gì ở cuộc hôn nhân này?"

“Một trăm năm mươi ngàn đô la. Tiền mặt. Trả trước và không vào cuối năm.”

Anh dựa người gần cô hơn và cảm thấy bị kích thích. “Có chuyện quái gì với số tiền lớn như vậy. Những món nợ cờ bạc ư?”

Một bức tường vô hình đóng sầm giữa họ.

“Không.”

“Một vụ chi tiêu quá tay chăng?”

Sự cău kỉnh rực sáng trong mắt cô. “Không phải việc của anh. Một phần của vụ trao đổi này là anh không hỏi em bất cứ câu hỏi nào về tiền và cách em định dùng nó như thế nào.”

“Hừm, gì nữa không?”

“Chúng ta sống ở đâu?”

“Nhà anh.”

“Em không bỏ căn hộ của mình đâu. Em sẽ trả tiền thuê như bình thường.”

Sự ngạc nhiên bắn thẳng qua người Nick. “Là vợ của anh, em cần một tủ quần áo phù hợp. Em sẽ được phép đến gặp người phụ trách thời trang của anh.”

“Em sẽ mặc cái gì em muốn, vào bất cứ khi nào và sẽ trả theo cách riêng của mình.”

Nick đáp trả bằng một nụ cười. Anh hầu như thích những cuộc đấu trí, giống như từng làm trước đây. “Em sẽ đóng vai bà chủ trong những vụ giao dịch làm ăn của anh. Anh có một thương vụ lớn đang tiến hành, vì vậy em cần phải đối đãi tốt với các bà vợ khác.”

“Em sẽ cố gắng giữ chặt khuỷu tay của mình trên bàn và bật cười với những trò đùa ngu ngốc. Nhưng em cần khoảng thời gian tự do để điều hành công việc và tham gia vào cuộc sống xã hội của mình.”

“Tất nhiên. Anh hi vọng em vẫn duy trì lối sống cá nhân của mình.”

“Miễn là em không làm anh phật

“Chính xác.”

Cô gõ ngón chân cái cùng nhịp với những ngón tay. “Em vẫn có vài vấn đề với danh sách này.”

“Anh là người rất linh hoạt.”

“Em rất gần gũi với gia đình mình và họ cần một lý do tốt để tin là em đột ngột muốn kết hôn.”

“Chỉ cần nói rằng chúng ta tình cờ gặp nhau sau rất nhiều năm và quyết định đi tới hôn nhân.”

Alexa tròn tròn mắt. “Họ không được phép biết về sự sắp xếp này, vì vậy họ cần tin rằng chúng ta yêu nhau đến phát điên. Anh sẽ phải đến ăn tối vì chúng ta cần thông báo điều này. Và nó cần phải đầy sức thuyết phục.”

Nick nhớ rằng cha Alexa lao vào rượu chè và bỏ bê gia đình cô thế nào. “Em vẫn nói chuyện với cha mình à?”

“Vâng.”

“Anh từng ghét ông ấy đấy.”

“Ông ấy đã sửa đổi nhiều rồi. Em đã chọn cách tha thứ. Dù thế nào đi nữa, anh trai, chị dâu, cháu gái và cặp em sinh đôi của em đều sống với cha mẹ. Họ sẽ hỏi hàng nghìn câu hỏi, vì vậy anh phải trả lời sao cho thuyết phục đấy.”

Anh cau mày. “Anh không thích mấy chuyện phức tạp.”

“Thật không may. Đó là một phần của thỏa thuận.” Nick khám phá ra rằng mình vừa cho cô một chiến thắng nho nhỏ. “Tốt. Gì nữa không?”

“Ừ. Em muốn một lễ cưới thực sự.”

Anh nheo mắt lại. “Anh đang nghĩ về sự công bằng trong hòa bình.”

“Em đang nghĩ đến một chiếc váy cưới màu trắng và tổ chức ngoài trời dưới sự chứng kiến của gia đình em và Maggie là một phù dâu danh dự.”

“Anh không thích lễ cưới.”

“Anh vừa nói đấy nhé. Gia đình em sẽ không tin là em bỏ trốn vì tình yêu. Chúng ta phải làm điều này vì h

“Anh sắp cưới em vì lý do công việc. Alexa. Không phải vì gia đình em.”

Cầm cô rướn hẳn lên. Anh vừa ra một dấu hiệu đáng lưu ý trong suy nghĩ. Giống như một cảnh báo trước khi cô chuẩn bị tham gia vào trận chiến. “Tin em đi, em không vui mừng gì với việc này đâu, nhưng chúng ta vẫn phải đóng trọn vai nếu muốn mọi người tin đó là thật.”

Nét mặt Nick đan lại nhưng vẫn cố xoay sở một cái gạt đầu. “Thôi được.” Chất giọng đầy mỉa mai. “Gì nữa không?”

Cô cảm thấy có chút hồi hộp khi bắn sang anh một cái nhìn liếc qua, sau đó đứng lên và bắt đầu đi tới đi lui trong căn phòng. Sự tập trung của anh chuyển qua phần thân dưới hoàn hảo sau lưng cô, đung đưa lên xuống, và khóa quần của anh lại căng lên không thoải mái.

Cái suy nghĩ có lý trí cuối cùng của anh lướt qua, bỏ lại ảo mộng phía sau. *Chấm dứt thất bại của mày tại đây đi và bây giờ hãy bước ra khỏi cửa. Người phụ nữ này sẽ làm đảo lộn cuộc sống của mày, làm xiên xẹo và nghiêng ngả nó, mày sẽ luôn luôn chán ghét ngôi nhà vui vẻ.*

Nick vật lộn để chiến thắng sự sợ hãi vừa tới đột ngột và chờ đợi câu trả lời của cô.

A, quý thật.

Tại sao anh lại quá đẹp trai đến vậy?

Cô trộm nhìn anh khi đi qua đi lại. Cố kìm lại một câu chửi thề đang dâng lên tận bờ môi. Khi trưởng thành, cô thường châm chọc và gọi anh là “anh chàng xinh trai” bởi mái tóc vàng óng. Những lọn tóc xoắn trẻ trung được thuần hóa bằng cách cắt ngắn, một kiểu cắt bảo thủ, nhưng vài sợi tóc ngỗ ngược vẫn rơi xuống trán anh với sự nổi loạn ngang bướng. Mái tóc đã sẫm hơn theo thời gian, nhưng chúng vẫn luôn gọi cô nhớ về loại ngũ cốc ăn nhanh Chex Mix, hòa trộn giữa màu vàng mật ong và lúa mì. Đường nét cơ thể anh đã rắn rỏi hơn - quai hàm được chạm trổ hơi góc cạnh một chút. Hàm răng trắng sáng lên trong những nụ cười ngắn gọn. Đôi mắt màu hạt dẻ sẫm, gọi lên những bí mật giấu kín được khóa kỹ đằng sau một bức tường vô hình. Nhưng cơ thể của anh...

Anh luôn có vẻ năng động, nhưng khi lướt đi trong phòng, chiếc quần bằng chất vải tao nhã màu bột yến mạch của anh di chuyển và uốn cong theo ý muốn, v>nên những đường nét của đôi chân rắn rỏi và bộ hông căng chắc. Chiếc áo len cổ chữ V công sở màu nâu vàng giản dị và phù hợp trong một ngày thứ Bảy.

Một vài chỗ thì hoàn toàn không phù hợp. Cánh tay dài đầy cơ bắp. Bờ vai rộng và khuôn ngực kéo căng và đúc hình trên mặt vải. Làn da màu đồng thắm như thể anh đã phơi nắng nhiều giờ. Những cử động của anh uyển chuyển như của loài thú. Anh đã trưởng thành, không còn là một *Anh chàng xinh trai*. Nick Ryan đã là một người đàn ông đầy nhiệt huyết và anh vẫn coi cô là cô bạn bé nhỏ của Maggie. Khi mắt họ nhắm lại, không có sự công nhận, không có sự đánh giá. Chỉ là sự thân thiện xa cách ban cho một ai đó trong quá khứ của anh.

Ôi, cô chắc hẳn sẽ là cái đồ chết tiệt nếu để cho lưỡi của mình lè ra khỏi miệng chỉ vì anh quá hấp dẫn. Cá tính của anh vẫn đáng ghét thế. Một chữ N cho Nhàm chán. Một chữ T cho Thô thiển. Một chữ hoa to cho...

Cô cố đẩy cái suy nghĩ đó ra khỏi trí óc.

Alexa ghét sự thật là sự xuất hiện của anh làm cô hồi hộp và hơi choáng váng. Một tuần trước, cô đã thực hiện một câu thần chú tình yêu, và Mẹ Trái Đất đã lắng nghe. Cô đã có tiền và sẽ cứu sống gia đình mình. Nhưng cái quái gì đã xảy ra với danh sách của cô vậy?

Người đàn ông đứng trước mặt đã đắm vớ toàn bộ những gì mà cô tin tưởng. Sẽ không có sự tác thành vì tình yêu nào. Không, đây là công việc, rõ ràng, đơn giản và rất lạnh lùng. Trong khi kí ức về nụ hôn đầu tiên dấy lên tận sâu trong thâm tâm. Alexa cực là anh đã quên hoàn toàn cái khoảnh khắc ấy. Cảm giác bề bồng lại len lỏi trong cô. Sẽ không thể nữa. Liệu Mẹ Trái Đất thực sự không cho phép cô có được yêu cầu đầu tiên trong danh sách của mình? Cô hít một hơi dài và nói. "Một thứ khác."

"Gì nào?" anh hỏi.

"Anh có xem thi đấu bóng chày không?"

"Tất nhiên."

Dạ dày cô quặn lên vì căng thẳng. "Anh có đội nào yêu thích không?"

Anh cười ngớ ngẩn. Theo đúng nghĩa đen. "Chỉ duy nhất đội của thành phố New York."

Alexa cố bỏ qua cơn buồn nôn và hỏi. "Đội nào?"

"Đội Yankee, đương nhiên. Họ là đội duy nhất thắng. Họ cũng là đội duy nhất làm nên vấn đề."

Alexa cố hít một hơi thật dài? Giống như đã được học ở lớp yoga. Liệu cô có thể cưới một kẻ hâm mộ đội Yankee không? Liệu cô có nên từ bỏ tất cả mọi đạo đức và quan niệm về đối nhân xử thế của mình không? Liệu có thể chịu đựng được một người đàn ông dùng lập luận logic với Chúa và nghĩ bằng lối sống một vợ một chồng là thứ dành cho phụ nữ?"

“Alexa. Em ổn không đấy?”

Cô ra hiệu cho anh im lặng với một bàn tay và bước tới bước lui, tìm kiếm câu trả lời một cách thận trọng. Nếu cô đi ra ngay bây giờ, sẽ không có sự lựa chọn nào khác ngoài bán ngôi nhà. Liệu cô có thể đối diện với chính mình khi biết rằng bản thân quá ích kỷ, không thể hi sinh cho gia đình mình? Cô có lựa chọn nào không?

“Alexa.”

Cô xoay xoay gót chân. Sự mất kiên nhẫn khắc thành từng đường nét trên gương mặt anh. Người đàn ông này không có sự tha thứ cho bất kỳ cảm xúc bộc phát nào. Khi trông nóng nảy như thế, anh giống như kẻ vừa bị đánh một cú đau điếng vào mông, như khi anh còn nhỏ. Anh có thể đã lên kế hoạch cho ngày tháng của mình từng phút một. Nick có thể đã không biết từ bốc đồng có nghĩa là gì. Liệu họ có thể sống một năm trong cùng một ngôi nhà? Liệu họ có xé toạc nhau ra trước khi ba trăm sáu mươi lăm ngày kết thúc? Và nếu như đội Yankee vào được giải đấu World Series năm nay? Cô sẽ phải đối mặt với sự ngạo mạn đáng ghét và những nụ cười trịch thượng của anh. Ôi Chúa ơi...

Anh đan chéo tay trước ngực. “Đừng nói với anh em là một người hâm mộ của đội Met.”

Cô rùng mình vì chất giọng của Nick. “Em từ chối nói về bóng chày với anh. Anh sẽ không được mặc bất cứ thứ gì là vật dụng liên quan đến đội Yankee khi ở với em. Em không quan tâm anh mặc cái gì khi em không ở quanh. Hiểu không?”

Bầu không khí im lặng bao trùm căn phòng. Cô mạo hiểm liếc nhìn về phía anh. Anh nhìn chăm chú như thể tóc cô vừa mọc lên một đồng rắn như đầu của Medusa. “Em đang đùa anh phải không?”

Có lắc đầu với vẻ khoái trá. “Không

”Anh thậm chí còn không được đội mũ lưỡi trai của đội Yankee?”

”Đúng vậy.”

“Em mất trí rồi” anh nói.

“Một là một, hai là hai. Nói đi, trước khi chúng ta lãng phí thời gian thêm nữa.”

Sau đó, anh đã làm điều mà cô không thấy kể từ khi người hàng xóm ưa bắt nạt ngã nhào khỏi chiếc xe đạp của anh ta và òa khóc trong những giọt nước mắt yếu đuối ngớ ngẩn.

Nick Ryan bật cười. Không phải sự thích thú ẩn hiện hay nụ cười ngốc nghếch trên môi. Đây là một điệu cười sáng khoái, sâu và đầy nam tính. Âm thanh vang vọng, tràn ngập khiến căn phòng tràn đầy sức sống. Alexa đáp trả lại bằng một nụ cười của chính mình, đặc biệt là khi sự hài hước của anh nhắm đến cô. Chết tiệt, anh trông thật tuyệt như khi trèo xuống từ con ngựa cao lớn của mình.

Anh cuối cùng cũng bình tĩnh lại, dường như nghĩ sự lựa chọn đã qua đi và dàn xếp được

một giải pháp. “Anh sẽ không mặc bất kỳ vật dụng nào của Yankee, em cũng vậy. Không được mặc những thứ tạp nham nào của Met. Anh thậm chí không muốn nhìn thấy một tách cà phê hoặc chuỗi chìa khóa nào quanh nhà mình. Được chứ?” Cô giận sôi lên vì bức mình. Bằng cách nào đó, thỏa thuận hóa ra lại xoay quanh cô. “Em không đồng ý. Chúng em đã không thắng mùa giải nào từ năm 1986, vì vậy em sẽ mặc đồ của mình. Anh đã có đủ vinh quang rồi - anh không cần thêm nữa đâu.”

Khóe miệng của Nick nhếch lên. “Có cố gắng đấy, nhưng anh không phải là một trong số những tên Twinkies mà em đã từng hẹn hò đâu. Không Yankee, không Met. Chấp nhận hoặc bỏ đi.”

“Em không hẹn hò với Twinkies!”

Anh nhún vai. “Anh không quan tâm.”

Cô tức giận tới mức muốn nhảy cẫng lên và chỉ vừa vặn đủ để xoay xở giữ cho bàn tay mình không cuộn lại thành nắm đấm. Anh quá xa cách. Làm thế nào trông anh lại có vẻ hấp dẫn và gọi cô nhớ về trái táo độc mà nàng Bạch Tuyết được cho vậy nhỉ?

"Này? Em có muốn ngủ với cái vấn đề này hoặc có thể làm bất cứ điều gì phụ nữ thường làm khi họ không thể quyết định

Cô cắn môi, thật mạnh, và cố ép từng từ thoát ra. “Tốt. Anh đạt được thỏa thuận này.”

“Gì nữa không?”

“Em đoán là chúng ta đã thông qua hết rồi.”

“Chưa chắc.” Anh dừng lại như thể sắp sửa đến chủ đề quan trọng. Alexa thề sẽ giữ bình tĩnh, dù anh có nói gì đi nữa. Cả hai có thể chơi trò chơi này. Cô sẽ là một nữ hoàng băng giá? Ngay cả khi anh dùng lời nói hành hạ mình. Cô hít một hơi dài và trượt xuống dựa vào chiếc ghế, với lấy cốc cà phê để nhắm nháp hương vị tuyệt vời của nó.

Anh chụm những đầu ngón tay lại với nhau và lấy một hơi. "Anh muốn chúng ta nói về chuyện sinh hoạt vợ chồng."

“Sinh hoạt vợ chồng?” Từ ngữ rơi xuống từ môi cô và bắn thẳng vào không khí như những phát súng. Cô chớp mắt nhưng từ chối để lộ bất cứ biểu hiện nào.

Nick nhảy khỏi chỗ ngồi và họ chuyển chỗ khi anh thông thả đi tới tắm thơm màu đỏ tía sang trọng. "Nhìn này, chúng ta cần vô cùng thận trọng với, ừm, những hoạt động ngoài lề."

“Thận trọng?”

“Đúng. Anh làm việc với những khách hàng sang trọng và cần bảo vệ thanh danh của mình. Những điều khoản trong hợp đồng sẽ bị phá vỡ nếu cuộc hôn nhân của chúng ta chẳng may bị nghi ngờ. Anh nghĩ tốt nhất là nếu em đồng ý duy trì tình trạng không quan hệ tình dục trong vòng một năm. Điều đó có thể làm được. Em có nghĩ thế không?”

“Thật ra là có rất nhiều điều không được làm.”

Anh ném ra một nụ cười giả tạo hiển nhiên và cô tự hỏi liệu có phải mình đã bắt được sự lấp lánh của giọt mồ hôi trên trán anh không hay nó chỉ đơn giản là trò lừa bịp của ánh sáng. Anh định rảo bước và quan sát cô một cách đề phòng. Đột nhiên, những ý nghĩ thực sự của những lời anh nói chọt bắt lửa trong trí óc cô và bùng sáng như một cây gậy tri thức cháy xèo xèo. Nick muốn cô là một người vợ hoàn hảo, bao gồm cả việc giữ gìn chiếc giường hôn nhân trong trắng ẩn dưới những sự lắt léo của họ.

Nhưng anh vẫn chưa đề cập tới sự độc thân của chính mình. Maggie từng phun ra toàn bộ tình tiết về Gabriella, vì vậy cô biết Nick đã từng dính líu đến một mối quan hệ. Alexa vẫn không hiểu tại sao anh không muốn cưới bạn gái mình, nhưng sự chọn lựa của anh không cần đến cô phải phán xét. Tất cả những gì cô quan tâm là con lợn đực theo chủ nghĩa sô vanh đang đứng trước mặt mình và mong ước kết thúc toàn bộ cuộc thỏa thuận này.

Gần kề kết thúc rồi.

Cô run lên vì giận nhưng vẫn giữ vẻ mặt điềm tĩnh. Nick Ryan muốn cắt xén những thỏa thuận. Tốt. Bởi vì khi cô bước ra khỏi cánh cửa này, Nick sẽ phải kí vào thỏa thuận của đời mình.

Cô cười. “Em hiểu.”

Mặt anh sáng bừng lên. “Em sẽ thực hiện chứ?”

“Tất nhiên. Nếu cuộc hôn nhân được coi là thật sự, sẽ thế nào nếu cô vợ của anh là chủ đề trong một vụ xôn xao tai tiếng ngay sau đám cưới cơ chứ?”

“Chính xác.”

“Và anh cũng không nên đối mặt với những câu hỏi làm bẽ bàng nhân cách của mình. Nếu vợ anh ngủ với những gã đàn ông khác, đó hiển nhiên trở thành vấn đề lớn. Cô ấy không xứng đáng để tiếp tục ở lại.”

Anh như trút được gánh nặng, nhưng cái gật đầu trông có vẻ nửa vờ. “Anh đoán vậy.”

“Vậy, còn Gabriella thì sao?”

Anh giật lùi lại trong sự ngạc nhiên. “Làm thế nào mà em biết về cô ấy?”

“Maggie.”

“Đừng lo lắng về Gabriella. Anh sẽ lo liệu vụ đó.”

“Anh đã ngủ với cô ấy chưa?”

Anh lưỡng lự, nhưng cố tỏ vẻ không quan tâm.

“Cái đó thì có gì quan trọng không?”

Cô giơ hai bàn tay lên đề phòng. “Em muốn làm rõ vấn đề này. Chỉ ít thì em đã đồng ý điếm

một và hai. Em cũng chắc chắn mình không yêu anh và chúng ta không hấp dẫn lẫn nhau. Có phải anh đang nói rằng nếu như em muốn có một đêm vui vẻ, em không được phép làm điều đó. Vậy, những qui tắc dành cho anh

Alexa mím môi và tự hỏi người đàn ông này sẽ làm thế nào để chui ra khỏi nắm mồ do chính tay mình vừa mới tạo nên.

Nick nhìn trân trân vào người phụ nữ trước mặt và nuốt khan. Giọng nói ám chỉ của cô thậm chí còn làm trỗi dậy những hình ảnh mờ ảo hơn về sự khỏa thân, ham muốn và đùa giỡn của cô. Anh lẩm nhẩm một lời nguyên rủa và với lấy thêm cà phê, cố gắng kéo dài thời gian. Toàn bộ hành vi của cô như kêu gào sự ái ân. Sự vô tư, thánh thiện của tuổi trẻ đã bị đốt cháy hết và vút lại đằng sau một người phụ nữ với dòng máu thuần khiết cùng những nhu cầu mãnh liệt. Anh thắc mắc gã đàn ông nào sẽ thỏa mãn được những nhu cầu đó. Anh tự hỏi khuôn ngực sẽ căng mọng như thế nào dưới bàn tay anh hay hương vị đôi môi cô sẽ thế nào dưới môi anh. Anh tự hỏi cô đang mặc gì dưới chiếc đầm đỏ bó sát kia.

“Nick?”

“Ừm?”

“Anh có nghe em nói không đấy.”

“Ờ có. Tình dục. Anh hứa sẽ không bao giờ để em rơi vào những tình huống khó xử.”

“Vậy, anh sẽ nói với em là mình vẫn định ngủ với Gabriella phải không?”

“Gabriella với anh mới chỉ bước vào mối quan hệ thôi.”

“Nhưng anh không cưới cô ấy.”

Sự căng thẳng làm không khí dường như phát ra tiếng nổ lách tách quanh họ. Anh lùi một vài bước ra xa, đến một khoảng cách cần thiết. “Nó không phải là mối quan hệ kiểu đó đâu.”

“Hừm, thú vị đấy. Vậy, anh đang nói là em không thể ve vãn ai vì không có người nào tin cậy để ve vãn ư.”

Nếu những tảng băng bây giờ đang lập lờ trôi thì anh sẽ nhất định phải nhấn chìm xuống từng tảng một. Sự buộc tội của cô làm bốc lên hơi nóng lạ lùng dưới làn da của anh. Sắc giọng của cô thật dịu nhẹ. Nụ cười của cô có vẻ thoải mái và thành thật. Nick cảm thấy như thể mình đang thăng bằng trên gờ của một hành trình mà quyền lực thuộc về nữ giới, và anh nhận ra rằng mình đang từ từ mất chỗ đứng. Anh cố củng cố lại địa vị bằng cách cao tay hơn.

“Nếu em có một người yêu đáng tin cậy cuộc sống của mình, chúng ta sẽ giải quyết được tình huống này. Nhưng những người lạ thì quá nguy hiểm. Anh có thể bảo đảm với em Gabriella biết cách làm sao để giữ bí mật.”

Cô bật cười. Một nụ cười ngọt ngào, nữ tính, hứa hẹn mang lại sự khoái cảm hơn tất cả những gì trong trí tưởng tượng và tất cả như đều dành cho anh. Tim anh chết lặng, ngừng một chút, sau đó tiếp tục đập trở lại. Như bị mê hoặc, anh chờ đợi những lời nói tiếp theo của cô.

“Không thể nào, anh yêu.”

Anh ép mình tập trung trở lại khi sự từ chối thoát ra khỏi đôi môi khô gợt kia. “Gì cơ?”

“Không tình dục với anh. Không tình dục với em. Em chẳng bận tâm nếu đó là Gabriella hay một vũ công thoát y hoặc một tình yêu nào đó trong cuộc sống chết tiệt của anh. Nếu em không có chút niềm vui nào, anh cũng không. Anh sẽ chỉ phải vứt bỏ những trò nhộn nhạo đó ra khỏi cuộc hôn nhân và hoàn toàn mang tính công việc này và đi mà thiết kế các tòa nhà của anh.” Cô ngừng một lát. “Hiểu chứ?”

Anh hiểu. Và quyết định không chấp nhận nó. Anh nhận ra đây là trò chơi, màn đấu, trận đấu và anh cần phải thắng. Nụ cười của anh ẩn chứa cả sự trắc ẩn, sự thấu hiểu và cả số tiền mà cô cần. “Alexa, anh hiểu thế này dường như không công bằng. Nhưng một người đàn ông sẽ khác. Gabriella cũng có danh tiếng để giữ gìn, vì vậy em sẽ không bao giờ bị đặt vào tình huống tồi tệ. Em hiểu không?”

“Có.”

“Vậy, em sẽ đồng ý với những thỏa thuận này chứ?”

“Không.”

Sự khó chịu sống dậy. Anh nheo mắt nhìn cô và dò xét. Sau đó quyết định kết thúc cuộc tranh luận. “Chúng ta có thể đồng ý với tất cả mọi thứ. Chúng ta vừa thỏa hiệp. Chỉ một năm thôi, sau đó em có thể ra đi và thực hiện một cuộc ăn chơi trác táng chết tiệt nào đó. Đó là tất cả những gì anh bận tâm.”

Đôi mắt xanh da trời lạnh giá chiếu thẳng vào anh với sự ương ngạnh gai góc và sự cương quyết đanh thép. “Nếu anh có những cuộc trác táng, em cũng phải có. Nếu anh muốn độc thân, thì em cũng thế. Em không quan tâm đến mấy chuyện tào lao của anh về đàn ông, đàn bà cũng như điểm khác biệt của họ. Nếu em phải lên giường một mình trong ba trăm sáu mươi tư đêm, vậy thì anh cũng thế. Và nếu anh muốn hành động, anh sẽ phải quay về với vợ mình.

Cô hất đầu như thể một con ngựa giống muốn vùng thoát khỏi chuồng giam giữ. “Vì biết chúng ta không được quyến rũ lẫn nhau, anh sẽ phải tìm ra vài cách nào đó để làm giảm áp lực. Viện đến một chút sáng tạo đi. Tình trạng độc thân sẽ mở ra nhiều lối thoát khác.” Cô cười. “Vì đó là tất cả những gì anh nhận được.”

Hiển nhiên cô không hề biết rằng anh là một tay chơi bài poker lão luyện, đã có vài năm dành hết thời gian vào những canh bạc thâu đêm suốt sáng và anh đã làm nhẵn túi hàng ngàn kẻ giàu có. Giống như thói quen hút thuốc lá trước kia, bài poker cũng là sở thích và anh sử dụng thói quen đó để giải trí chứ không phải vì lợi nhuận.

Anh quyết không để cô đánh bại mình và nhận ra chiến thắng đã rất gần. Anh tấn công vào nhược điểm của đối thủ. “Em muốn không hợp lý? Tốt thôi. Thỏa thuận kết thúc. Hôn tạm biệt của em đi. Anh sẽ chỉ phải điều hành hội đồng một thời gian thôi.”

Alexa trượt ra khỏi ghế, khoác chiếc xắc lên vai, và tiến đến trước mặt anh. “Rất vui khi gặp lại anh, anh chàng xinh trai.”

Một cú đánh chính diện.

Nick tự hỏi cô có biết sự âu yếm nhạo báng đó chọc anh phát cáu và làm anh muốn lắc cô cho đến khi cô phải rút lại những lời nói đó. Ngay từ khi còn là một đứa trẻ, anh đã ghét nó, và nhiều năm sau đó vẫn không làm mờ đi miệng vết cứa sắc nhọn của sự châm chọc đó. Giống như thời còn trẻ, anh nghiến răng và chịu đựng sự bức dọc đó bằng nụ cười nhăn nhó để chịu. “Ồ, tốt thôi. Thỉnh thoảng dừng lại một chút. Đừng là người xa lạ với nhau.”

“Không đâu.” Cô ngừng lại. “Gặp lại sau.”

Đó là khoảnh khắc mà Nick biết mình đã sai. Sai lầm chết người. Alexandria Maria McKenzie có thể thắng trong trận poker này – không phải vì cô ấy dối trá, mà vì cô ấy sẵn sàng thua cuộc.

Cô cũng đang chơi trò chơi cân não cừ khôi.

Cô quay đi. Sải bước đến cánh cửa. Vặn nắm cửa. Sau đó...

“Thôi được.” Lời nói bật ra khỏi miệng trước khi anh có thời gian để suy nghĩ. Một điều gì đó nói với anh rằng cô sẽ bước đi và không bao giờ gọi lại để nói rằng mình đã thay đổi ý định. Và chết tiệt, Alexa lại là ứng cử viên duy nhất của anh. Một năm của cuộc đời sẽ chẳng là gì so với món quà tương lai giúp anh làm những gì mình hằng mơ ước.

Anh chuyển khoản cho cô. Cô thậm chí còn không thêm hả hê.

Cô xoay người lại và nói với giọng cứng cỏi, dứt khoát: “Em biết là bản hợp đồng không nói rõ thỏa thuận mới của chúng ta. Anh có thể hứa với em rằng mình sẽ tuân theo sát các điều khoản này chứ?”

“Anh có thể soạn thảo một bản khác bao gồm các điều khoản bổ sung.”

“Không cần. Anh có thể hứa với em không?”

Dáng vẻ của cô như tỏa sáng, tràn đầy sức sống. Nick nhận ra Alexa tin anh cũng giống như anh tin cô. Một cảm giác nhói lên của sự thỏa mãn chạy dọc người anh. “Anh hứa.”

“Sau đó em sẽ bắt tay đồng ý.Ồ, thế còn việc hủy bỏ hợp đồng hôn nhân này sau một năm thì sao? Gia đình của em có thể bị tổn thương vì sự dối trá này. Chúng ta sẽ viện đến những điểm khác nhau không thể dung hòa và vờ trở thành bạn bè.”

“Anh có thể sống với điều đó.”

“Tốt. Đón em tối nay lúc bảy giờ và chúng ta sẽ đi gặp gia đình em và công bố tin này. Em sẽ lo liệu dàn xếp đám cưới.”

Anh gật đầu, tâm trí trở nên mù mờ trước quyết định của mình và sự gần gũi của cô. Đó có phải do hương vani phảng phất từ làn da cô? Hay mùi quế? Anh quan sát Alexa trong tình trạng

u mê khi cô thả tấm danh thiếp lên chiếc bàn gỗ anh đào.

“Địa chỉ tiệm sách của em”, cô nói, “Em sẽ gặp anh tối nay.”

Anh ho vài tiếng nhằm lấy lại giọng để đáp lời, nhưng quá muộn. Cô đã rời đi.

CHƯƠNG 3

Alexa tỏ ra lúng túng trên chỗ ngồi khi im lặng trong chiếc xe BMW đen bóng kéo dài giữa họ. Cái người có - vẻ - là - chồng cô trông không thoải mái, anh đang cố tập trung vào chiếc máy nghe nhạc MP3. Cô cố gắng không nhìn mặt khi cuối cùng anh ấn định ở một bản nhạc của Mozart. Nick thực sự hứng th với nhạc không lời. Cô gần như lại rung mình khi nghĩ về việc chia sẻ một dinh thự với anh.

Trong. Trọn. Một. Năm.

“Anh có bài của Black Eyed Peas không?”

Anh nhìn như bị đánh đổ bởi câu hỏi của cô. “Để ăn hả?”

Cô rút lại lời làu bàu của mình. “Em sẽ cố gắng chấp nhận nhạc cổ điển. Sinatra, Bennett, Martin.”

Anh tiếp tục im lặng.

“Eagles? Beatles? Hãy hét lên nếu bất cứ cái tên nào nghe có vẻ quen quen.”

Vai của anh trở nên cứng nhắc hơn. “Anh biết họ là ai. Em có thích Beethoven không?”

“Thôi quên đi.”

Họ lại rơi vào im lặng trong nền nhạc piano. Alexa biết rằng họ đều hồi hộp vì quãng đường tới nhà cha mẹ cô đang ngày càng ngắn lại. Đóng vai một cặp yêu nhau sẽ không hề dễ dàng khi họ thậm chí còn không duy trì được cuộc trò chuyện kéo dài hai phút. Cô quyết định thử lần nữa.

“Maggie kể là anh có một con cá.”

Phần thưởng của sự chú ý là một cái nhìn lạnh giá. “Đúng.”

“Tên của nó là gì thế?”

“Cá.”

Cô chớp mắt. “Anh thậm chí không đặt cho nó một cái tên hả?”

“Có phải anh đã thú nhận một tội ác không?”

“Thế anh không biết là động vật cũng có cảm giác giống con người ư?”

“Anh không thích động vật”, anh nói.

“Tại sao? Anh sợ chúng à?”

“Tất nhiên không.”

“Anh từng rất sợ con rắn mà chúng ta tìm thấy trong rừng. Nhớ lại xem anh đã không dám lại gần và bịa ra mấy cái cớ để rời đi như thế nào?”

Không khí trong chiếc xe dường như lạnh đi vài độ. “Anh không sợ, anh chỉ không quan tâm. Anh đã nói với em rồi, anh không thích động vật.”

Cô khịt mũi và lại im lặng. Gạch chéo một phần chất khác trong danh sách của cô. Mẹ Trái Đất lừa đảo. Alexa quyết định không nói cho chồng tương lai của mình về ngôi nhà nhân ái cho động vật nữa. Khi bọn chúng được đưa vào quá nhiều, cô thường mang những động vật bị thừa ra về nhà cho đến khi chỗ mới được lập ra. Một điều gì đó mách bảo với cô rằng Nick có thể phù hợp. Nếu như anh từng bộc phát cảm xúc đến mức đủ để mất kiểm soát.

Khả năng đó kích thích sự phấn khích trong cô.

“Em đang cười cái gì thế?” anh hỏi.

“Không có gì? Anh có nhớ tất cả những thứ chúng ta đã thảo luận không?”

Anh thở dài đau khổ. “Có. Chúng ta đã nghiên cứu tất cả các thành viên trong gia đình em đến từng chi tiết. Anh biết tên và lai lịch chung chung. Ông Chúa, Alexa, anh đã từng chơi ở nhà em khi chúng ta còn nhỏ.”

Cô khịt mũi. “Anh chỉ thích những mảnh vụn bánh sô cô la của mẹ em. Và anh yêu thích việc hành hạ em và em gái mình. Hơn nữa cũng nhiều năm trời rồi. Anh đã chẳng gặp họ một thập kỉ rồi.” Cô cố gắng một cách khó khăn để nuốt lại sự cay đắng, nhưng chính sự tha thứ của cô dành cho Nick khi anh bỏ lại quá khứ phía sau mà không hề ngoái nhìn lại khiến cô có chút cay đắng. “Nói xem, anh chưa bao giờ đề cập đến cha mẹ mình. Anh gần đây có gặp cha không?”

Cô tự hỏi liệu mình có thể sẽ bị tê cóng vì sự lạnh lẽo từ anh tỏa ra hay không. “Không.”

Cô chờ đợi nhưng chẳng có gì được thốt ra tiếp theo cả. “Còn về mẹ anh thì sao? Bác đã tái hôn chưa?”

“Không. Anh không muốn nói gì về cha mẹ mình cả. Chẳng ích gì.”

“Tuyệt đấy. Vậy chúng ta định nói gì với cha mẹ em? Họ sẽ hỏi đấy.”

Nick nói nhanh và rõ ràng: “Nói với họ cha anh đang lang thang ở Mexico và mẹ anh thì đầu đó với bạn trai mới. Nói với họ bất cứ điều gì em muốn. Dù thế nào đi nữa thì cha mẹ anh cũng sẽ không dự đám cưới.”

Cô mở miệng định nói nhưng cái nhìn giận dữ của anh như cảnh báo rằng cuộc đối thoại đã chấm dứt. Tuyệt. Cô chỉ ngưỡng mộ cách anh tán gẫu với mình một cách thân thiện.

Alexa chỉ về phía bảng chỉ đường sắp tới. “Tới chỗ quẹo kia là nhà ba mẹ em.”

Nick bẻ lái vào khúc cua tiến tới ngôi nhà và tắt động cơ. Họ đều đã nghiên cứu căn nhà màu trắng thời Victoria. Thậm chí ngay từ bên ngoài, cấu trúc của nó cũng phát ra sự ấm áp thân thiện từ mỗi chiếc cột cổ điển cho tới mái vòm duyên dáng. Những cây liễu rủ bao quanh bờ cỏ nghiêng nghiêng hầu như để bảo vệ bụi cỏ bên trong. Những cửa sổ lớn với ô cửa chớp màu đen điểm ở phía trước. Sự u ám giờ phủ lên dấu hiệu của sự thờ ơ vì những khó khăn tài chính của gia chủ. Nó lộ ra chiếc vỏ màu trắng sơn trên những chiếc cột, bậc thềm rạn nứt ngay đầu sân sau, mái nhà mòn vẹt. Cô cất tiếng thở dài khi ngôi nhà của tuổi thơ bao quanh mình như một tấm mền đang an ủi.

“Sẵn sàng chưa?” anh hỏi.

Cô liếc nhìn anh. Gương mặt anh như sa sầm lại, đôi mắt trông thật xa xăm. Anh trông hợp mốt và giản dị trong chiếc quần kaki hiệu Dockers, chiếc áo thun ngắn tay Calvin Klein và đôi giày da thuộc. Mái tóc như bồng sáng dưới ánh mặt trời được cắt tỉa một cách gọn gàng duy chỉ có một lọn tóc quăn ương bướng tràn qua trán. Khuôn ngực căng lên dưới chiếc áo thun đẹp đẽ. Có hơi đẹp hơn so với khẩu vị của cô. Hiển nhiên, anh tập thể hình. Cô tự hỏi liệu anh có cơ bụng nổi sáu múi không, nhưng ngay khi cái suy nghĩ về những việc làm tồi tệ sẽ xảy đến với mình, thì Alexa lập tức đẩy cái ý tưởng đó ra xa và tập trung vào vấn đề hiện thời của họ.

“Trông anh như vừa giẫm phải một đồng phân chó ấy.”

Biểu hiện lưỡng lự của anh lập tức trôi tuột đi. Khóe miệng hơi nhếch lên. “Hừm Maggie nói là em làm thơ.”

“Chúng ta giả bộ đang yêu nhau điên cuồng. Nếu họ nghi ngờ, và em không thể cưới anh, mẹ của em sẽ biến cuộc sống của em thành địa ngục. Vì vậy hãy diễn tốt vai đấy nhé. À, đừng ngại đụng chạm vào em. Em hứa là mình không có rạn đâu.”

“Anh e là không phải thế.”

Hơi thở của Nick gần như rít lên khi cô chìa tay ra và vén lọn tóc xõa khỏi mắt anh. Cảm giác mượt mà như lụa của mái tóc khi nó luồn ngón tay làm cô thấy dễ chịu. Biểu hiện sững sốt trên gương mặt anh càng kích thích cô tiếp tục sự mơn trớn bằng cách trượt tay xuống má với cử chỉ chậm rãi. Da của anh có cảm giác vừa trơn vừa thô ráp khi chạm vào.

“Thấy chưa? Có phải điều gì to tát đâu.”

Anh ngậm chặt môi như thể coi hành động đó là điều phiến toái. Hiển nhiên Nick Ryan không coi cô như một người phụ nữ trưởng thành, mà có vẻ giống một con người vô tính hơn. Giống như một con trùng amip.

Cô mở toang cửa và cắt đứt phản ứng của anh. “Đến giờ diễn rồi.”

Anh lăm bắm điều gì đó lẫn trong hơi thở của mình và đi theo cô.

Họ không cần phải lo lắng về việc bấm chuông cửa. Gia đình cô tràn ra ngoài cửa từng người một, cho đến khi mái vòm ngập tràn tiếng la hét của các chị em cô và hai người đàn ông đang

bạn quan sát để đánh giá. Alexa đã gọi trước để báo về hôn ước của mình. Cô dựng nên một câu chuyện về việc gặp Nick một cách kín đáo, sự lãng mạn mãnh liệt như lốc xoáy, một cuộc hứa hôn bốc đồng. Cô tái hiện lại quá khứ của họ để cha mẹ tin là họ vẫn liên lạc với nhau qua chừng ấy năm như những người bạn.

Nick cố gắng hội ý riêng với Alexa nhưng chị em của cô từ chối làm theo. Isabella và Genevieve ùa vào vòng tay anh với một cái ôm thật chặt, trò chuyện liến thoắng.

“Chúc mừng!”

“Chào mừng anh đến nhà.”

“Izzy, chị đã bảo em là anh ấy rất quyến rũ mà. Điều này chả phải tuyệt vời sao? Bạn thời thơ ấu và bây giờ là vợ chồng!”

“Anh chị đã ấn định ngày cưới chưa?”

“Em có thể dự bữa tiệc của cô dâu chứ?”

Nick trông như thể chuẩn bị vọt qua mái vòm và tẩu thoát.

Alexa bật cười rũ rượi. Cô ngắt lời hai cô em sinh đôi của mình bằng cách kéo họ lại ôm hôn. “Thôi đừng dọa anh ấy nữa, các em. Chị cuối cùng cũng tìm được chồng chưa cưới rồi. Đừng có phá hỏng đấy.”

Họ cười khúc khích. Hình ảnh nhân đôi của hai cô gái mười sáu tuổi với mái tóc màu sô cô la, cặp mắt xanh lục, và đôi chân dài mảnh khảnh đang đứng trước mặt cô. Một cô bé có dây đai quần, một thì không. Alexa cực kỳ là giáo viên của họ chắc phải cảm ơn lắm vì sự khác biệt này. Các em gái của Alexa chứa đầy vẻ tinh quái và rất yêu thích trò chơi hoán đổi cho nhau.

Một tiếng kêu ré lên kéo sự chú ý của Alexa qua một hướng khác. Cô nhắc bổng lên thiên thần tóc vàng rực và dành cho cô cháu gái ba tuổi những chiếc hôn thăm thiết. “Taylor, người chuyên gây rối đây mà”, cô nói, “gặp Nick Ryan nào. Chú Nick của cháu đấy, tiểu quý ạ.”

Taylor quan sát anh với vẻ chăm chú dù vẫn chỉ là một cô bé hay khóc. Nick chờ đợi ý kiến của cô bé với sự kiên nhẫn. Sau đó mặt cô bé dần ra với một nụ cười tỏa sáng như nắng. “Xin chào, chú Nick!”

Anh cười đáp lại. “Chào, Taylor.”

“Màn chào hỏi đã hoàn thành”, Alexa nói. Cô giục Nick kết thúc. “Để em giới thiệu nốt mọi người nhé. Hai em sinh đôi của em, Isabella và Genevieve, giờ tất cả đều đã lớn và ra khỏi tã lót rồi.”

Cô lờ đi những tiếng rên rỉ và toe toét đồng thanh của hai cô em. “Chị dâu em, Gina, và anh biết anh trai em rồi đấy, Lance, còn đây là cha mẹ em. Mọi người, đây là Nick Ryan, chồng chưa cưới của con.”

Cô thậm chí còn không bị vấp một từ nào.

Mẹ cô ôm chầm lấy Nick và gửi anh một nụ hôn nồng nhiệt lên má. “Nick, cháu đã trưởng thành rồi.” Bà dang tay ra chào mừng. “Cháu đẹp trai quá.”

Alexa tự hỏi liệu đó có phải là điều khiến cho má Nick ửng đỏ không, nhưng liền gạt bỏ suy nghĩ đó đi ngay lập tức.

Anh hắng giọng. “Vâng, cảm ơn bác, bác McKenzie. Đã lâu lắm rồi bác nhỉ.”

Lance trao cho anh một cú huých thân thiện vào vai. “Này, Nick, không gặp em cả thế kỷ rồi đấy. Giờ thì anh nghe tin em sắp sửa là một thành viên trong gia đình. Chúc mừng.”

“Cảm ơn anh.”

Cha cô đi tới và chìa bàn tay ra. “Gọi bác là Jim”, ông nói. “Bác nhớ là cháu từng hành hạ cô gái nhỏ của bác rất nhiều lần đấy nhé. Bác nghĩ lời nguyện có hiệu lực đầu tiên trong tâm trí của nó là dành cho cháu đấy.”

“Cháu nghĩ giờ mình vẫn chịu hiệu ứng đó bác ạ”, Nick nói một cách nhún nhur.

Cha cô bật cười. Gina dứt ra khỏi sự âu yếm của Lance và trao cho anh một cái ôm thật chặt. “Giờ có lẽ chị sẽ có ai đó cùng ra ngoài tha thẩn quanh đây”, cô nói. Đôi mắt xanh lá cây long lanh. “Em sẽ thấy còn nhiều người hơn trong cuộc gặp gia đình.”

Alexa cười rộn rã. “Anh ấy vẫn là một người đàn ông, Gina. Tin em đi, anh ấy sẽ thay vai Lance mọi lúc cho mà xem.”

Lance kéo vợ lại và vòng tay qua eo. “Lợi thế đã đảo chiều rồi, em yêu. Cuối cùng anh cũng kiếm được một người đàn ông khác cùng hứng chịu các triệu chứng PMS ^[1] rồi.”

[1] Premenstrual syndrome (PMS): hội chứng tiền kinh nguyệt.

Alexa thoi cho anh một cú vào cánh tay. Gina thoi bên kia.

Maria tắc lưỡi. “Chàng hiệp sĩ ơi, đàn ông không nói như thế khi các quý cô ở bên đâu.”

“Quý cô nào cơ?”

Maria vỗ vào lưng Nick. “Mọi người vào trong nào. Chúng ta sẽ có bánh mì nướng, sâm banh, sau khi ăn xong chúng ta sẽ thưởng thức cà phê đậm đà thơm ngon.”

“Con có thể uống rượu sâm banh không?”

“Con nữa nhé?”

Maria lắc đầu với hai cô gái đang năn nỉ một cách tha thiết. “Các con sẽ được uống rượu táo. Mẹ đã mua một chai cho riêng dịp này thôi đấy.”

“Cháu nữa! Cháu nữa!”

Alexa mỉm cười khi nhìn cô bé chập chững có đôi mắt sáng ngời trên tay mình. “Thôi được, tiểu quý ạ. Sinh tố táo cho cháu nhé.” Cô đặt cô bé xuống đất và ngắm nhìn cô bé chạy biến vào

trong bếp với toàn bộ sự phấn khích. Sự ấm áp của gia đình vây quanh Alexa như một chiếc áo choàng mờ nhạt và đối nghịch với những dây thần kinh đang nhói lên trong dạ dày.

Liệu cô có thể diễn trọn vai không? Khẩn cầu lá bùa tình yêu để gặp một người đàn ông vô danh nào đó với số tiền đủ để trúp gia đình cô là một chuyện. Nick Ryan bằng xương bằng thịt trong một năm lại là một chuyện khác. Nếu gia đình nghi ngờ cô thực hiện cuộc hôn nhân mặc cả này để cứu ngôi nhà, họ sẽ không bao giờ tha thứ cho cô. Hoặc cho họ. Với những hóa đơn thuốc đều đặn đến từ tình trạng bệnh tim của cha cô, sự kiêu hãnh của gia đình đã đẩy họ từ chối bất kỳ sự giúp đỡ tài chính nào từ phía những người khác. Biết con gái họ hi sinh sự liêm sỉ của mình để cứu giúp cha mẹ sẽ làm trái tim họ tan vỡ.

Nick quan sát cô với biểu hiện lạ lùng trên mặt như thể anh đang cố gắng phát hiện ra điều gì đó. Những ngón tay siết chặt lại để không với tới chạm vào anh. “Anh ổn chứ?” cô hỏi.

“Anh ổn. Vào thôi.”

Cô quan sát anh vào nhà và cố không cảm thấy bị tổn thương vì những lời anh vừa thốt ra. Anh đã cảnh báo trước rằng mình không thích những gia đình lớn. Cô không thể trẻ con bằng cách để anh hành động một cách cá nhân như vậy được.

Alexa củng cố lại quyết tâm của mình và theo sau anh. Hằng giờ trôi qua với món mỳ Italia kèm nước sốt thịnh soạn, bánh mì tỏi tươi kèm phô mát, thảo mộc và một chai Chianti. Ngay khi họ trở ra phòng khách thưởng thức cà phê espresso và sambuca, một cảm giác phấn chấn chảy trong mạch máu cô, được tiếp năng lượng bởi thức ăn ngon và cuộc nói chuyện vui vẻ. Cô liếc nhìn lên Nick khi anh yên vị bên cạnh và giữ khoảng cách cẩn thận trên chiếc ghế sofa màu be.

Sự khắc khổ khắc lên nét mặt anh.

Anh lắng nghe một cách lịch sự, bật cười đúng lúc, vào vai quý ông một cách hoàn hảo. Ngoại trừ việc anh không nhìn vào mắt cô, dịch chuyển ra xa khi cô cố chạm vào anh và không ăn nhập chút nào với vai diễn vị hôn phu cuồng si như dự định từ trước.

Jim MacKenzie nhấp một ngụm espresso với phong thái giản dị đời thường. “Vây, Nick, nói cho bác nghe về công việc của cháu xem nào.”

“Cha...”

“Không, được mà.” Nick quay sang nhìn cha cô. “Dreamscape là một công ty kiến trúc chuyên thiết kế những tòa nhà trong thung lũng Hudson. Chúng cháu từng thiết kế nhà hàng Nhật trên đỉnh của một ngọn núi ở Suffern.”

Mặt cha cô sáng hẳn lên. “Một nơi tuyệt vời để thưởng thức bữa ăn. Maria luôn luôn yêu thích những khu vườn ở đó.” Ông dừng lại. “Vây, cháu nghĩ sao về những bức tranh của Alexa?”

Cô cố giấu đi cái nhăn mặt của mình. Ôi, Chúa ơi, điều này thật tệ. Rất tệ. Khả năng hội họa của cô đúng là sự cố gắng phù phiếm trong việc thể hiện khiếu thẩm mỹ và hầu hết mọi người đều đồng ý là chúng thất bại. Alexa chủ yếu sử dụng việc vẽ tranh như một liệu pháp để giải tỏa

áp lực cho mình hơn là khiến người khác thất vọng. Cô tự nguyện rửa bản thân vì đã không để anh đón mình ở căn hộ thay vì tiệm sách. Là một chuyên gia về rượu, Jim biết cách mài giũa những chỗ còn chưa sắc bén giống như một con kèn kèn đã được huấn luyện và giờ nó ngừng thấy mùi máu.

Nick vẫn giữ nụ cười vừa rồi. “Chúng thật lạ thường. Cháu thường nói với cô ấy là nên treo chúng trong viện bảo tàng.”

Jim bắt chéo tay. “Cháu thích chúng, phải không? Cái nào cháu thích nhất?”

“Cha...”

“Bức tranh về phong cảnh bác ạ. Giống như hoàn toàn đặt bác vào khung cảnh đó.”

Sự hoảng sợ hòa quyện với cảm giác chhuizen choáng say của cô khi cha cô bắt được sự căng thẳng giữa họ và săn đuổi anh giống như một dã thú. Cô trao cho Nick cái nhìn khích lệ, nhưng anh đã bị thất bại ngay trước khi kịp bắt đầu. Những thành viên còn lại của gia đình cũng đã biết về kiểu thực tập này và quan sát quá trình nó bắt đầu.

“Con bé không vẽ tranh phong cảnh.” Những lời nói lơ lửng trong không khí y hệt như tiếng đại bác nổ tung.

Nụ cười của Nick vẫn không chút ngập ngừng. “Cô ấy mới thử tay nghề của mình với lĩnh vực phong cảnh thôi ạ. Em yêu, em chưa nói với mọi người ư?”

Cô cố kìm nén sự hoảng sợ. “Chưa ạ, con xin lỗi, bố, con chưa cập nhật tin này cho cha nhỉ. Con đang vẽ tranh phong cảnh núi non đấy ạ.”

“Con ghét tranh phong cảnh mà.”

“Không ghét nữa ạ”, cô xoay xở tỏ vẻ phấn khởi. “Con giờ đã có sự đánh giá cao hơn về tranh phong cảnh từ khi con gặp một kiến trúc sư.”

Bình luận của cô chỉ gây ra một cái khịt mũi nơi cha cô trước khi ông tiếp tục. “VẬY, Nick, hâm mộ bóng chày hay bóng đá?”

“Cả hai ạ.

“Một mùa giải tuyệt vời của Những gã khổng lồ^[2], phải không? Bác đang hi vọng một siêu cúp khác của đội New York. Đây, thế cháu đã đọc bài thơ mới của Alexa chưa?”

[2] Nguyên văn tiếng Anh: Giants – tên gọi khác của đội Yankee

“Bài nào ạ?”

“Cái bài về mưa đông ấy.”

“Ồ vâng. Cháu nghĩ bài ấy thật hay ạ.”

“Con bé chưa bao giờ viết bài thơ về mưa đông. Nó thường viết về các trải nghiệm trong

cuộc sống liên quan đến tình yêu và sự mất mát. Con bé cũng chưa bao giờ viết thơ về thiên nhiên, cũng như nó chưa bao giờ vẽ tranh phong cảnh.”

Alexa nuốt ừng ực số rượu Sambuca còn lại, phớt lờ cà phê espresso, và hi vọng mấy hớp rượu có thể giúp mình trải qua buổi tối này. “Ừm, cha này, con vừa viết một bài về mưa đông mà.”

“Thật không? Con sẽ đọc lại nó cho chúng ta nghe chứ? Mẹ con và cha vẫn chưa nghe được gì về thành tích mới của con đâu đấy.”

Cô lấp liếm. “À, nó vẫn trong thời gian suy nghĩ sáng tạo ạ. Con nhất định sẽ chia sẻ ngay khi nó hoàn thiện.”

“Nhưng con đã cho Nick xem rồi đấy thôi.”

Cảm giác buồn nôn gào xé trong bụng, và cô cầu mong mình chóng thoát khỏi chuyện này. Lòng bàn tay cô trở nên ẩm ướt. “Vâng. À, Nick, có lẽ tốt hơn là chúng con phải đi rồi. Cũng đã muộn và con có rất nhiều kế hoạch cho đám cưới cần làm cùng nhau.”

Jim đặt khuỷu tay lên đầu gối. Vòng đua dừng lại và ông sắp sửa giết con mồi. Những người còn lại theo dõi câu chuyện với một cái án lơ lửng trên đầu. Một cái nhìn đầy cảm thông trên gương mặt anh trai như nói với cô rằng anh không nghĩ sẽ không có một đám cưới nào nữa. Anh quàng tay qua eo vợ giống như gọi lại sự kinh hoàng khi anh thông báo vợ mình đã có thai và họ sắp sửa làm đám cưới. Taylor còn bận rộn với bộ xếp hình Lego nên phớt lờ cuộc tranh luận.

“Ý cha là hỏi con về đám cưới”, Jim nói. “Con đang dồn tất cả mọi việc trong một tuần. Tại sao không để mọi người có thời gian tìm hiểu Nick và chào mừng cậu ấyia đình? Như này có đột ngột quá không?”

Nick cố gắng cứu cả hai. “Cháu hiểu, bác Jim, nhưng Alexa và cháu cũng đã nói chuyện về việc này và cả hai đều không muốn một vụ ồn ào. Chúng cháu quyết định muốn sống cùng nhau và bắt đầu cuộc sống chung ngay ạ.”

“Thật lãng mạn, cha ạ”, Izzy đánh bạo nói.

Miệng Alexa định thốt nên lời cảm ơn nhưng cô đột nhiên khựng lại.

“Bác đồng ý.” Maria cầm một chiếc khăn lau bát trong tay khi bà đứng ở cửa ra vào phòng bếp. “Hãy để chúng ta tận hưởng lễ cưới. Chúng ta rất muốn tổ chức một bữa tiệc đính hôn vì thế Nick có thể gặp mọi người còn lại trong gia đình. Sẽ là quá đường đột cho mọi người khi tổ chức lễ cưới vào thứ Bảy này. Như thế tất cả họ hàng của cháu sẽ lỡ dịp này mất.”

Jim đứng dậy. “Như vậy ổn thỏa hơn. Các con sẽ hoãn ngày cưới lại.”

Maria gật đầu. “Ý tưởng tuyệt vời.”

Alexa túm vội lấy tay Nick. “Anh yêu, em có thể gặp anh trong phòng riêng một lát chứ?”

“Tất nhiên, em yêu.”

Cô kéo anh xuống hành lang và đẩy vào phòng mình. Cánh cửa khép hờ đung đưa qua lại. “Anh vừa phá hỏng mọi thứ đấy”, cô thì thào một cách tức giận. “Em đã nói với anh là phải giả vờ nhưng anh phá hỏng nó và giờ cha mẹ em biết là chúng ta chẳng yêu nhau gì hết.”

“Anh phá hỏng nó á? Em đang xem như thể đây là trò chơi ngu ngốc mà em từng chơi cùng lũ hàng xóm ấy. Đây là đời thực, và anh đang làm những gì tốt nhất có thể.”

“Phần diễn của em không ngu ngốc tẹo nào. Chúng ta đã tốn rất nhiều công sức cho vé vào cửa. Em nghĩ Annie thật tuyệt.”

Anh khịt mũi. “Em thậm chí không thể hát và tự phân cho mình một vai giống như Annie.”

“Anh vẫn bực dọc vì em không để anh đóng vai người cha nuôi giàu có Warbucks?”

Anh cạy tung mái tóc của mình bằng mười ngón tay và phát ra những tiếng gầm gừ từ sâu trong cổ họng. “Làm thế quái nào mà em bắt anh xoay xở với mấy kỳ cục này cơ chứ?”

“Tốt hơn hết là anh nên nhanh chóng tìm ra cách nào đó đi. Chúa ơi, anh không biết đối xử với bạn gái thế nào à? Anh diễn như thể em là một kẻ xa lạ lịch thiệp nào đó. Không hề ngạc nhiên khi cha em nghi ngờ chúng ta!”

“Em lớn rồi, Alexa, vậy mà cha em vẫn thẩm vấn bạn trai em. Chúng ta không cần sự cho phép của họ. Chúng ta cử hành hôn lễ vào thứ Bảy, và nếu cha mẹ em không thích việc đó, quá tệ.”

“Em muốn khoác tay cha đi giữa lễ đường!”

“Nó thậm chí còn không phải một hôn lễ thật sự cơ mà!”

“Tốt nhất là em sẽ phải làm gì đó sửa sai ngay bây giờ!” Sự đau khổ rỉ ra trong khoảnh khắc khi sự thật về tình huống gay go này đánh vào cô bằng toàn bộ sức lực của nó. Đây sẽ không bao giờ là đám cưới thật sự, và có gì đó sẽ bị hủy hoại mãi mãi ngay khi chiếc nhẫn cưới của Nick được luồn vào ngón tay cô. Cô luôn mơ về một tình yêu vĩnh cửu, hàng rào trắng, và một bầy trẻ nhỏ. Thay vào đó, cô nhận được một cục tiền cứng nhắc lạnh ngắt và một người chồng khoan dung với cô đầy lịch sự. Cô sẽ bị nguyên rửa nếu sự hi sinh của mình thất bại chỉ bởi vì anh không có khả năng giả vờ trước cha mẹ cô.

Cô đứng kiễng chân và túm lấy phần cánh tay trên của chiếc áo thun anh mặc. Những móng tay của cô cắm sâu vào lớp vải và đâm vào da thịt anh. “Anh tốt hơn là sửa sai ngay”, cô rít lên.

“Em muốn anh làm gì?”

Cô chớp mắt. Môi cô run run khi gần từng tiếng, “Làm gì đó, chết tiệt! Chứng tỏ cho cha em thấy đây sẽ là một đám cưới thật sự hay...”.

“Alexa?” Tên cô vang lên, cuốn vào qua chiếc cửa khép hờ vắng vắng từ hành lang, âm thanh hòa nhã của mẹ cô, giọng nói đầy quan tâm xem họ có ổn không.

“Mẹ em đang tới đây”, anh nói.

“Em biết... chắc mẹ nghe thấy chúng ta đang tranh luận đấy. Làm gì đi!”

“Làm gì?”

“Bất cứ cái gì!”

“Tốt thôi!” Anh túm lấy và vòng tay qua eo cô, kéo dồn sát vào người mình và cúi đầu xuống. Môi anh ép vào môi cô trong khi hai tay ôm chặt quanh người cô khiến họ dính sát vào nhau, hông sát hông, đùi sát đùi, ngực sát ngực.

Hơi thở phụt mạnh ra khỏi phổi và Alexa lơ lửng khi chân cô rời khỏi mặt đất. Cô hi vọng một nụ hôn cuồng nhiệt, có kiểm soát sẽ thể hiện một cách ngấm ngầm cho mẹ cô rằng họ là người yêu của nhau. Thay vào đó, ham muốn thể xác hoang dại lại như cháy bùng lên. Cô ngậm lấy đôi môi ấm áp đang hòa vào môi mình. Lưỡi anh khám phá bên trong với sự đòi hỏi quyết liệt, uốn cong lưng cô ngả trên tay mình để chiếm bằng được những quyết tâm cuối cùng của cô.

Cô bám riết lấy người anh và đáp trả lại hoàn toàn. Cồn cào với sự đụng chạm của anh, say đắm với mùi xạ hương tỏa ra từ anh, say sưa với chiều dài cứng cáp của cơ thể anh khi máu nóng của những con thú dâng cơ thể và đẩy hai người đến sát bên rìa của giới hạn.

Cô cất tiếng rên rỉ từ sâu trong cổ họng. Anh luồn ngón tay mình dưới sức nặng của mái tóc cô, giữ đầu cô bất động trong khi anh tiếp tục sự xâm chiếm đầy khoái lạc. Ngực cô như căng lên nặng nề và thứ chất lỏng nóng co thắt giữa hai đùi.

“Alexa, Mẹ... Ồ!”

Nick gỡ môi ra khỏi môi cô. Bị làm cho mù mịt, Alexa cố gắng tìm kiếm trên gương mặt của Nick vài dấu hiệu cảm xúc, nhưng anh đang tập trung vào mẹ cô. “Cháu xin lỗi, bác Maria.” Nụ cười ngoác miệng của anh thật nhăn nhó nhưng đầy nam tính.

Maria bật cười và nhìn vào cô con gái, vẫn còn đang rúc trong tay anh. “Xin lỗi vì mẹ đã chen ngang. Hãy đến cùng vui vẻ với chúng ta khi các con xong nhé.”

Alexa nghe tiếng bước chân lùi dần xa xa. Chậm rãi, cái nhìn chằm chằm của Nick du ngoạn xuống phía dưới.

Cô rùng mình, hi vọng có thể nhìn thấy chút ẩn hiện của sự khao khát trong đôi mắt anh. Thay vào đó, đôi mắt màu hạt dẻ lại trong veo rõ ràng. Gương mặt anh có vẻ bình tĩnh. Nếu không phải phần đàn ông cứng cỏi đó đang ẩn chặt lên đùi cô, Alexa sẽ nghĩ nụ hôn kia chẳng hề tác động tới anh. Cô bị kéo giật trở lại một khoảng thời gian và địa điểm khác, sâu trong rừng, khi những suy nghĩ được nói ra một cách tự do và niềm tin bị tan vỡ. Cái chạm đầu tiên của môi anh vào môi cô, mùi cơ thể của chàng thanh niên trong mùi nước hoa dâng lên lỗ mũi, những ngón tay nhẹ nhàng ôm lấy hông cô khi anh giữ lấy.

Sự ớn lạnh từ từ chạy dọc theo sống lưng cô. Nếu anh lại cười vào mặt cô lần nữa, cô sẽ

ngừng lại tất cả mọi thứ. Nếu anh cười...

Nhưng anh thả cô ra và lùi lại. Sự im lặng dấy lên giữa họ giống như con sóng mạnh chồm lên và sẵn sàng đổ ập xuống.

“Anh nghĩ chúng ta đã giải quyết được vấn đề”, anh nói.

Cô không đáp lại.

“Đây không phải cái em muốn ư?”

Cô hất cằm lên không trung và giấu đi cảm xúc lẫn lộn đang quẩn quại giống như con rắn trong bụng cô. “Em đoán vậy.”

Anh dừng lại, sau đó tiến lại gần. “Tốt hơn là chúng ta nên thể hiện sự thống nhất.”

Năm ngón tay ôm sát quanh Alexa với một sức mạnh dịu dàng khiến cô muốn bật khóc. Cô cố kìm nén và quả quyết đó là do mình đang trong thời kỳ căng thẳng tiền kinh nguyệt. Sẽ không có lý do nào khác cho việc tại sao một nụ hôn từ Nick Ryan lại mang đến quá nhiều dễ chịu, cũng như đau đớn một cách sâu sắc như thế.

“Em có ổn không đấy?”

Cô nghiêng răng rồi cười rạng rỡ như thể đang đóng quảng cáo cho một hãng kem đánh răng. “Dĩ nhiên. Nhân tiện, ý tưởng hay đấy!”

“Cảm ơn.”

“Đừng có cứng lại như tử thi ngoài đó nhé. Vờ như em là Gabriella đi.”

“Anh sẽ không bao giờ nhầm lẫn em và Gabriella.”

Câu bình luận cắt xoẹt qua người, nhưng cô quyết không để lộ giây phút yếu ớt của mình. “Em chắc là anh đúng. Nhưng anh cũng không quá tuyệt hảo với em đâu, anh chàng *xinh trai* ạ.”

“Anh không có ý đó...”

“Quên nó đi.” Cô dẫn anh quay trở lại phòng khách.

“Ta rất tiếc về sự chen ngang vừa rồi. Mẹ nghĩ tốt hơn chúng ta nên đi thôi, muộn rồi.”

Mọi người đứng dậy chào tạm biệt nhau. Maria hôn vào má cô và mắt tỏ dấu hiệu tán thành. “Mẹ không thích đám cưới vội vã”, bà thì thầm, “nhưng con giờ đã là người phụ nữ trưởng thành rồi. Lờ cha con đi và hãy làm theo trái tim mình nhé.”

Họng cô cứng lại. “Con cảm ơn mẹ. Chúng con có nhiều việc phải làm tuần này lắm.”

“Đừng lo, con yêu.”

Họ gần ra đến cửa thì Jim bắt đầu một thử thách vào phút chót. “Alexandria, chí ít thì con cũng có thể hoãn đám cưới vài tuần vì gia đình chứ. Nick, chắc chắn là cháu không thể không đồng ý đúng không?”

Nick đặt bàn tay lên vai cô, tay kia siết chặt tay vợ chưa cưới của mình. “Cháu hiểu tại sao bác muốn chúng cháu phải đợi, bác Jim. Nhưng bác thấy đấy, cháu yêu con gái bác đến phát điên lên, và chúng cháu sẽ tiến hành đám cưới vào thứ Bảy. Chúng cháu thực sự mong chờ lời chúc phúc của bác.”

Tất cả mọi người chột im lặng. Thậm chí ngay cả Taylor cũng dừng bi bô để theo dõi cảnh tượng trước mắt cô bé. Alexa chờ đợi sự bùng nổ.

Jim gật đầu. “Thôi được. Bác có thể nói chuyện riêng với cháu một lát được chứ?”

“Cha...”

“Chỉ một lát thôi.” Nick theo cha của Alexa vào phòng bếp.

Alexa cố nén sự bồn chồn lo lắng trong khi tán gẫu với Izzy và Gen về váy cưới cho phù dâu. Cô bắt được thoáng qua biểu hiện nghiêm trọng của Nick khi lắng nghe cha cô nói. Sau vài phút, họ bắt tay và Jim trông có vẻ hơi cố kiềm chế khi ông hôn cô để chia tay ra về.

Họ nói những câu chào tạm biệt cuối cùng và bước vào trong xe. “Cha em muốn gì thế?”

Nick đánh lái ra khỏi đường vào nhà và tập trung vào con đường trước mặt anh. “Ông ấy lo lắng về việc chi trả cho đám cưới.”

Cảm giác tội lỗi tấn công cô dồn dập. Alexa hoàn toàn quên khuấy chi phí của đám cưới. Tất nhiên rồi, cha cô cho rằng ông sẽ là người chi trả, dù thời thế đã thay đổi. Mồ hôi lấm tấm trên trán cô. “Thế anh đã nói gì với cha em?”

Nick liếc nhìn cô. “Anh từ chối để ông chi trả và nói với ông là nếu anh thực hiện những lời đề nghị và đợi một năm, thì anh sẽ chấp nhận tiền của ông. Nhưng vì đây là quyết định của chúng

ta để gấp rút chuẩn bị cho đám cưới, anh khẳng khẳng là mình sẽ trả hóa đơn.”

CHƯƠNG 4

Nick quay lại nhìn cô dâu đang say ngủ của mình. Đầu cô ngả vào cửa chiếc xe Limousine. Chiếc bờm tóc bị xé rách và dây buộc màu trắng nhàu nhĩ đang nằm dưới chân anh. Những lọn tóc đen nhánh đổ xuống từ mọi phía và che khuất bờ vai trần của cô. Ly rượu vang trong khay nằm trơ trổng, những quả bóng bay xẹp lép. Chiếc nhẫn kim cương hai carat lấp lánh quanh ngón tay cô và phản chiếu ánh sáng lấp lánh của những tia sáng cuối cùng trong buổi chiều tà. Bờ môi đỏ căng đầy đặn phập phồng theo hơi thở. Tiếng ngáy nhẹ vang lên đều đều mỗi khi cô thở ra.

Alexandria Maria McKenzie giờ đã là vợ anh.

Nick với lấy ly sâm banh và tự nâng ly chúc mừng thành công trong yên lặng. Bây giờ anh hoàn toàn sở hữu công ty Dreamscape và chuẩn bị tiến sát đến cơ hội của đời mình và sẽ không còn cần đến sự cho phép của bất kỳ ai nữa. Một ngày đã trôi qua suôn sẻ mà không có cản trở nào cả.

Anh đưa ly rượu sâm banh Dom Pérignon lên môi và tự hỏi tại sao lại cảm thấy như vừa làm một điều gì đó đáng bị lên án. Tâm trí anh lóe lên khoảnh khắc vị linh mục cho phép họ thành vợ chồng. Đôi mắt màu sapphire chứa đầy nỗi sợ hãi và hoảng sợ tinh khiết khi anh cúi xuống để trao cho cô một nụ hôn cần thiết. Đôi môi cô tái nhợt và run lấy bầy dưới môi anh. Anh biết đó không phải do sự đam mê. Chắc hẳn là không phải lúc ấy.

Anh tự nhắc mình rằng Alexa chỉ muốn tiền thôi. Khả năng giả vờ rằng cô là một người ngây thơ thật sự nguy hiểm. Anh tự chế giễu những suy nghĩ đó của mình bằng cách nâng ly lên và uống cạn chút sâm banh cuối cùng.

Người lái xe hạ thấp cửa xe màu khói xuống một nấc. “Thưa ngài, chúng ta đã đến nơi rồi.”

“Cảm ơn. Anh có thể tiến lên và dừng ở phía trước sảnh.”

Khi chiếc limo trèo lên con đường vừa dài, vừa hẹp tiến về phía ngôi nhà, Nick nhẹ nhàng lay cô dâu của mình dậy. Cô ngọ nguậy, khịt mũi rồi lại gục xuống chìm vào giấc ngủ. Nick cố nén nụ cười và bắt đầu thì thầm. Rồi đột nhiên dừng lại. Anh lại đóng vai kẻ ưa hành hạ người khác – với một vẻ thư thái thoải mái – anh cúi sát xuống và hét toáng lên tên cô.

Alexa ngồi bật dậy. Đôi mắt mở to vì sốc, cô vén tóc khỏi tai và nhìn xuống toàn bộ đồng ren trắng giống như thể mình là Alice trong xứ sở thần tiên vừa rơi vào cái hang thỏ. “Ôi, Chúa ơi, chúng ta đã làm được.”

Anh quơ lấy giày và khăn voan trùm đầu của cô. “Cũng không hẳn, nhưng đây là tuần trăng mật của chúng ta. Anh sẽ rất vui khi làm theo nghĩa vụ nếu em cũng có tâm trạng đó.”

Cô nhìn anh. “Anh chẳng làm gì cho đám cưới ngoài sự hiện diện của mình. Cố gắng sắp xếp lại từng chi tiết trong vòng bảy ngày rồi em ngồi xuống và xem anh đổ gục.”

“Anh đã nói với em là anh cần sự công bằng trong hòa bình rồi mà.”

Alexa khịt mũi. “Một người đàn ông điển hình. Anh không thèm giơ tay lên xin trợ giúp và khóc lóc như một đứa bé ngây thơ khi gặp thử thách.”

“Em ngáy đấy.”

Mồm cô há hốc. “Em không ngáy!”

“Có ngáy.”

“Không. Nếu không ai đó đã nói với em rồi.”

“Anh chắc là người yêu em không muốn bị đá khỏi giường đâu nhỉ. Em quàu quàu thế cơ mà.”

“Em không thế.”

“Có đấy.”

Chiếc cửa hé mở và người tài xế chìa tay ra để giúp đỡ. Cô lè lưỡi và rời chiếc limo với vẻ kiêu kỳ của Nữ hoàng Elizabeth. Anh bấm bụng để không bật cười lần nữa và bước theo sau. Alexa khựng lại trên vỉa hè. Anh theo dõi cô men theo con đường nhỏ uốn vòng dẫn vào biệt thự, mang phong cách tương đồng như một căn biệt thự nghỉ dưỡng Tuscan. Đất nung từ đá do cát kết tinh tạo nên sự tao nhã, những bức tường cao và cửa sổ rộng được đúc kết từ tinh hoa lịch sử. Bãi cỏ xanh tươi đầy sức sống ôm lấy lối đi và dẫn tới ngôi nhà, sau đó xoải ra hàng mẫu trong sự phóng túng hân hoan. Những bông hoa phong lữ đầy màu sắc đổ tràn ra từ mỗi ô cửa sổ phông theo phong cách Italia cổ điển. Phía trên tòa nhà mở ra bằng một ban công có các chấn song bằng sắt trang trí họa tiết bao lấy bàn, ghế và một bồn tắm nóng ngoài trời nằm giữa những tán rậm rạp. Cô mở miệng như định bình luận điều gì đó, nhưng sau đó chỉ chép miệng.

“Em nghĩ sao?” anh hỏi.

Alexa nghiêng đầu. “Nó thật lộng lẫy”, cô nói. “Ngôi nhà đẹp nhất em từng nhìn thấy đấy.”

Cảm giác mãn nguyện xuyên thẳng vào người anh trước vẻ thích thú rõ ràng của cô. “Cảm ơn. Anh tự thiết kế nó đấy.”

“Nó trông có vẻ cổ.”

“Đấy là mục đích của anh mà. Anh hứa sẽ có hệ thống nước cần thiết trong nhà.”

Cô gạt gù và theo anh vào trong. Sàn nhà bằng cẩm thạch toát lên vẻ sang trọng và trần nhà như trong thánh đường toát lên một không gian rộng và thanh lịch. Những căn phòng rộng rãi, thông thoáng làm nổi chiếc cầu thang xoắn ốc ở chính giữa. Nick típ cho người lái xe và đóng cánh cửa lại phía sau. “Đi nào, anh sẽ đưa em đi xem vòng quanh. Trừ khi em muốn thay đồ trước.”

Cô túm lấy tà váy mỏng nhẹ trong tay và khởi hành. Đôi chân vẫn còn mang tất lấp ló ở bên dưới váy. “Tiến lên thôi.”

Anh dẫn cô đi thăm thú một vòng căn nhà. Căn bếp được trang bị đầy đủ tiện nghi toát lên vẻ sáng loáng giữa chất liệu thép và crôm, nhưng Nick chắc chắn rằng căn phòng vẫn lưu lại sự ấm áp của một người phụ nữ Italia chắc phải rất đỗi tự hào. Một chiếc bàn bằng gỗ được cắt gọt táo bạo chứa những rổ đầy trái cây tươi, những nhánh tỏi và thảo mộc chìm ngập trong những cái chai đầy ắp dầu ô liu, mỳ ống khô và cà chua chín mọng. Chiếc bàn làm bằng gỗ sồi với những chiếc ghế vững chãi, thoải mái. Một hàng những chai rượu vang nhô ra từ giá rượu bằng sắt với những hoa văn trang trí phong phú. Cửa kính kéo dài từ phòng bếp cho tới phòng tắm nắng, chứa đựng đồ đạc đan bằng liễu gai, tủ sách và những bình hoa cúc tràn ngập khắp căn phòng. Thay vì những bức vẽ nhiều màu sắc, những bức ảnh đen – trắng choáng hết khoảng không trên tường và trưng bày một dãy các kiến trúc từ khắp nơi trên thế giới. Nick thích thú với biểu lộ của cô khi ngắm nghía từng centimet không gian của mình. Anh dẫn cô lên cầu thang tới phòng ngủ.

“Phòng anh ở bên dưới hành lang này. Anh có một văn phòng riêng nhưng em có thể dùng chiếc máy tính bỏ không trong thư viện. Anh có thể đặt mua thêm bất cứ thứ gì nếu em thích.” Anh đẩy mở một trong những cánh cửa ra. “Anh dành cho em một căn phòng với phòng tắm riêng. Anh không chắc về sở thích của em, vì vậy cứ thoải mái trang trí

Nick theo dõi cô đón nhận chiếc giường cỡ lớn với tông màu nhạt ở chính giữa và hoàn toàn hợp tông với đồ đạc xung quanh.

“Thế này là tốt rồi. Cảm ơn anh”, cô nói.

Anh nhìn cô chăm chú trong giây lát khi không khí lịch sự bao quanh họ. “Em biết là chúng ta sẽ kẹt ở đây trong hai ngày, phải không? Chúng ta sẽ lấy công việc làm cái cớ để bỏ qua kỳ nghỉ tuần trăng mật, nhưng anh cũng không thể xuất hiện ở văn phòng cho đến sáng thứ Hai. Mọi người sẽ bàn tán.

Cô gật đầu. “Em cũng có thể dùng máy tính để cập nhật tình hình. Và Maggie nói là sẽ giúp em làm điều đó.”

Anh quay người lại. “Nghỉ ngơi đi và gặp anh dưới phòng bếp. Anh sẽ nấu một cái gì đó cho bữa tối.”

“Anh nấu ư?”

“Anh không thích người lạ trong bếp của mình – anh đã chịu đựng đủ thời còn trẻ rồi. Vì vậy, anh đã học nấu ăn.”

“Anh nấu ngon không?”

Anh khịt mũi. “Anh là người tuyệt nhất.”

Sau đó Nick bước vào và đóng cánh cửa lại.

Một người đàn ông ngạo mạn.

Alexa quay lại và xem xét căn phòng mới của mình. Cô biết rằng Nick có một cuộc sống thoải mái trong sự giàu sang sung túc, nhưng sau một vòng tham quan căn nhà, cô có cảm giác mình giống như diễn viên Audrey Hepburn ^[1] bên cạnh người gia sư thông thái trong phim *My Fairy Lady*.

[1] Audrey Hepburn (1929 – 1993) là một diễn viên điện ảnh huyền thoại thập niên 1950 – 1960, nổi tiếng với những bộ phim Roman Holiday, My Fairy Lady...

Chuyện quái gì xảy ra vậy. Cô phải khiến cuộc sống của mình bình thường nhất có thể, dù có cuộc hôn nhân này hay không. Nick không phải là người chồng thực sự, cô không có ý muốn mình bị kẹt trong bất kỳ sự giả dối nào liên quan tới gia đình và rồi biến mất vào cuối năm. Cô thậm chí sẽ không phải nhìn thấy anh thường xuyên. Alexa đoán rằng anh cũng thường xuyên làm muộn hàng giờ và ngoài những bữa tiệc thì thoảng phải cùng nhau tham dự, họ sẽ sống hai cuộc sống hoàn toàn khác nhau.

Sự tự tin thực sự có tác dụng, vì thế cô cởi bỏ chiếc váy và ngâm mình nhiều giờ dưới lớp bong bóng xà phòng trong chiếc bồn tắm xa hoa của phòng tắm nằm ngay trong căn phòng. Cô chỉ liếc nhìn một lần duy nhất vào chiếc váy ngủ màu đen trong suốt mà các em cô đã ném vào trong chiếc túi ngủ, sau đó dúi nó vào tận ngăn kéo trong cùng. Cô đeo vào chiếc quần tất và chiếc áo rét lưng bằng lông cừu, buộc túm tóc lên cao và đi xuống bếp. Alexa lần theo tiếng nổ lách tách và thả mình vào một trong những chiếc ghế được chạm trổ công phu trong phòng bếp. Cô đưa bàn chân trần gác lên gờ của chiếc ghế đang ngồi, vòng tay quanh đầu gối và quan sát vị hôn phu mới của mình.

Anh vẫn chưa thay bộ vest tuxedo, chỉ cởi bỏ chiếc áo khoác ngoài và xắn ống tay áo màu trắng phẳng phiu lên quá khuỷu tay. Những chiếc cúc ngọc trai mã não đã bị tháo ra đến giữa ngực, để lộ ra một đám lông vàng lưa thưa trên khuôn ngực như được chạm khắc. Alexa đã có một khoảng thời gian khổ sở để lờ đi những đường cong rắn rỏi phía sau của anh. Người đàn ông này có cặp mông rất lớn. Quá tệ nếu cô không bao giờ được thấy nó như thế nào bên dưới lớp quần kia. Cô không nghĩ sẽ nhìn chiếc quần dơi của anh bị tụt xuống như bọn thiếu niên đang toan tính. Hơn nữa, cô mãi nhìn chăm chú vào phần đằng trước của anh nữa.

“Muốn giúp không?”

Cô bấm những ngón tay của mình vào gan lòng bàn tay và tự huých mình trở về thực tại. “Chắc rồi. Chúng ta sẽ ăn gì?”

“Mỳ Fettuccine Alfredo với tôm, bánh mỳ tỏi và một chút sa lát.”

Một tiếng rền rĩ thống khổ toát ra từ miệng của cô. “Ôi Chúa ơi, anh thật bần hàn!”

“Em không thích thực đơn này à?”

“Em thích nó lắm. Em chỉ ăn sa lát thôi.”

Anh bắn thẳng vào cô một cái nhìn phần nộ trượt qua vai của mình. “Anh phát chán vì những người phụ nữ gọi món sa lát, sau đó trông như thể họ vừa nhận được một chiếc huân chương. Một bữa ăn ngon và một món quà.”

Cô siết những ngón tay chặt hơn. “Ồ, cảm ơn anh nhiều lắm vì quan điểm tự mãn đó về phụ nữ. Với những thông tin của anh, em có thể đánh giá ẩm thực tốt hơn anh đấy. Anh có nhìn thấy mấy món khai vị em đặt cho đám cưới không? Anh không nhìn thấy em ăn bao nhiêu à? Chết tiệt, nó giống như một người đàn ông đặt một bữa ăn giàu đạm, gây béo trước mặt một người phụ nữ và cảm thấy bị xúc phạm khi cô ấy không ăn. Sau đó anh lại tỏ vẻ sốc lúc ở trong phòng ngủ khi nhìn thấy bộ mông của cô ấy và tự hỏi làm thế nào cô ấy có thể nhét thêm mười pound^[2] vào người như thế!”

[2] 1 pound = 0,45 kilogram.

“Chả có vấn đề gì với những đường cong của phụ nữ cả.”

Cô vươn người ra khỏi ghế và nhón lấy vài thứ trong đĩa sa lát. “Em vừa nghe về một người trước đây. Thử cho vào bài kiểm tra này nhé, được không? Gabriella nặng bao nhiêu?”

Anh không trả lời.

Cô rắc lọ hạt tiêu đỏ trên chiếc bàn vào gần đồng xà lách và khịt mũi. “Ồ, có phải bây giờ chúng ta bị lú lờì không? Cô ấy nặng một trăm pound hay nó chỉ được coi là béo bây giờ thôi?”

Khi nói, giọng của anh đã bớt tự mãn. “Cô ấy là người mẫu. Cô ấy phải duy trì cân nặng nhẹ một chút.”

“Và cô ấy gọi món sa lát khi ra ngoài ăn tối?”

Im lặng dài hơn.

“À, em đoán rằng như thế có nghĩa là đúng. Nhưng em chắc rằng anh sẽ đánh giá cao quy tắc của cô ấy và cởi phăng đồ của cô ấy ra.”

Anh đổi chân và tiếp tục sự chú ý của mình vào chiếc chảo tôm đang cháy xèo xèo. “Gabriella là một ví dụ tồi.” Giọng anh hoàn toàn không thoải mái.

“Em có một câu đố khác. Maggie nói là anh có xu hướng chỉ hẹn hò với người mẫu thôi. Có vẻ anh thích những phụ nữ mảnh dẻ và chấp nhận họ ăn sa lát.” Cô rửa rau, túm lấy con dao và bắt đầu chặt mạnh. “Nhưng nếu là ai đó anh không nghĩ sẽ ngủ cùng, em đoán anh không quan tâm là cô ta sẽ trở nên béo ú đến mức nào khi mà bữa nào cô ấy cũng ăn với anh.”

“Anh bắt đầu chán ghét việc ra ngoài ăn tối với hầu hết các cô nhân tình của mình rồi. Anh hiểu đó là công việc, nhưng anh thích một người phụ nữ thích thức ăn bổ dưỡng và không sợ khi ăn chúng. Em không béo. Em chưa bao giờ béo, vì vậy anh không biết nỗi ám ảnh đó đến từ đâu cả.”

“Có một lần anh đã gọi em là béo đấy.”

“Anh không gọi như thế.”

“Có, anh có đấy. Khi em mười bốn tuổi, anh đã nói rằng em đang phì ra nhăm chỗ.”

“Khỉ thật, đúng là phụ nữ, ý anh là ngực của em. Anh lúc đó chỉ là một thằng nhóc thò lò mũi xanh muốn hành hạ em thôi. Em lúc nào mà chẳng xinh đẹp cơ chứ.”

Sự im lặng bao trùm.

Cô ngược lên và há hốc mồm. Trong tất cả những năm tháng biết Nick Ryan, anh chỉ biết chòng ghẹo, hành hạ và sỉ nhục cô.

Anh chưa bao giờ nói rằng cô xinh đẹp.

Nick bắt đầu đánh kem, giọng vẫn bình thản. “Em hiểu ý anh rồi đấy. Xinh đẹp theo nghĩa chung đối với các chị em. Anh đã quan sát em và Maggie qua cái tuổi dậy thì và trở thành phụ nữ. Không ai xấu. Hoặc béo. Anh nghĩ em đang khó chịu với bản thân đấy.”

Alexa hiểu ý Nick là gì. Anh chẳng coi cô là một phụ nữ xinh đẹp, mà giống một cô em gái phiền toái bỗng chốc trở nên hấp dẫn hơn. Sự khác biệt lớn đến mức lạ thường và cô giả vờ lơ đãng nỗi đau đang nhói lên. “Thôi, em ăn sa lát đây và không muốn nghe thêm bất cứ bình luận nào về phụ nữ nữa đâu.”

“Tốt. Em sẽ mở một chai rượu vang chứ? Có một chai ở trong tủ lạnh ấy.”

Cô khui một chai Chardonnay đắt tiền và quan sát anh nhấm nháp nó. Mùi hương từ gỗ và trái cây dâng lên mũi cô. Cô cố kiềm chế một lúc, sau đó đành đầu hàng. Chỉ một ly thôi. Sau cùng, cô xứng đáng được thử nó.

Alexa rót cho mình một ly và nhấm một ngụm. Dòng chất lỏng trôi tuột xuống cổ họng, vị của nó vừa khô vừa nóng ran. Cô thốt lên một tiếng rên rỉ nhẹ nhàng đầy khoan khoái. Lưỡi liếm viền môi, đôi mắt nhắm lại khi hương vị của rượu rung động cả cơ thể.

Nick mở miệng định nói gì đó, sau đấy khựng lại cứng đờ. Cảnh cô nhấm nháp và thưởng thức rượu khiến từng múi cơ trên cơ thể anh như bị khóa cứng. Dòng máu đập thành thạch trong tĩnh mạch tới giữa hai chân của anh lên hồi chuông báo động liên hồi. Lưỡi Alexa liếm qua vành môi với sự mơn trớn tinh tế, anh ước là cô nếm thứ gì đó thay vì rượu. Anh tự hỏi sẽ thế nào nếu cô cũng phát ra những âm thanh từ sâu trong cổ họng như thế khi một người đàn ông bị chôn sâu bên trong hơi nóng ẩm ướt, bó chặt của cô. Anh tự hỏi liệu cô có khát khao và ấm nóng như khuôn miệng kia không, bao sát quanh anh như cái nắm tay mềm mại như lụa, vắt ra từng giọt dự trữ của anh và vẫn đòi hỏi thêm nữa. Chiếc quần căng ra tiết lộ toàn bộ đường cong trên cơ thể cô, từ bộ mông ngọt ngào cho tới chiều dài của đôi chân kêu gọi. Chiếc áo lửng bị vén lên và xẹt qua mắt anh mảng da trần lấp ló. Đương nhiên cô đã tháo phẳng cái áo ngực, không buồn nghĩ anh như một người đàn ông sẽ khao khát cô, mà giống như một

ông anh nhiều nhưng không có tí ham muốn của đàn ông nào.

Cô thật đáng ghét vì làm mọi thứ trở nên phức tạp. Anh đặt bát mì xuống bàn và nhanh chóng sắp xếp lại vị trí đặt các món.

“Đừng uống rượu kiểu đó nữa đấy. Em không phải đang trong mấy bộ phim khiêu dâm đâu.”

Cô há hốc mồm. “Này, đừng có trút các thứ linh tinh lên đầu em chỉ bởi vì anh căm ghét nhé. Em không thể chịu đựng được nếu công việc kinh doanh quan trọng với anh hơn một đám cưới thực sự đâu đấy.”

“Ừ, nhưng ngay khi anh định đưa ra một cái giá thì em nhảy vào. Anh mua em cũng nhiều bằng em mua anh thôi.”

Cô vợ lấy bát mì và xẻ ra đĩa của mình. “Anh là ai mà đánh giá em? Anh giờ đã có mọi thứ cho cả cuộc đời. Anh có chiếc Mitsubishi Eclipse vào sinh nhật lần thứ mười sáu của mình. Em thì chỉ có chiếc Chavette.”

Anh cứng đờ lại với ký ức cũ. “Em có gia đình. Còn anh có thứ chẳng ra gì.”

Cô khựng lại, sau đó nhặt lấy một miếng bánh mì tỏi nóng giòn quét bơ mát Italia. “Anh có Maggie đấy thôi.”

“Anh biết.”

“Có chuyện gì xảy ra với bọn anh thế? Anh và Maggie từng rất thân cơ mà.”

Anh nhún vai. “Con bé đã thay đổi khi lên cấp ba. Đột nhiên, nó không nói chuyện với anh nữa. Nó cũng thôi không cho anh vào phòng nói chuyện, cấm tiệt không cho anh vào nữa. Vì vậy, anh để nó làm thế và tập trung vào cuộc sống của riêng mình. Em mất liên lạc với con bé một thời gian sau đó, phải không?”

“Đúng vậy. Em luôn nghĩ có gì đó đã xảy ra, nhưng cô ấy không bao giờ nói gì về điều đó cả. Dù sao thì, gia đình của em cũng rồi tinh lên một thời gian, vì vậy không phải mình anh thế đâu.”

“Nhưng bây giờ ở đó giống như bối cảnh trong phim *The Waltons*.”

Cô bật cười và cắn một miếng bánh mì lớn. “Cha em có nhiều thứ phải bù đắp lắm, nhưng em nghĩ chúng ta có thể xoay sở để chữa lành cái vòng tròn luẩn quẩn này.”

“Vòng tròn?”

“Cái vòng tròn nghiệp chướng ấy, khi mà một người đối xử rất tệ và khiến anh đau đớn. Bản năng đầu tiên của chúng ta là làm đau lại người ấy và từ chối tha thứ.”

“Nghe có vẻ hợp lý đấy.”

“À, nhưng bây giờ cái vòng tròn gây tổn thương và ngược đãi ấy lại tiếp tục đấy. Khi ông ấy

quay trở lại, em đã quyết định rằng mình chỉ có một người cha thôi, nên em đã chấp nhận bất cứ cái gì ông đưa ra. Rốt cuộc thì ông đã từ bỏ những cuộc say túy lúy và cố gắng bù đắp cho quá khứ.”

Nick phát ra một âm thanh thô lỗ. “Ông ấy rượu chè khi em còn nhỏ và vứt bỏ gia đình lại phía sau vì men rượu. Bỏ rơi hai em gái sinh đôi của em. Sau đó lại hiện diện và đòi sự tha thứ ư? Tại sao em còn muốn chấp nhận ông ấy trong cuộc sống của mình nữa nhỉ?”

Cô xiên lấy một con tôm và đưa nó lên lơ lửng trước miệng. “Em đã chọn lựa”, cô nói. “Em sẽ không bao giờ quên, nhưng nếu chính mẹ em cũng đã học cách tha thứ cho ông ấy, làm thế nào em lại từ chối được? Gia đình vẫn gắn bó với nhau dù có chuyện gì xảy ra đi nữa.”

Sự đơn giản ngốc nghếch trong khả năng tha thứ của cô tác động đến anh một cách sâu sắc. Anh rót nhiều rượu hơn. “Tốt hơn hết là bước đi ngẩng cao đầu với lòng kiêu hãnh vẹn nguyên. Hãy cứ để họ chịu tổn thương vì tất cả những nỗi đau mà họ gây ra.”

Cô có vẻ ngẫm nghĩ những lời anh nói một cách sâu sắc. “Em gần như đã làm thế rồi. Nhưng em nhận ra rằng ngoài việc là cha em, ông ấy chỉ là một người đàn ông không biết cách đối xử. Em có sự kiêu hãnh của mình, nhưng em sẽ không có cha. Khi đưa ra quyết định là em đã phá vỡ cái vòng luẩn quẩn ấy. Cha em cuối cùng cũng tỉnh ngộ và xây dựng lại mối quan hệ. Th đã bao giờ nghĩ tới việc liên lạc với cha anh chưa?”

Những cảm xúc của anh như bị công phá với một tốc độ khủng khiếp. Nick cố kìm nén lại cảm giác cay đắng trong quá khứ và xoay sở để có một cái nhún vai. “Jed Ryan không còn tồn tại trong mắt anh nữa. Đây là quyết định của anh.” Anh đã chuẩn bị tinh thần để nhận lời trách móc nhưng gương mặt cô chỉ biểu lộ sự thông cảm sâu sắc khiến anh được xoa dịu. Đã bao nhiêu lần anh khẩn cầu những trận đòn roi và sự trừng phạt thực sự từ người cha thay vì lời nó đi? Bằng cách nào đó, sự thiếu quan tâm đã ăn sâu hơn và trở nên cay độc.

“Thế còn mẹ anh?”

Anh tập trung vào cái đĩa của mình. “Bà ấy đang ở cùng với một ‘diễn viên’ khác. Bà ấy thích khi họ ở trong cái sân khấu kinh doanh. Nó khiến bà cảm thấy mình quan trọng hơn.”

“Anh có gặp mẹ thường xuyên không?”

“Cái ý tưởng về một thằng con trai trưởng thành chỉ khiến bà nhớ đến tuổi tác của mình. Mẹ anh thích giả vờ là anh không tồn tại.”

“Em rất tiếc.”

Những từ thật giản đơn và quá đổi chân thành. Nick ngược nhìn lên từ đĩa của mình. Trong một khoảnh khắc, sự quan tâm, nghị lực, sự cảm thông đã làm rung động bầu không khí giữa họ, sau đó trôi tuột đi xa như thể chưa từng xảy ra. Nụ cười méo xệch của anh như chế giễu lời thú tội. “Tội nghiệp cậu bé giàu có. Nhưng em đúng về một thứ - đó là cái xe khí gió Mitsubishi.”

Cô cười và thay đổi chủ đề. “Kể em nghe về thương vụ mà anh đang tiến hành đi. Phải có cái

gì đó lớn lao để còn ăn mừng sau một năm chứ.”

Anh để câu bình luận lơ dềnh tuột khỏi miệng nhưng ném cho cô một cái nhìn cảnh cáo. “Anh muốn Dreamscape có chân trong vụ đấu thầu xây dựng cảng.”

Một bên lông mày cô nhướn lên. “Em nghe nói họ muốn xây một spa, cùng với vài nhà hàng. Tất cả mọi người đang bàn tán về điều đó. Mọi người sợ đi gần sông mà.”

Anh cúi người về phía trước đầy háo hức. “Khu vực đó đang thay đổi. Họ đã tăng cường an ninh, vài quán bar và cửa hàng đã hoạt động tốt ở đó. Điều này sẽ khiến khu đó được mở rộng để xây dựng khi dân cư và phát triển du lịch. Em có tưởng tượng được bức tranh con đường dòng sông được chiếu sáng bởi những phòng chờ để nghỉ ngơi không? Một khu spa rộng lớn nhìn ra những dãy núi trong khi em đang được massage sẽ thế nào? Đó là tương lai đấy.”

“Em cũng đã được nghe rằng họ chỉ muốn những công ty sùng sỏ tham gia đấu thầu cho dự án này thôi.”

Cơ thể của anh siết chặt lại gần như theo phản xạ tự nhiên. Giấc mơ đã ở ngay trước mắt và anh sẽ không để thứ gì nằm cản trên con đường của mình. Anh dần xuống từng lời như một câu thần chú. “Anh sẽ ký được hợp đồng đó.”

Cô chớp mắt, sau đó gật đầu như thể niềm tin của riêng anh có thể bảo vệ cô. “Dreamscape có thể điều hành công việc này được không?”

Anh nhấp một hớp rượu. “Hội đồng lãnh đạo nghĩ rằng nó quá mơ hồ, nhưng anh sẽ chứng minh là họ sai. Nếu anh thành công, Dreamscape sẽ vọt lên đứng đầu.”

“Không phải vì tiền sao?”

Anh lắc đầu. “Anh không quan tâm về tiền. Anh muốn tạo dấu ấn của riêng mình và biết làm thế nào để tiếp cận nó. Không có gì quá thành thị. Không có gì phá vỡ sự hài hòa với những ngọn núi, mà là một cấu trúc uốn theo và hòa trộn với tự nhiên, hơn là tranh chấp với nó.”

“Nghe có vẻ anh nghĩ về cái này lâu lắm rồi ấy.”

Anh chấm mẩu bánh mỳ cuối cùng vào chỗ nước sốt còn lại, sau đó đưa lên miệng. “Anh biết thành phố sẽ đưa ra quyết định nhanh chóng và anh muốn được chuẩn bị. Anh đã nung nấu những thiết kế với con sông hằng năm trời rồi. Giờ anh đã sẵn sàng.”

“Anh định giành được nó thế nào?”

Nick tập trung vào đĩa của mình. Thật hài hước, cô có vẻ bắt chuyện được khi anh nói dối. Từ thuở bé. “Anh có một cộng sự trong ban lãnh đạo. Richard Drysell sẽ xây spa, bọn anh có chung một tầm nhìn. Cậu ấy có một bữa tiệc tối vào thứ Bảy tới. Hai người đàn ông cuối cùng anh cần thuyết phục cũng ở đó, vì vậy anh hi vọng em sẽ để lại ấn tượng.” Anh không chia sẻ làm thế nào Alexa phù hợp với sự kết hợp này. Anh coi cô vợ mới như một cách để kết thúc đàm phán, nhưng sẽ tốt hơn nếu giải thích là một đêm tiệc.

Nick ngẩng đầu lên và ngó thấy chiếc đĩa đã sạch bong của cô

Cả bát sa lát đầy vẫn còn trên bàn, không ai động đến. Mỳ ống, bánh mỳ và rượu đã hết veo. Cô trông giống như sắp sửa nổ tung đến nơi. “Ô, món sa lát trông tuyệt ngon đấy. Em không định ăn nó à?”

Cô cố ép một nụ cười tươi sáng và lấy nĩa xiên một miếng. “Đương nhiên. Em rất mê sa lát mà.”

Anh cười toe toét. “Em muốn ăn món tráng miệng nào không?”

Cô phát ra một tiếng rên rỉ. “Vui nhỉ.” Họ nhanh chóng dọn bàn, xếp mọi thứ vào máy rửa bát, sau đó Alexa nằm duỗi dài trên chiếc ghế sofa màu lục đà. Nick phát hiện ra là cô đang hi vọng làm thế nào tiêu hóa nhanh hơn.

“Anh có định làm việc tối nay không?” cô hỏi.

“Không, muộn rồi. Em thì sao?”

“Không, em mệt quá rồi.” Căn phòng chợt im ắng. “Vậy, anh muốn làm gì?”

Áo của cô để lộ ra một khoảng nhỏ quý giá. Làn da bụng trơn láng và rám nắng của cô bắt đầu tàn phá sự tập trung của anh. Anh có một vài hình ảnh rất rõ ràng trong đầu về việc họ có thể làm gì. Anh sẽ chậm rãi kéo áo của cô lên. Sau đó dùng lưỡi mơn trớn nhũ hoa của cô cho đến khi nó cứng lại dưới lưỡi của anh. Rồi tập trung vào việc cởi phẳng chiếc quần thể thao ra và thử xem anh có thể khiến cô bùng cháy trong vòng tay nhanh đến mức nào. Vì không sự lựa chọn nào khả thi nên anh nhún vai. “Không biết nữa. Xem ti vi? Phim?”

Cô lắc đầu. “Chơi poker.”

“Gì cơ?”

Mắt cô sáng lên. “Bài poker. Em có một bộ bài trong va li.”

“Em mang bộ bài đi sao?”

“Anh không bao giờ biết khi nào sẽ cần nó, đúng không.”

“Chúng ta chơi nó vì cái gì?”

Cô nháy khỏi ghế sofa và hướng về phía cầu thang. “Tiền, đương nhiên. Trừ khi anh run sợ.”

“Tốt. Nhưng chúng ta sẽ dùng bài của anh.”

Cô dừng giữa lưng chừng và nhìn anh. “Được thôi. Em đồng ý.”

Anh nhấn bảng điều khiển và giai điệu của bài *Madame Butterfly* vang lên từ dàn loa hiệu Bose. Anh đổ đầy hai ly và đặt lên chiếc bàn cà phê. Cô ngồi cạnh anh, chân bắt chéo. Những ngón tay lướt qua bộ bài với tác phong thoải mái và chuyên nghiệp, xáo bài với tốc độ ánh sáng. Nick lóe lên trong đầu hình ảnh cô trong chiếc váy khoét sâu cổ, chia bài trong phòng giải

trí khi ngồi trong lòng một gã cao bồi nào đó. Anh lắc đầu để đẩy những hình ảnh đó đi và tập trung vào tay mình.

“Đến lượt chọn của người chia. Năm lá. Đặt tiền cược.”

Anh nhăn mặt. “Cược bằng gì?” anh hỏi.

“Em đã bảo với anh là chơi bằng tiền mà.”

“Liệu anh có nên bảo quản gia mở két sắt không nhỉ? Hay là chúng ta cược đồ nữ trang của gia đình đi?”

“Vui đấy. Anh có một lá bài đơn nào quanh đây không?”

Môi anh giữu cợt. “Xin lỗi nhé. Một trăm.”

“Ồ.”

Cô có vẻ thất vọng khi biết anh thua ván này và cười thầm.

“Chúng ta chơi trò khác thú vị hơn thì sao nhỉ?”

“Em không chơi trò đánh bài cỏi đồ đâu.”

“Ý anh là đặc ân cơ.”

Rằng cô bặm chặt vào môi. Anh theo dõi hành động đó với vẻ thích thú ranh mãnh.

“Loại đặc ân gì?” cô hỏi.

“Đầu tiên, nếu ai thắng ba lần thì sẽ được một đặc ân từ người kia. Có thể dùng nó bất cứ lúc nào, giống như phiếu giảm giá ấy.”

Mặt cô sáng bừng lên với vẻ thích thú. “Em có thể dùng đặc ân ấy với bất cứ thứ gì? Không luật lệ nào hết?”

“Không luật lệ gì hết.”

Sự thách thức đã lôi kéo cô vào như một tay máu mê cờ bạc khi đánh hơi thấy mùi của vận may. Anh đã nhìn thấy được chiến thắng của mình thậm chí trước cả khi cô đồng ý. Nick thật sự đã liếm mép khi cô ưng thuận, anh biết chỉ vài tháng nữa thôi mình cuối cùng sẽ có thứ quyền điều khiển cần thiết trong cuộc sống hôn nhân này.

Cô chia bài. Anh suýt bật cười trước kết quả hiển nhiên này, nhưng anh từ chối sự khoan dung. Cô rút ra một lá bài và bốc lấy một lá thế vào.

Anh đặt bài của mình xuống. “Cù lũ.”

“Hai con J. Tới lượt anh chia bài.”

Nick ghi nợ cho cô – cô từ chối và xỉ mặt xuống. Nhất quyết giữ cho cảm xúc của mình bị giấu kín. Anh cá là cha cô đã dạy cô thế, nếu không vì kinh nghiệm quá khứ của Nick, cô hẳn sẽ

là một tay chơi khá. Cô gieo xuống hai con Át và đầu hàng một cách duyên dáng trước ba con bốn của anh.

“Một ván nữa”, anh nói.

“Em có thể tính toán được. Em chia bài.” Những ngón tay cô xòe bài. “Vây, anh học chơi poker ở đâu thế?”

Anh tiếp tục nhìn các quân bài một cách thờ ơ. “Bạn thân của anh tổ chức chơi hằng tuần. Nó là một cái cớ hay ho để uống say hét nhè và làm mấy chuyện tầm phào.”

“Em thường nghĩ anh thuộc típ người thích chơi cờ hơn cơ.”

Anh thả một lá bài ra và thế một lá khác vào. “Anh chơi cái đó cũng tốt mà.”

Cô đáp lại bằng một cái khịt mũi không giống của một quý cô lắm. “Xòe bài nào.” Ánh mắt lộ rõ cái nhìn thẳng và chứa niềm hân hoan chiến thắng trong mắt.

Anh hầu như cảm thấy tiếc cho cô. Hầu như.

“Một bộ tốt đấy.” Anh tặng cô một nụ cười toe toét tự mãn. “Nhưng thế chưa đủ đâu.” Anh ném xuống bốn con Át. Sau đó duỗi dài chân và ngã ra đằng sau. “Mặc dù vậy, có cố gắng đấy.”

Cô há hốc mồm vì kinh ngạc với bài của anh. “Cái thứ kỳ cục gì mà bốn con Át trong bộ năm lá á... Lạy chúa, anh gian lận thì có!

Anh lắc đầu và miệng phát ra âm thanh xì xì. “Thôi nào, Al, anh đã nghĩ em là một đối thủ tốt hơn rồi cơ đấy. Em vẫn là kẻ thất bại cau có đấy à? Nào, bây giờ là đặc ân của anh...”

Nick tự hỏi không biết có phải thực sự có luồng hơi nóng nào đang rò ra từ lỗ chân lông của cô không nữa. “Không ai có thể có bốn con Át trừ khi anh giấu bài trong lòng bàn tay. Đừng nói dối em, vì chính em cũng đang nghĩ xem có nên tự thử làm thế không đây!”

“Đừng buộc tội anh vì một điều em không thể chứng minh như thế chứ!”

“Anh gian lận.” Giọng cô đan xen giữa ngạc nhiên và căm hận. “Anh lừa dối em vào đúng đêm tân hôn của chúng ta.”

Anh khịt mũi. “Nếu em không muốn trả nợ, thì hãy nói vậy. Đúng là phụ nữ khi thua thì giống hệt một kẻ bại trận tồi mà.”

Cô quắn quại với máu dồn lên. “Anh là một kẻ bịp bợm, Nick Ryan.”

“Chứng minh đi.”

“Em sẽ làm đấy.”

Cô ngoài người qua bàn uống cà phê và với tới cánh tay anh. Hơi thở vụt thoát ra khỏi miệng anh khi cô xô ngã anh xuống tấm thảm và thọc tay vào tay áo của anh để tìm kiếm lá bài mà cô nghi ngờ anh đã chuẩn bị từ trước. Nick làu bàu khi toàn bộ cơ thể người phụ nữ đè lên từng múi cơ, chỉ chăm chăm tìm kiếm bằng chứng của trò chơi gian dối. Anh cố đẩy cô ra

nhưng cô chuyển sự chú ý vào túi áo của anh và anh bật cười. Âm thanh phát ra từ sâu trong ngực và anh chợt nhận ra người phụ nữ này làm mình cười trong vòng một tuần vừa rồi còn nhiều hơn cả khi anh còn nhỏ. Khi những ngón tay của cô luồn vào trong túi quần anh, anh nhận ra là nếu moi sâu hơn nữa, cô sẽ không kết thúc với một bàn tay không. Tiếng cười bật ra từ chỗ cuộn chặt sâu trong ruột anh và với một hành động mau lẹ anh hất ngược cô ra, nằm đè lên trên Alexa, và ghim chặt hai tay xuống hai bên đầu cô.

Ghim cài tóc của cô bị rơi ra trong lúc xô đẩy. Những lọn tóc quăn đen như than lò xò rơi xuống gương mặt và che mất một bên. Đôi mắt nheo nheo lén nhìn qua mí mắt, chứa đầy vẻ toan tính kiêu ngạo chỉ chờ cô lòi ra sau khi giải quyết xong việc đẩy anh ra sàn sau cuộc vật lộn. Bộ ngực căng lên dưới lớp áo bông. Chân cô quấn lấy chân anh, đùi cô hơi cách anh một chút.

Nick đã lún sâu rồi.

“Em biết anh có lá bài giấu sẵn. Chỉ cần anh thừa nhận thì chúng ta sẽ quên tất cả những gì đã xảy ra.”

“Em điên rồi, em biết không”, anh lầu bàu. “Em chưa từng nghĩ đến hậu quả từ những hành động của em phải không?”

Cô bặm chặt môi dưới và hất ra một hơi thở mạnh. Những lọn tóc quăn ngoan ngoãn tuột khỏi mắt.

“Anh không gian lận.”

Cô bấu môi. Anh lăm bắm một lời chửi rửa và những ngón tay siết mạnh quanh cổ tay cô. Thật chết tiệt khi hình ảnh đầy cám dỗ ấy khiến anh bùng lên ham muốn và cô không chịu hiểu điều đó.

“Chúng ta không còn là trẻ con nữa, Alexa. Lần tới nếu em định vật một người đàn ông xuống sàn, hãy chuẩn bị tinh thần đón nhận sự tức giận đi.”

“Anh là ai chứ, Clint Eastwood chắc? Có phải dòng tiếp theo của anh sẽ là, “Tiến lên nào, hãy làm nên ngày của tôi?”

Hơi nóng từ vòm họng bốc lên đỉnh đầu Nick như một đám sương mù đang tụ lại, cho đến khi anh chỉ có thể suy nghĩ về hơi nóng ẩm ướt từ miệng cô và thân hình mềm mại bên dưới mình. Anh muốn khóa thân với cô trong lồng ngực chật chội, thay vì nhận được sự đối xử như ông anh trai phiền nhiễu thế này. Nhưng đó vẫn chưa là phần tệ nhất. Cô là vợ anh. Suy nghĩ này hành hạ anh. Một bản năng từ thời tiền sử, đã bị chôn vùi chợt trỗi dậy trong anh đòi hỏi sự chiếm hữu. Theo luật pháp, giờ cô đã thuộc về anh.

Và đêm nay là đêm tân hôn của họ.

Cô thách thức anh hóa giải sự tức giận thành niềm khao khát, khiêu khích anh cảm nhận đôi môi bóng mượt và run rẩy dưới môi anh, với toàn bộ sự ngọt ngào, dâng hiến và đam mê. Cái logic bình thường về danh sách, kế hoạch và yêu cầu về cuộc hôn nhân mang tính công việc

bay vào ra khỏi cửa sổ.

Anh quyết định khẳng định đó là vợ mình.

Alexa cảm thấy người đàn ông nằm phía trên mình đang giữ cơ thể cứng đờ trong những múi cơ bị bó chặt. Cô còn đang mải mê với những tranh luận của họ, và quên bém đi anh đang ghì chặt cô xuống thảm. Cô định mở miệng để nhắc anh lưu ý về sự giam hãm này, sau đó dừng lại. Bắt gặp ánh mắt anh. Và hơi thở tắc nghẹn.

Ôi, Chúa ơi.

Ham muốn thể xác nguyên thủy cuộn lên giữa họ giống như một cơn bão đang tăng tốc và lớn dần lên. Đôi mắt anh bùng cháy như ánh lửa rừng rực, nửa đòi hỏi, nửa tức giận khi nhìn chằm chằm xuống cô. Cô nhận ra rằng anh đang nằm giữa hai đùi mở ra của mình, hông anh tạo thành một góc trên người cô, ngực anh gồng lên khi ghì chặt ngón tay cô. Đây không còn là sự thích thú trêu chọc của một người anh trai nữa, cũng không phải là bạn cũ hay đối tác kinh doanh. Đây đơn giản là mong muốn của một người đàn ông với một người phụ nữ, và Alexa cảm thấy mình như bị kéo sâu vào trong cơn bão đang gào thét trong cơ thể.

“Nick?”

Giọng Alexa có vẻ gay gắt. Luống lự. Đôi nhũ hoa cứng lên đầy đòi hỏi dưới lớp vải bông mềm mại. Cái nhìn của anh như cào xước khuôn mặt, bộ ngực và khoảng bụng để lộ của cô. Sự căng thẳng kéo căng giữa họ. Anh hạ thấp đầu xuống. Hơi thở dồn dập của anh như mơn trớn môi cô khi cất tiếng ngay sát miệng cô.

“Việc này chẳng có ý nghĩa gì cả.”

Cơ thể anh phủ nhận lại lời nói khi anh chiếm lấy môi cô đầy đòi hỏi. Với một cú đẩy mạnh, lưỡi của anh luồn qua làn môi khép hờ của cô và di chuyển trong đó. Tâm trí Alexa như mê muội, giằng xé giữa nỗi đau vừa nhen nhóm từ lời tuyên bố của anh và sự khoái lạc đang vỗ ãm ào như những cơn sóng trong cô. Cô nắm chặt lấy tay anh và bám riết vào nó, say sưa trong hương vị đối khát và xa hoa ma mị của rượu Chardonnay, uốn hông lên hứng lấy phần cứng cáp của anh và cọ xát ngực mình vào ngực anh. Cô đã mất kiểm soát trong giây phút đó, sự trống rỗng vĩnh viễn của những năm trước tạm thời bị lấp đầy bởi hương vị, cảm giác và mùi cơ thể anh.

Lưỡi cô hòa nhịp với mọi sự xô đẩy từ phía anh trong khi tiếng rên rỉ từ dưới yết hầu thoát ra khỏi cổ họng. Anh giật những ngón tay ra khỏi tay cô và miết lòng bàn tay trên bụng và áp tay lên ngực cô. Nhũ hoa của cô cứng lại, và anh đẩy áo cô lên cao hơn nữa. Anh nhìn vào cặp tuyết lê đang phơi trần ra trước mắt, ngọn lửa trong đôi mắt vẫn rừng rực đốt cháy cô. Đầu anh hạ thấp hơn. Alexa nhận ra đây là khoảnh khắc sự thật bị phơi bày. Nếu anh hôn cô lần nữa, cô sẽ đầu hàng. Cơ thể cô nhức nhối vì anh và cô không thể tóm được một lý do chết tiệt nào hợp lý để dừng lại.

Chuông cửa vang lên.

Âm thanh dội vào các bức tường và bật ngược trở lại. Nick bật thẳng dậy và cuộn khỏi người cô như một chính trị gia bị bắt gặp giữa vụ mây mưa, lằm bằm những lời lẽ bậy bạ mà cô thậm chí không biết là nó tồn tại.

“Em ổn không?” anh hỏi.

Cô chớp mắt trước thái độ dè dặt của người đàn ông mà hai giây trước còn định xé toạc quần áo mình. Anh bình tĩnh cài khuy áo và chờ đợi phản ứng của cô. Trừ cái chỗ lồi ra trên chiếc quần đen, anh trông hoàn toàn không bị ảnh hưởng gì từ màn vật lộn vừa rồi. Chỉ giống như lần anh hôn nhẹ cô ở nhà cha mẹ.

Cảm giác ách bụng dấy lên trong dạ dày và Alexa cố kìm lại cảm giác buồn nôn. Cô hít một hơi dài như tập yoga và ngồi dậy, kéo áo mình xuống. “Chắc chắn rồi. Mở cửa đi.”

Anh nhìn cô một lúc, như thể kiểm tra lại xem liệu mình có nên tin cái vẻ ngoài của cô không, sau đó gật đầu và đi ra khỏi phòng.

Alexa bấm chặt tay vào đôi môi. Cô vừa phạm phải một sai lầm cực lớn. Cuộc sống độc thân gần đây là nguyên nhân khiến những hormone trong người cô bùng chốc điên cuồng, đến mức bất kỳ người đàn ông nào chạm vào người cũng có thể khiến cô bùng lên như pháo bông. Lời phát biểu cuối cùng của anh lóe lên trong tâm trí cô với sự giấu cọt dứt khoát.

Việc này chẳng có nghĩa lý gì cả.

Cô đã nghe được tiếng chuyện trò ở hành lang. Cô gái da màu có đôi chân dài, dáng người cao ráo bước vào phòng với phong thái tự nhiên của người biết rất rõ ngôi nhà. Alexa nhìn chăm chú vào người phụ nữ đẹp nhất trong số các cô gái mà mình từng nhìn thấy – hiển nhiên đó là người tình cũ của Nick.

Đôi chân của người nữ nghệ sĩ bắt đầu từ đôi giày cao gót đen bóng và biến mất dưới cặp quần lụa. Sợi dây thắt lưng dạng xích bao quanh cặp mông thon gọn, và chiếc áo ánh kim co giãn ôm lấy bộ ngực nhỏ của cô ta, ẩn hiện dưới đường viền cổ áo, để lộ ra bờ vai trần. Mái tóc dài đen nhánh rủ xuống lưng thành những sóng tóc hoàn hảo. Không phải quăn quăn như cô đình ninh. Đôi mắt cô ta màu xanh ngọc đẹp đến mức khiến người khác phải sửng sốt với hàng mi đen dài. Đôi môi đầy đặn càng làm nổi bật gò má cao và dường như từ cô ta toát ra sự thanh lịch tao nhã. Cô ta nhìn quanh căn phòng, sau đó nhìn chăm chăm vào Alexa.

Alexa biết rằng sau đó cô ta sẽ nôn thốc ra mất.

Vị nữ thần quay ra nhìn Nick tỏ vẻ xin lỗi. Thậm chí ngay cả chất giọng khan của cô ta cũng khiến người khác nhớ tới tình dục. “Em phải gặp cô ấy.”

Với cảm giác khó chịu, cô nhận ra Gabriella không chỉ ngủ với Nick mà còn thực sự quan tâm tới anh nữa. Nỗi đau dễ hiểu ấy ẩn hiện trong cặp mắt kia như buộc tội cô là người đàn bà đã cướp người đàn ông của cô ta. Một phần khác của Alexa thì theo dõi đoạn phim vừa rồi với một cảm nhận khô hạn thực sự. Nó giống như một cảnh trong bộ phim *The real housewives of New York* khi người vợ gặp rắc rối khủng khiếp. Chí ít thì nó không phải là xê ri phim *Jersey*

shore. Những ý nghĩ điên rồ phóng vọt lên và cô túm lấy chút tỉnh táo ít ỏi của mình.

Alexa ngược mắt nhìn lên vị nữ thần mảnh mai sừng sững trước mặt mình. Cô cố gắng hết sức để giữ bình tĩnh và vờ như đang mặc một bộ quần áo tử tế chứ không phải bộ đồ tập thể thao thể này. “Tôi hiểu rồi”, cô nói một cách hình thức.

“Gabby, làm sao em qua được bảo vệ thế?”

Một cách đầy nghệ thuật, những lọn tóc quăn đan vào nhau trượt xuống một bên vai. Gabriella nhào người ra và ấn một thứ gì đó vào tay Nick. “Em vẫn giữ chìa khóa và mã bảo vệ mà. Sau khi anh kết hôn, à, mọi thứ có chút căng thẳng.”

Những từ ngữ đó như chích liên hồi vào làn da nhạy cảm của Alexa như những vết đốt của ong bắp cày. Quỷ tha ma bắt nó đi. Cô không cho phép Nick tiếp tục mối quan hệ bên ngoài khi họ ký hợp đồng. Vì lẽ đó, cô cần phải vờ như một cô vợ muốn chiếm hữu. Cô nuốt một cách khó khăn và cố nặn ra một nụ cười đầm đìa với tình địch.

“Gabriella, tôi rất tiếc nếu cô bị tổn thương vì quyết định của chúng tôi. Nó đến khá nhanh với cả hai, cô biết đấy.” Cô cười và chen vào giữa hai người bọn họ. “Chúng tôi biết nhau từ nhiều năm trước và khi gặp lại, chúng tôi bị cuốn vào nhau như một cơn gió xoáy.” Cô vờ nhìn lên với sự yêu thương thiết tha đối với người chồng hiện tại của mình, mặc dù nắm tay thu lại nhúc nhối chỉ mong thoi cho anh một cú. Anh vòng tay ôm lấy người cô và sức nóng từ cơ thể anh như đốt cháy lớp vải quần tập yoga mỏng manh.

“Anh e là em phải rời đi thôi. Tối nay là đêm tân hôn của bọn anh mà.”

Gabriella quan sát họ với vẻ soi mói. “Hai người hơi kỳ cục khi không đi nghỉ ở nơi nào đó... lãng m đấy.”

Nick đỡ lời cô. “Anh có công việc phải hoàn thành, vì vậy bọn anh đành trì hoãn lại tuần trăng mật ở đảo nghỉ dưỡng.”

Gabriella nói với giọng cụt lủn. “Tốt. Em sẽ đi. Em cần tận mắt xem ai là người anh chọn thay em.” Biểu hiện của cô ta như báo với Alexa rằng cô ta không hiểu nổi quyết định của Nick. “Em sẽ rời khỏi thị trấn một thời gian. Em đã cam kết giúp đỡ xây dựng lại vài căn nhà ở Haiti.”

Ôi. Chúa. Ơi. Cô ta đúng là người nhân đạo. Một người phụ nữ với vẻ ngoài hoàn hảo, có tiền, và thực sự muốn giúp người khác. Tim của Alexa đập chậm lại. Gabriella xoay người đi và chăm chú vào bộ bài. “Ừm, em cũng thích chơi bài lắm. Chỉ không phải vào đêm tân hôn thôi.”

Gabriella không cho họ có cơ hội đáp lại. Với sự duyên dáng của một con rắn hổ mang, cô ta lướt ra khỏi cửa mà không quay đầu liếc nhìn lại.

Alexa ngay lập tức tránh ra xa khỏi người Nick. Sự im lặng đầy ngượng ngập bao trùm căn phòng trong khi những suy nghĩ của cô cứ quay vòng vòng.

“Anh xin lỗi, Alexa. Anh chưa bao giờ nghĩ là cô ấy sẽ xuất hiện ở nhà mình.”

Một câu hỏi dấy lên từ sâu trong thâm tâm. Cô thề là mình sẽ không hỏi, nhưng sự giằng xé trong tâm trí ngăn ngủ và quyết liệt bị đập tắt thậm chí từ trước khi nó kịp bắt đầu. Những lời nói vọt ra khỏi miệng cô. “Tại sao anh cưới em mà không phải là cô ấy?”

So sánh với Gabriella, Alexa thua kém về mọi mặt. Bạn gái của Nick vừa xinh đẹp, thanh lịch, lại mảnh mai. Nói năng đầy thông minh, làm tình nguyện với những lý do đáng được đề cao, và thực sự cư xử lịch thiệp với người phụ nữ mà cô ấy coi thường. Cô ấy cũng quan tâm tới Nick. Vậy tại sao anh lại làm tổn thương cô ấy?

Nick quay lui lại. “Điều đó không quan trọng”, anh lạnh nhạt nói.

“Em cần được biết.”

Sự giá buốt chạy dọc xương sống khi cô bắt gặp thái độ biểu hiện trên khuôn mặt anh. Cảm giác như cánh cửa đóng sầm ngay trước mặt, cô bất giác nhìn lên người đàn ông hoàn toàn không biểu lộ chút cảm xúc hoặc cảm giác nào. “Bởi vì cô ấy muốn nhiều hơn cái mà anh có thể mang lại. Cô ấy muốn ổn định và xây dựng gia đình

Alexa lùi lại một bước. “Điều đó có gì sai?”

“Anh đã nói với Gabriella sự thật ngay từ đầu rồi. Về lâu dài, anh không muốn. Anh chưa bao giờ muốn những đứa trẻ, và sẽ không bao giờ là kiểu đàn ông chịu ổn định lâu dài. Anh đã tự hứa như thế nhiều năm trước rồi.” Anh ngừng lại. “Vì vậy anh đã cưới em.”

Căn phong quay cuồng khi tiếng cuối cùng trong lời tuyên bố của anh dội ào lên đầu cô. Chồng cô có lẽ đã cho cô khoảnh khắc trải nghiệm mê đắm. Sự đụng chạm của anh thật ấm áp, đôi môi ấm nồng, nhưng trái tim lại được tạc bằng đá. Anh không bao giờ để thêm một người phụ nữ nào bước vào – anh đã bị tổn thương quá mức để có thể nắm lấy cơ hội đó. Bằng cách nào đấy, cha mẹ anh đã thuyết phục được anh rằng tình yêu không hề tồn tại. Thậm chí chỉ là một tia sáng yếu ớt le lói trên bề mặt cũng không, anh vẫn tin rằng không có một cái kết hạnh phúc. Chỉ coi những đứa bé như những thứ tầm thường và một cuộc sống toàn nỗi đau.

Liệu có bất cứ người phụ nữ nào biết cách đấu tranh với cái niềm tin sắt đá kia với một chút hi vọng chiến thắng không? Một đám cưới được tính toán đột nhiên trở thành một giải pháp quá hoàn hảo.

“Em ổn không đấy?”

Cô quyết định kết thúc buổi tối nay một cách dứt khoát. Nick Ryan có thể làm tan vỡ trái tim cô. Một lần nữa. Cô cần phải hành động bình tĩnh và hiệu quả để bảo vệ lòng kiêu hãnh của mình. Và cô sẽ phải luôn luôn giữ khoảng cách. Alexa cố gắng làm dịu nét mặt lại, trưng ra biểu hiện tự nhiên và cố đẩy nỗi đau vào sâu bên trong cho đến khi nó chỉ còn là một quả bóng chày cứng trong dạ dày.

“Thôi hỏi em là có ổn không đi. Đương nhiên em ổn. Đừng nghĩ rằng anh có thể lén lút với người tình cũ nữa. Thỏa thuận là thỏa thuận.” Mặt anh đan lại. “Anh đã hứa rồi, nhớ không?”

“Anh cũng gian lận trong trò poker đấy.”

Lời nhắc nhở về vụ chơi bài poker đã trở nên méo mó của họ làm cảm giác bề mặt bùng cháy trong cô. Anh đổi chân trụ, lấy tay luồn vào mái tóc và Alexa biết một bài phát biểu sắp đến. “Về những gì đã xảy ra...”

Cô nở một nụ cười kiểu cách như trong lễ trao giải thưởng hàn lâm. “Ôi, chúa ơi, chúng ta sẽ không có một cuộc nói chuyện về cái đó, phải không?” Cô tr lên. “Nghe này, Nick, em phải thừa nhận vài thứ. Đúng, cuộc hôn nhân này là sự sắp xếp có qua có lại, nhưng em đã mặc váy cưới, hơn nữa đây là đêm tân hôn của chúng ta, và...” Cô giơ tay lên đầu hàng. “Em đã bị đưa đi quá xa so với toàn bộ ý tưởng ban đầu rồi. Anh chỉ tình cờ, ôi...”

“Xuất hiện đúng lúc?”

“Em đang nghĩ là quá... tùy tiện. Anh rất tùy tiện. Nó chả có ý nghĩa quái gì cả, vì vậy hãy để mọi thứ bị cuốn trôi đi, được chứ?”

Anh nheo mắt lại dò xét, ngắm từng nét trên khuôn mặt cô. Chiếc đồng hồ kêu tích tắc và cô chờ đợi. Một vẻ đùa giỡn kỳ lạ với cảm xúc bập bùng trong mắt anh, cho đến khi cô thề là anh đang nhìn chăm chăm vào mình với vẻ nuối tiếc.

Nó chắc hẳn chỉ là trò bịp bợm của ánh sáng thôi.

Anh cuối cùng cũng gật đầu. “Chúng ta sẽ đổ lỗi cho rượu vang hay trăng tròn hoặc cái gì đó.”

Cô xoay đi. “Em đi ngủ đây. Cũng muộn rồi.”

“Được thôi. Chúc ngủ ngon.”

“Ngủ ngon.”

Alexa bước lên chiếc cầu thang xoắn ốc và chỉ muốn thu mình lại trong một lớp vỏ nào đó, không muốn đánh răng hay làm mấy việc chăm sóc da thường ngày hoặc thay bộ đồ ngủ vào. Cô kéo chiếc chăn bông mềm mại lên đến cằm, vùi mặt vào gối, và chìm vào giấc ngủ, một nơi mà cô không phải nghĩ ngợi, cảm nhận hay đau đớn.

Nick nhìn vào chiếc cầu thang hiu quạnh. Sự trống trải từ đâu ập tới khuấy đảo trong tâm trí mà anh không biết tại sao. Anh rót số rượu vang còn lại vào ly của mình, điều chỉnh âm thanh của máy nghe nhạc và thả mình lên chiếc ghế sofa. Tiếng nhạc giao hưởng cuốn anh trôi bồng bềnh và xoa dịu dây thần kinh căng thẳng.

Cảm giác về cái gần như tội lỗi hiện ra mồn một trước mắt anh. Nếu Gabby không xuất hiện, Alexa có thể đã nằm trên giường anh. Cái đám cưới này không còn phức tạp nữa.

Ngủ giấc.

Từ khi nào nhu cầu về một người phụ nữ gây ra sự tàn phá kế hoạch của anh vậy? Thậm chí ngay cả khi Nick tán tỉnh Gabriella và họ trở nên thân thiết, anh chưa bao giờ làm nó dính líu

tới kết quả công việc. Mục tiêu của anh rất rõ ràng và cần thiết. Nhưng mặc dù thế thì nó vẫn không đủ để bắt anh phải dừng lại khi ngủ và nếm thấy hương vị của Alexa McKenzie. Cô làm đảo lộn tâm trí, làm anh cười, cảm dỗ anh với sự khoái cảm bằng thân thể cô mà không dùng bất cứ một thủ thuật thao túng tinh vi nào. Cô khác hoàn toàn với bất kỳ cô gái nào anh từng biết, và anh muốn cô nằm trong danh mục những người bạn của mình. Người bạn tốt nhất của em gái anh. Anh muốn tươi cười như trước đây, sống hòa hợp trong một năm và nói lời tạm biệt với sự thanh thản.

Đêm đầu tiên tệ hại đã trải qua và anh gần như lột hết áo của cô ra.

Anh uống cạn ly rượu và tắt máy nghe nhạc. Anh sẽ phải sửa chữa lỗi lầm này. Cô đã thừa nhận rằng chỉ muốn một cơ thể ấm áp trên chiếc giường của mình. Hiển nhiên, cô không thu hút anh, chắc hẳn là do cô đã uống quá nhiều rượu vang và thắm mệt sau đám cưới lộng lẫy kia. Như cô đã thừa nhận. Cô muốn tiền và bỏ qua chuyện ái ân.

Trong trí bừng tỉnh của anh gào lên là Alexa chắc hẳn sẽ không phản ứng lại một cách đam mê như thế với mọi gã đàn ông chạm vào cô. Anh cương quyết rời đi cảnh báo đó, dịch chuyển ra khỏi chiếc sofa, và hướng lên cầu thang đi về giường mình.

CHƯƠNG 5

Alexa nhìn xuống đám đông và ước mình có thể trở lại tiệm BookCrazy để tổ chức buổi đọc thơ tối thứ Sáu. Bữa ăn đầy tính công việc tối nay là một bước ngoặt trong sự nghiệp của Nick. Cô biết những người thành công và quyền lực đang tụ họp tại các căn phòng lớn trong một dịp thật vinh dự, và Nick cần phải thực sự nổi bật mới nhận được sự chú ý từ mọi người.

Cô trao cho chủ nhà chiếc áo choàng và để Nick dẫn mình vào căn phòng khiêu vũ đông đúc. “Em cho là anh đã có một kế hoạch tấn công phải không?” cô hỏi. “Ai là hai đấu thủ mà anh cần tập trung vào?”

Anh hướng mắt về phía có đám khói xì gà dày đặc. Một vòng tròn khép chặt của những doanh nhân bảo thủ đang vây quanh một người đàn ông hoàn hảo trong bộ vét màu xám và cà vạt lụa. “Hyoshi Komo đang xây dựng nhà hàng cho người Nhật. Phiếu bầu của ông ta là chìa khóa để thắng được bên thứ ba trong thương vụ bến cảng

“Vậy sao anh không qua bên kia và bắt chuyện đi?” Cô nhắc một chiếc bánh tart nhân cá hồi từ khay của người phục vụ mặc bộ texudo và với lấy một ly sâm banh từ người khác.

“Bởi vì anh không muốn là một phần của đám đông đó. Anh có một kế hoạch khác trong đầu.” Cô hớp một ngụm rượu sâm banh và thở ra một cách sản khoái. “Đừng bị say đấy”, Nick nói.

Cô thở hắt ra gắt gỏng. “Em chưa bao giờ biết là những ông chồng bây giờ thích kiểm soát người khác đấy. Được rồi, ai là người còn lại mà anh cần gây ấn tượng?”

Sự tính toán lóe lên qua gương mặt của anh. “Bá tước Michael Conte. Anh ta sở hữu một cơ

sở sản xuất bánh ngọt rất thành công ở Italia và quyết định thử vận may của mình ở Mỹ. Anh ta tập trung vào tiệm bánh ngọt đầu tiên mở ra ở bến cảng này.”

Cô nhìn theo một cách thèm khát khay bánh táo bên trái mình và cố gắng tỏ ra chú ý. Nick không giấu nổi sự cáu gắt, tóm lấy hai cái từ người phục vụ, rồi thả chúng vào đĩa cho cô. “Ăn đi.”

“Được.” Lần này thì cô đồng ý với mệnh lệnh của anh. Cô nhồi chiếc bánh vào miệng và rên rỉ với sự vui sướng. Lông mày của Nick nhíu lại và cô nhận ra mình vừa làm anh phát cáu. Thêm lần nữa.

Anh nhìn vào miệng cô như thể muốn lấy chiếc bánh táo cho mình. “Alexa, em có nghe không đấy?”

“Có. Conte. Bánh ngọt. Em đoán là anh hi vọng em trà trộn vào đám đông khi anh đi làm nhiệm vụ của mình phải không?”

Anh đáp trả bằng một nụ cười cứng nhắc. “Anh sẽ làm việc với Hyoshi bây giờ. Tại sao em không để mắt tới vị Bá tước nhỉ? Anh ta cao, giọng Italia, tóc và mắt sẫm màu. Nói chuyện với anh ta sẽ khiến em bận rộn hơn đấy.”

Sự cảnh giác chợt hiện lên như đùa giỡn với sự cảnh cáo của Alexa, nhưng cô quá tập trung vào dãy những món khai vị thơm ngon. “Anh muốn em nói chuyện với anh ấy à?”

Anh nhún vai với vẻ không quan tâm một cách có tính toán. “Chắc chắn rồi. Làm tốt nhé. Nếu phát hiện ra điều gì thú vị, hãy kể anh biết với nhé.”

Một cảm giác ớn lạnh trượt xuống xương sống của cô và đột ngột kết tinh lại. “Anh muốn em làm gián điệp cho anh à?”

Sự mất kiên nhẫn hiện lên trong giọng nói của anh. “Em kì cục thật đấy. Cứ thư giãn và thưởng thức buổi tiệc thôi.”

“Thật dễ dàng cho anh để nói điều đó. Bộ ngực của anh sẽ không lòi ra khỏi váy của anh mà.”

Nick hắng giọng và rời khỏi chỗ. “Nếu không thấy thoải mái, thì em không nên mặc chiếc váy đó nữa.”

Cô sững người lại. “Em mượn cái này từ Maggie đấy. Em chẳng có cái váy nào ấn tượng cả.”

“Anh đã đưa tiền cho em rồi mà.”

“Em không cần tiền của anh.”

“Không hiểu sao anh nghi ngờ điều đó. Em không ký vào bản hợp đồng vì bất cứ lý do kiêu hãnh nào đâu. Lấy đủ số tiền mà em cần đi.”

Một khoảng lặng đột nhiên bao trùm giữa họ. Cảm giác lạnh lẽo thấm qua người Alexa. “Anh nói đúng. Em đúng là đứa ngốc. Lần tới em sẽ mua hết đồ của hãng thời trang Macy và gửi anh

hóa đơn.” Cô xoay gót chân và nghiêng đầu sang một bên. “Sau cùng, cái lợi duy nhất của cuộc hôn nhân này là tiền của anh mà.”

Cô bước đi và bỏ Nick lại nhìn chăm chăm sau lưng.

Thịch.

Alexa nhấp ly rượu sâm banh thứ hai và tiến lại gần bức tranh cạnh cửa sổ nhìn ra ban công. Nick Ryan thuộc về thế giới này – một thế giới của tiền bạc, siêu mẫu và những cuộc hội thoại trau chuốt. Mùi nước hoa đắt tiền Shalimar và Obsession hòa trộn với mùi khói nặng nề của xì gà. Tầm nhìn của cô bị che mờ bởi hàng loạt những trang phục bằng lụa và sa tanh, chủ yếu là đen và trung tính – không chút màu lòe loẹt nào nhưng vẫn làm nổi bật lên đồng kim cương, ngọc trai và đá sapphire mà theo cô biết đều là thật. Tất cả mọi người đều có làn da rám nắng, và cô cược rằng đó không phải là do tắm nắng hằng giờ liền.

Alexa hít một hơi thật sâu. Cô ăn vận một cách cẩn thận cho bữa tiệc này và giữ nhịp thở của mình khi di chuyển xuống cầu thang để chờ ý kiến của Nick. Thậm chí trông cô còn khá tuyệt trong bộ váy của Maggie. Suy nghĩ muốn làm hài lòng anh khiến cô muốn phát cáu.

Anh liếc nhìn bộ váy của cô đúng một lần. Th ca tụng nó, anh lầm bầm điều gì đó về sự lựa chọn của cô và rảo bước đi. Thậm chí không thèm giúp cô cầm áo khoác hay nhìn đến cái thứ hai cho đến khi họ bước vào bữa tiệc. Cảm giác ảm ức như cửa sập trong lòng nhưng Alexa tự trừng phạt bản thân mình với những cảm xúc đó. Cô tiếp tục tỏ ra nhã nhặn và vờ như chỉ ăn vận như mọi tối thứ Bảy khác.

Tuy thế, ngay khi mở miệng nói tới kế hoạch về bến cảng, gương mặt anh lại sáng lấp lánh với những cảm xúc chân thực, cơ thể cô như bị xiết chặt lại theo phản xạ.

Đam mê. Mong muốn mãnh liệt bùng cháy trong đôi mắt màu nâu của anh. Cô mơ màng nghĩ về người phụ nữ nào đó có thể làm kích động những ham muốn như thế. Một lần nữa, cô đã được nhắc nhở rằng Nick chỉ trải qua những cảm xúc như thế với tòa nhà của anh mà thôi. Chứ không bao giờ với phụ nữ.

Và không bao giờ với cô.

Alexa lấy một hơi dài và uống cạn ly rượu rồi di chuyển qua cánh cửa đôi ở ban công và tiếp cận một nhóm phụ nữ dường như đang bàn luận về điều khắc. Trong vài giây, cô xác định rõ ràng cách mình sẽ tham gia vào cuộc thảo luận, màn giới thiệu an toàn, và thâm nhập vào thế giới của những cuộc trò chuyện xã giao.

Nick quan sát cô rảo bước qua căn phòng và rửa thơm. Khỉ thật, anh lại làm thế lần nữa. Lẽ ra anh nên khen ngợi cô bởi bộ váy chết tiệt đó. Nhưng anh không hề có chút chuẩn bị nào cho sự xuất hiện của Alexa khi cô bước xuống từ cầu thang, sẵn sàng cho bữa tiệc.

Chiếc váy màu xanh lơng lẫy như ánh đèn được khoét sâu ở trước, bám lấy đôi vai, rơi xuống sàn với phần váy rủ tuyệt đẹp trong chất liệu lấp lánh điểm những sợi chỉ màu bạc. Đôi

xăng đan màu bạc ôm lấy bàn chân, những móng chân màu hồng thò ra và chơi trò trốn tìm mỗi khi cô bước đi. Mái tóc được búi cao như những lọn sóng nhỏ đổ xuống quanh tai và vuốt vê đằng sau cổ. Đôi môi được tô màu đỏ. Khi chớp mắt, phần mắt được đánh tối bởi màu bạc lấp lánh trên hàng mi và bắt sáng. Anh cược là cô cũng có thể bắt được sự chú ý của bất kỳ người đàn ông nào ở đó.

Anh gần như ra lệnh cho cô thay đồ. Đây không phải sự phức tạp đáng yêu mà anh có thể điều khiển được. Đây chính xác là một Eva bằng xương bằng thịt đang tồn tại, người đã đưa một người đàn ông xuống địa ngục và khiến trái táo độc ngọt như đường. Thay vào đó, anh đã lằm bằm mấy lời bình luận và để việc đó trôi đi rồi tự hỏi liệu có sự đau đớn hiển lên trong đôi mắt cô, cô vẫn là người phụ nữ rắc rối và hay châm biếm mà anh đã cưới.

Sự tức giận như cửa qua người vì anh lúc nào cũng cảm thấy mình như thứ dở hơi của cô. Anh không thể nói có gì sai cả. Cô đã cưới anh vì tiền và hoàn toàn thoải mái thừa nhận nó. Vậy tại sao cô lại giả vờ đóng vai một nạn nhân vô tội trong toàn bộ đồng lộn xộn này?

Anh cố ép những suy nghĩ về cô vợ của mình ra khỏi tâm trí và tập trung vào nhóm những doanh nhân đang vây quanh Hyoshi Komo. Nick đánh hơi thấy được tầm quan trọng của việc bảo vệ những phiếu bầu từ người đàn ông Nhật này.

Sự phấn khích.

Khiến cho Hyoshi Komo thấy phấn khởi, và anh sẽ có công việc của mình.

Phần còn lại cuối cùng trong câu đố này là Michael Conte. Một vị Bá tước rất nổi tiếng trong giới kinh doanh vì sự quyến rũ, tiền tài và một trí thông minh sắc bén. Người đàn ông ấy tin vào niềm đam mê chứ không phải sự chính xác và cư xử hoàn toàn khác biệt so với hai đối tác của mình. Nick hy vọng cuộc trò chuyện sinh động với vợ anh có thể giúp anh tiếp cận sát hơn, đặc biệt từ khi có lời đồn đại về ngài Bá tước Conte là một tay sát gái. Anh vội dập tắt ngay ánh sáng le lói của cảm giác tội lỗi vừa bùng lên và nhập hội với một nhóm đàn ông đang nói chuyện.

Alexa quyết định đã đến lúc tìm chồng mình.

Ngoài khoảng thời gian chủ yếu ngồi cạnh anh trong bữa ăn, họ tách nhau ra suốt buổi tối. Ngâm nga khe khẽ giai điệu của bài hát *I get a kick out of you*, cô kiểm tra các phòng nhưng không thể tìm thấy anh trong đám đông kia. Cô quyết định bước xuống hành lang. Có thể anh đã đi tắm chẳng.

Gót giày của Alexa gõ lọc cọc trên nền đá hoa cương trơn láng. Âm thanh của tiếng nhạc nhỏ dần, cô quan sát những bức tranh trên tường với vẻ thích thú và reo lên khe khẽ với bản thân khi nhận ra một bức thật đẹp. Bước chân đưa cô tới chỗ queo tiếp theo trong căn phòng giống như một phòng triển lãm, chứa đầy các giá sách với những quyển sách cũ được trưng bày một cách cẩn thận. Cô cố giữ hơi thở mình bình thường khi những ngón tay nôn nóng muốn vuốt ve bìa sách làm bằng da cũ và tận hưởng những âm thanh lách tách khi giở những trang sách

thấm đẫm màu lịch sử.

“À, vậy để được em chú ý đến tối nay, thì tôi nên biến thành sách, phải không?”

Cô xoay ngoắt lại. Một người đàn ông đứng ở cửa ra vào, đôi mắt chứa đầy sự hài hước tinh quái mà cô biết đó là một phần bản tính của anh ta. Mái tóc dài được buộc ra đằng sau theo kiểu tóc đuôi ngựa, khiến cho anh ta có vẻ giống một tay cướp biển làm mê hoặc không biết bao nhiêu phụ nữ trong hàng thế kỷ. Mặc chiếc quần màu đen, áo sơ mi đen và đôi giày da đắt tiền, từ anh ta phát ra vẻ lịch lãm, một không khí cáng đáng mặc dù chỉ đứng nguyên một chỗ. Alexa lập tức biết rằng người đàn ông này vô cùng quyến rũ, có một trái tim ấm áp chết người với phụ nữ. Suy nghĩ ấy khiến môi cô cong lên nở một nụ cười. Cô có chút định kiến với những tay sát gái người Italia. Họ làm cô nhớ đến những chú công trống khoe mẽ mà trong thâm tâm lúc nào cũng ước bị dẫn dắt bởi một người phụ nữ quyến rũ.

“Ô, tôi đã chú ý đến anh.” Cô quay lưng lại và tiếp tục nghiên cứu những quyển sách. “Tôi biết anh muốn lại gần tôi tối nay.”

“Có phải em đang trông chờ giây phút này, phải không tiểu thư?”

“Nôn nóng ấy chứ. Vậy, chúng ta nên sử dụng một trong những chiếc giường ở đây hay quay trở lại chỗ anh?”

Sự im lặng sừng sờ buông xuống.

Alexa nhìn sượt qua vai mình. Sự hòa trộn của nỗi thất vọng và ham muốn tạc lên nét mặt anh ta. Alexa cược là anh ta đã lỡ mất cái ý tưởng về sự theo đuổi nhưng không muốn buông tay với lời mời gọi này. Một nụ cười thích thú phát ra khe khẽ trên môi cô vì mâu thuẫn hiển nhiên trong suy nghĩ và sự mất tự tin đột ngột của anh ta.

Một tia sáng hiểu biết lóe lên trong đôi mắt sẫm màu. “Em đang trêu chọc tôi đó ư?”

Cô quay ra nhìn gương mặt anh ta, vẫn giữ nụ cười. “Tôi đoán là thế.”

Anh ta lắc đầu với vẻ thích thú. “Em đúng là người phụ nữ ranh mãnh chuyên dụ dỗ đàn ông.”

“Còn anh là một người đàn ông ranh mãnh chuyên nghĩ là một người phụ nữ sẽ làm những thứ như thế.”

“Có lẽ em đúng. Một người phụ nữ như em đáng lẽ ra nên có một người chồng trông chừng suốt ngày chứ. Đúng là một kho báu có thể bị đánh cắp bất cứ lúc nào.”

“À, nếu đúng là một kho báu, tôi sẽ không bị đánh cắp dễ dàng đâu. Tất nhiên sẽ không phải bởi sợi dây đầu tiên quăng vào người tôi đâu.”

Anh ta giả vờ tỏ vẻ mất lòng. “Tiểu thư ời, tôi sẽ không bao giờ xúc phạm đến em khi chỉ nghĩ đó là một cuộc săn lùng kho báu dài ngày đâu. Em đáng để bỏ ra nhiều công sức hơn thế.”

“Tiểu thư”, cô sửa lại. “Tôi kết hôn rồi.”

Gương mặt anh ta như bị kéo xuống, vẻ buồn buồn. “Thật đáng tiếc.”

“Tôi nghĩ anh biết điều đó bằng cách này hay cách khác rồi chứ.”

“Có lẽ. Nhưng để tôi giới thiệu bản thân mình một cách chính thức trước. Tôi là bá tước Michael Conte.”

“Alexa Mc Kenz... Ờ Alexa Ryan.”

Anh ta chớp lấy câu mở lời của Alexa và khiến cô lưu ý. “Mới cưới, đúng không?”

“Đúng vậy.”

“Em vẫn thơ thẩn một mình ngoài hành lang và tôi cũng không thấy chồng em bên cạnh cả tối nay.” Anh ta lắc lắc đầu. “Cung cách của những người Mỹ này thật thảm thương.”

“Chồng tôi ở đây vì công việc.”

“Nicholas Ryan, phải không?”

Cô gật đầu. “Anh đáng lẽ biết rõ anh ấy chứ. Anh ấy sẽ làm ra trò vụ bên cảng này đấy.”

Michael cố giữ vẻ mặt bình thường. Hiển nhiên, đằng sau vẻ quyến rũ bề ngoài ẩn nấp một doanh nhân sắc bén, và cô đánh cuộc là anh ta biết lý lịch của mình trước khi có ý định tiếp cận. Nick đã đánh giá thấp Conte nếu tin rằng một cuộc trò chuyện có thể khiến anh ta mềm lòng. Người đàn ông này duy trì công việc kinh doanh và niềm vui riêng trong hai thế giới tách biệt với nhau.

“Tôi vẫn chưa có vinh hạnh được gặp gỡ chồng em.” Anh ta hơi cúi nhẹ người xuống. Mùi nước hoa tỏa ra trong không khí. Đôi mắt của anh ta bắt gặp và giữ lấy ánh nhìn từ đôi mắt cô. Cô chờ đợi một luồng gió ham muốn, một cảm giác sôi sục từ phản ứng hóa học, một dấu hiệu của sự đối khác làm cơ thể cô rung lên và xác nhận rằng Nick Ryan không phải là nguyên nhân của những rắc rối của cô.

Nhưng chẳng có gì. Thậm chí một phút cũng không.

Với một tiếng thở dài từ sâu bên trong, cô từ bỏ cuộc chiến chống lại sự cám dỗ của Nick và thừa nhận có lẽ cô vẫn còn phải lòng anh từ thời còn là một cô bé. Nếu Michael Conte không khuấy đảo một chút cảm xúc thể xác nào, cô có lẽ vẫn chìm sâu trong rắc rối.

Alexa thở dài. “Tôi nghĩ anh cũng sẽ yêu mến chồng tôi nhiều như tôi”, cô nói.

Anh ta nhận được thông điệp từ cô và chấp nhận hàm ý trong đó với một vẻ nhã nhặn. “Hai chúng tôi sẽ gặp nhau. Với chúng ta, sẽ là bạn, phải không?”

Cô mỉm cười. “Đúng. Những người bạn.”

“Tôi sẽ tháp tùng em quay trở lại phòng dạ tiệc và em sẽ kể cho tôi nghe tất cả về bản thân mình.”

Alexa chấp nhận khoác vào cánh tay và cho phép anh ta đưa mình ra khỏi thư viện. “Anh biết không, Michael, tôi nghĩ là mình biết một người phụ nữ tuyệt vời cho anh. Cô ấy là bạn

thân của tôi. Và cô ấy có thể sẽ là một cặp trời sinh với anh đấy.”

“Em đánh giá bản thân mình thấp đấy, tiểu thư ạ.” Anh ta trao cho cô một cái nháy mắt nghịch ngợm. “Tôi vẫn đang đau buồn vì mất em đây.”

Cô cười vang khi họ bước vào căn phòng, sau đó nhìn một cách ngạc nhiên khi chồng cô bước tới trước mặt họ. Anh đứng sừng sững trước cô với một khí thế thật đáng sợ. Cô mở miệng định nói, nhưng anh vươn người tới và kéo cô vào lòng. Một giây trôi qua trước khi cô kịp định hình những gì cần nói. “Xin chào, anh yêu. Em đang trò chuyện với ngài Conte đây. Em không nghĩ là hai người đã có cuộc gặp chính thức với nhau phải không?”

Hai người đàn ông gườm gườm nhìn nhau như thể sắp bước vào một cuộc chiến của những con gà trống. Nick là người đầu tiên đầu hàng. Chắc hẳn vì một lý do công việc hợp lý và không liên quan chút nào đến hormone nam giới cả.

Nick chìa tay ra. “Michael, anh thế nào? Tôi vừa thấy là anh gặp vợ tôi.”

Michael bắt tay và Alexa quan sát thấy biểu lộ vô cùng khó xử của chồng cô. Hoặc là cô điên rồ, hoặc là anh không muốn cô tham gia vào cuộc trò chuyện mới nhen nhóm với Michael Conte? Không phải anh đã gợi ý rằng mình muốn những thông tin nội bộ nếu có thể sao? Giờ trông anh có vẻ cáu kỉnh rõ rệt, như thể vừa bị cô phản bội vậy.

Mùi thơm của xà bông và chanh bốc lên từ làn da của anh. Những ngón tay rải rộng vòng qua thắt lưng của cô và dừng lại nơi đường cong ở eo. Cô kiềm nén cơn rung mình khi tưởng tượng ra bàn tay anh tuột xuống sâu hơn chút nữa. Cảm giác sẽ thế nào nhỉ khi những ngón tay anh luồn sâu vào trong, đưa tới những nơi cô khao khát được đặt chân đến nhưng quá sợ hãi không dám viếng thăm?

Cô cố gắng tập trung trở lại cuộc trò chuyện.

“Chúc mừng nhé, Nicholas. Alexa kể với tôi rằng anh mới lập gia đình. Thật khó có thể lôi kéo anh trở lại với công việc, phải không?”

“Hoàn toàn chính xác.” Đầu anh cúi thấp hơn một chút. Cô thở mạnh khi môi anh sượt qua tai mình, và mũi của anh hít lấy tai cô. Alexa cầu nguyện miếng đệm trong áo lót sẽ che dấu chứng cứ phản bội chủ nhân của cơ thể.

Michael theo dõi những cử chỉ đó với sự thích thú được che đậy kỹ lưỡng. “Có lẽ Richard nghĩ anh là người đàn ông hoàn hảo cho công việc này. Có lẽ chúng ta sẽ sắp xếp một cuộc gặp và thảo luận kỹ lưỡng những ý tưởng của anh.”

“Cảm ơn anh. Tôi sẽ gọi cho thư ký và sắp xếp lịch hẹn.” Cô bắt được sự dứt khoát trong giọng anh và biết rằng Michael cũng có để ý. Nick không chơi một trò chơi kinh doanh nào đó, thật ra là quá kiêu ngạo để tự mình tiến hành một cuộc hẹn.

“Tốt lắm.” Michael cầm lấy tay cô và đặt vào đó một nụ hôn. “Thật vui vì được gặp cô, Alexandria.” Chết giọng Italia như mơn trớn tên cô. “Tôi có một bữa tiệc tối với vài người bạn thân hai tuần nữa kể từ hôm nay. Em có muốn tham gian không?”

Alexa biết là anh ta hướng lời mời tới riêng mình nên quay sang chồng. “Anh yêu? Chúng ta có rảnh vào hôm đó không?”

Lần này, hành động của anh vô cùng tế nhị. Anh bước lùi một bước ra đằng sau, dùng hai bàn tay ôm lấy eo, kéo lưng cô dựa vào anh. Mông cô bị ấn vào giữa hai chân anh. Cặp đùi rắn chắc như bẫy cô vào đó. Anh dùng hai tay ngay dưới ngực cô và nói. “Chúng tôi rất vui nếu có thể đến.”

“Tuyệt vời. Tôi mong được gặp cá đấy. Tám giờ tối nhé.” Anh ta gật đầu với Nick và hướng một nụ cười về phía cô. “Chúc một buổi tối tốt lành nhé.”

Vài phút sau khi Michael rời đi, Nick mới thả cô ra. Hơi ấm giảm đột ngột khi anh rời khỏi gây nên một cảm giác ớn lạnh chạy dọc sống lưng cô. Gương mặt anh lập tức mất đi vẻ mặt của những người đang yêu và trở lại vô cảm. “Đi thôi.”

Không một lời nào khác nữa, anh sai bước về phía cánh cửa, lấy áo khoác từ người hầu phòng và nói lời tạm biệt mọi người. Cô cũng nói vài lời với mấy người bạn vừa quen và theo sau chồng mình về xe ô tô.

Không trò chuyện trong suốt chặng đường về nhà. Phát ốm vì trò chơi im lặng này, Alexa chủ động bắt chuyện trước. “Anh có một khoảng thời gian tốt chứ?”

Nick lau bầu ậm ừ.

Alexa coi đó là sự đồng ý. “Thức ăn ngon mà, đúng không? Em cũng rất ngạc nhiên là làm sao lại có nhiều phụ nữ đẹp như thế ở đó. Em đã được mời tới một buổi triển lãm nghệ thuật mở ra cho Millie Dryer đấy. Không tuyệt vời sao?”

Anh khịt mũi.

“Công việc tiến triển thế nào rồi? Tối nay anh có thành công không?”

Anh phát ra những âm thanh kỳ cục khác. “Không thành công như em đâu. Anh đoán thế.”

Sự tức giận như trào lên trong mạch máu, giọng cô như căng ra vì căng thẳng. “Anh nói gì cơ?”

“Đừng bận tâm.”

Nắm tay của cô thu lại. Cảm giác lạnh lẽo rời khỏi cơ thể và thay vào đó là sức nóng bốc lên ngùn ngụt. “Anh đúng là một kẻ giả tạo và ngớ ngẩn. Anh sử dụng em, nhưng bây giờ lại nổi cáu. Em đã làm tất cả như anh muốn. Coi như đặc ân của anh hoàn thành rồi nhé.”

“Anh chỉ đề nghị em nếu có thể đảm đương một cái gì đó trong công việc của anh. Anh bảo em làm thân với anh ta, chứ không phải bảo em khiến anh ta hưng phấn đến hàng tá ngày sau.”

Anh ngoặt xe rẽ vào lối đi sau tiếng rú xe mệt mỏi và tắt động cơ.

Cô ghệt thở. “Ồ quá đáng, Nick Ryan! Anh ta đối xử với em rất nhã nhặn và chưa đi quá

vạch giới hạn vì anh ta biết em đã kết hôn. Nhưng anh đã bỏ lỡ bức tranh lớn hơn, anh chàng xinh đẹp ạ. Michael không để công việc xen lẫn với niềm vui đâu. Em không thể lột hết quần áo ra và van nài anh ta cho anh bản hợp đồng vì anh ta sẽ không nhúc nhích gì đâu. Em không thể giúp anh cái này được – anh tự làm đi.”

Cô lao ra khỏi xe và phăm phăm tiến về phía ngôi nhà..

Anh chửi thầm và rượt sát gót chân cô. “Tốt. Vậy chúng ta sẽ không tới bữa tiệc của anh ta nữa. Anh sẽ sắp đặt một cuộc họp.”

Cô mở cửa và quay phắt đầu ra. “Vậy thì dừng đi. Nhưng em thì có.”

“Gì cơ?”

“Em sẽ đi. Em thích anh ta và em nghĩ là bữa tiệc sẽ vui vẻ đấy.”

Nick đóng sầm cửa lại, bước đều và nhanh về phía phòng khách, tháo phăng cà vạt. “Em là vợ anh. Em sẽ không tới bữa tiệc nào mà không có anh cả.”

Cô ngo ngoáy để cởi chiếc áo khoác và treo nó lên tủ đựng đồ. “Em là một đối tác công việc nên phải làm theo đúng luật chơi. Chúng ta tự do có cuộc sống riêng miễn là không ngủ với ai. Phải không?”

Anh rút ngắn khoảng cách giữa họ và nhìn cô chăm chăm. “Anh quan tâm tới danh tiếng của mình và không muốn anh ta có ấn tượng sai.”

Cô rướn cầm lên và cố tình châm chọc. “Em sẽ vẫn làm theo thỏa thuận của chúng ta nhưng em sẽ tới buổi tiệc của Michael. Đã lâu rồi kể từ khi em thích bầu bạn với một người đàn ông. Một người đàn ông thực sự quyến rũ, vui vẻ và... ấm áp.”

Từ cuối cùng làm bùng nổ bầu không khí giữa họ. Cô theo dõi trong sự mê hoặc trong khi người đàn ông điềm tĩnh mà cô biết đang hóa thành một người khác. Đôi mắt sáng của anh bỗng tối sầm, xương quai hàm nghiêng lại, cơ thể cứng đờ. Bàn tay anh đưa lên đến khi túm được cánh tay cô. Anh trong như thể sẵn sàng lắc mạnh cô hay làm cái gì đó, một cái gì đó hoàn toàn... mất lý trí.

Cơ thể cô giật giật như có dòng điện chạy qua. Môi cô tách ra để hít lấy hơi thở. Và chờ đợi.

“Có phải em cần một người nào đó tồi tệ phải không, Alexa?” Chất giọng đả kích của anh như cào cấu cơ thể cô. Anh cúi th đầu xuống nên môi chỉ dừng lại cách môi cô một khoảng nhỏ. Với hành động chậm rãi, đôi tay anh dịch chuyển từ cánh tay rồi vòng lên cổ cô. Những ngón tay anh chạm quanh phần da thịt nhạy cảm, ngón tay cái đẩy đầu cô lên, nên có thể dễ dàng lần theo dấu vết của những nhịp đập loạn xạ mà chiếc váy của cô không thể che giấu. Anh tiếp tục quan sát gương mặt cô khi tiếp tục hành hạ bằng cách men theo xương quai xanh tiến lên hai bờ vai, sau đó dịch chuyển xuống thấp hơn. Cả lòng bàn tay trượt xuống phía trước và áp tay lên ngực Alexa, sự hưng phấn nhảy múa trong dây thần kinh của cô. Cơ bắp Alexa mềm nhũn và trở nên yếu ớt. Ngực cô căng lên và nhút nhối, nổi lên như để đáp lại với anh. Những đầu ngón tay của anh lại trượt trên da cô, một tiếng rên rỉ chậm chạp phát ra từ sâu trong cổ họng. Anh

bật ra tiếng thì thầm chậm rãi của sự thỏa mãn khi tiếp tục hành động của mình, những cử chỉ khiêu khích. Cô cảm thấy phần bên dưới của anh đã trở nên cứng hơn, dâng lên và ấn vào điểm nhạy cảm vào giữa hai đùi mình.

“Có lẽ anh nên đáp ứng những ham muốn của em một cách thật tồi tệ.” Anh xô mạnh hông của mình vào hông cô làm cô cảm nhận được hương vị, và toàn thân rung lên theo phản xạ. Bàn tay anh trượt xuống dưới váy, dưới áo lót của cô, và gập phần da thịt ấm áp, đang chờ đợi. “Có lẽ nếu anh cho em bây giờ em sẽ không cần phải chạy đến chỗ Conte nữa.” Dạ dày của Alexa thót lên khi những ngón tay điêu luyện kia mơn trớn đôi nhũ hoa và vuốt ve cô, những hành động của anh vẫn lịch sự và mềm mại ngay cả khi những lời nói như châm chích người khác.

Cô run rẩy trước những xúc cảm và xúc giác ào ạt, nhưng trí óc vẫn tỉnh táo lạnh giá. Sự thật về những hàng động của anh buộc cô phải ra tay thì mới có thể chiến thắng. Cứ để anh thắng cuộc đấu này sẽ làm cô mềm yếu. Anh chuẩn bị hôn cô. Ngay tại đây, ngay bây giờ. Anh đã cho cô quá nhiều khoái cảm mà cô có lẽ sẽ van nài thêm nữa, và anh sẽ vứt lại sự tự trọng và sáng suốt của cô trong những mảnh vụn vỡ. Nick muốn hôn cô vì một lý do – quyền lực của anh và lòng tự kiêu của gã đàn ông bị đe dọa, và anh muốn chúng quay lại với mình. Anh không muốn cô. Tiếng gọi hoang dã của sự giao phối và của con đực thống trị trong anh, và cô bị kẹt trong tiếng gọi đó.

Vì vậy, Alexa thu lại nỗi đe dọa đang phân tán khắp nơi vào trong tầm kiểm soát và lật con át chủ bài của mình.

Cô tiến sát vào thậm chí gần hơn và để môi mình dừng lại vừa đủ trước môi anh. Hơi thở của anh gấp gáp trên môi cô.

“Không, cảm ơn,” cô thì thầm. Cô kéo tay anh ra khỏi người. “Em thích chúng ta trung thành với hợp đồng

Cô xoay người lại và biến mất trên gác.

Đôi bàn tay của Nick treo lơ lửng hai bên, trống rỗng. Trong một khoảnh khắc anh bị choáng ngợp: những đường cong, hương thơm và hơi nóng của cô. Giờ anh đứng giữa phòng, một mình, giống hệt như trong đêm tân hôn. Một người đàn ông đã kết hôn với trạng thái hưng phấn và không có cách nào giải tỏa dù hoàn toàn có khả năng làm thế. Ngạc nhiên trước tình trạng khó xử của mình, anh cố gắng xem xét lại những sự việc trong tối nay và nghĩ xem mình đã sai ở điểm nào.

Giây phút bắt gặp cô với Conte, sự tức giận âm ỉ bốc lên trong anh. Hơi nóng bắt đầu từ bàn chân, chạy dọc lên dạ dày, ngực, và cuối cùng buộc chặt như tấm băng đô nóng rẫy quanh đầu anh.

Bàn tay của cô khoác vào cánh tay của Bá tước. Anh ta hẳn phải vui vẻ lắm, vì cô ngửa đầu ra sau và cười lớn, đôi má hồng hào đầy sức sống. Đôi môi đầy đặn của cô ánh lên dưới ánh đèn chùm. Họ hành động như thể mình là những người bạn lâu năm thay vì mới gặp nhau.

Nhưng cái tồi tệ nhất là khi cô cười với anh ta.

Đó là một nụ cười sáng lóa, làm mê mẩn, đầy ve vãn như nói với người đàn ông rằng anh ta là tất cả những gì cô tìm kiếm, tất cả những gì cô mong muốn. Một nụ cười đem lại cho đàn ông những giấc mơ hư ảo ban đêm và ám ảnh anh ta hàng giờ sau khi thức dậy. Nick chưa bao giờ nhìn thấy nụ cười đó hướng về mình và một cái gì đó điên cuồng trong anh.

Kế hoạch của anh như tắt ngúm. Nick đã hi vọng cô tiếp vị Bá tước một cách nhã nhặn và lấy được vài thông tin hữu ích có thể giúp anh tiến gần hơn đến việc ký hợp đồng, chứ không phải làm một người đàn ông thích thú một cách quá cởi mở như thế.

Nick rửa thầm và nhặt cà vạt lên, sẵn sàng đi ngủ. Khi trèo lên cầu thang, anh nghĩ về những gì Alexa đã nói. Nếu Conte tách biệt chuyện công việc và thú vui ra, anh đã đóng sai cảnh này. Có lẽ khi anh yêu cầu một cuộc gặp vì công việc, anh ta sẽ tập trung vào những logic có lý trí về những tòa nhà hơn là tô vẽ bức tranh phong cảnh về cảm xúc để bán. Cũng có thể Conte chỉ đam mê khi nhắc đến phụ nữ. Có thể anh ta muốn một nhà lãnh đạo lạnh để dẫn dắt đội thiết kế kiến trúc.

Nick dừng lại trước cửa phòng cô. Đèn đã tắt. Anh dừng lại một chút và lắng nghe hơi thở của cô rồi tự hỏi cô mặc gì để ngủ. Những hình ảnh về mảnh vải ren chặt chội bắt đầu tàn phá tâm trí anh, nhưng ngay cả suy nghĩ về chiếc quần bằng vải flanen rộng thùng thình và chiếc áo phong ngắn cũng tạo ra những thứ mà đối với anh chưa có người phụ nữ nào khác từng làm được. Lỡ cô vẫn còn thức trên giường, và đang mơ về Conte thì sao? Hay cô đang nghĩ về nụ hôn vừa rồi của họ và muốn nữa?

Anh rảo bước về phòng. Cô đã từ chối anh. Người chồng chết tiệt của cô. Và anh đang mắc kẹt với một thứ khiến mình hoảng sợ.

Cô vợ mà anh bị cuốn hút.

Anh đóng cửa phòng lại và ép những suy nghĩ đó ra khỏi đầu.

CHƯƠNG 6

Alexa ngồi đối diện với cha mẹ mình quanh chiếc bàn. Bàn tay run lên vì sung sướng như được giải thoát khi cô đẩy tấm séc qua chiếc bàn phòng bếp mơn vệt được bao phủ bởi lớp nhựa có màu vàng vui tươi giống ánh mặt trời. “Nick và con muốn cha mẹ cầm cái này để trả hết tiền thế chấp nhà”, cô tuyên bố. “Sẽ không có tranh luận hay phản đối gì cả. Chúng con đã nói về chuyện này lâu rồi, và chúng con may mắn là có kha khá tiền. Chúng con muốn chia sẻ với cha mẹ. Điều đó có ý nghĩa rất nhiều với chúng con, vì vậy cha mẹ hãy coi đây chỉ như một món quà thôi nhé.”

Biểu lộ choáng váng của cha mẹ khiến nước mắt cô chực trào ra trong khóe mắt. Đã biết bao nhiêu đêm cô nằm trần trọc, lăn từ bên này qua bên kia, cảm thấy tội lỗi vì không có khả năng giúp cha mẹ thoát khỏi vụ lộn xộn tài chính của họ? Alexa ghét cảm giác vô dụng đã bóp nghẹt mình. Cô quyết định thương lượng với Nick và những cảm xúc như chồi cây mới nhú này

xứng đáng với điều đó. Chi trả cho an ninh và sự an toàn của gia đình đã nói lòng sự bóp nghẹt mà cô đã cố gắng đấu tranh kể từ khi cha cô bị bệnh tim tấn công.

“Nhưng làm thế nào con có nó?” Maria bịt đôi tay run run vào miệng khi Jim khoác tay qua người bà. “Nick lẽ ra không nên cảm thấy chúng ta như là một gánh nặng. Bọn con là vợ chồng mới cưới còn phải mơ ước nhiều thứ. Về tiệm sách của con. Về gia đình với bọn trẻ. Con không nên lo cho chúng ta, Alexandria. Chúng ta là cha mẹ con.”

Jim gật đầu. “Ta đã quyết định sẽ kiếm thêm việc. Chúng ta không cần số tiền này đâu.”

Cô thở dài vì sự ngoan cố bẩm sinh của cha mẹ mình. “Cha mẹ nghe con nói đã. Nick và con có nhiều tiền lắm, và điều này quan trọng với chúng con. Cha, một công việc thứ hai không phải là sự lựa chọn tốt trong điều kiện sức khỏe của cha hiện nay đâu, trừ khi cha muốn đột quỵ đấy. Cha đã nghe bác sĩ nói rồi mà.” Alexa cúi mình về phía trước. “Cái này sẽ khiến cho ngôi nhà của chúng ta được giải phóng và không còn ràng buộc gì nữa nên cha có thể tập trung vào trả các hóa đơn. Tiết kiệm cho Izzy và Gen đi học cao đẳng. Giúp Lance vượt qua năm cuối cùng ở trường được. Chúng con không đưa đủ để cha nghỉ hưu đâu mà, ôi cha mẹ, chỉ đủ để khiến cho mọi thứ dễ dàng hơn chút ít thôi.”

Họ trao nhau một cái nhìn. Một hi vọng mạnh mẽ ánh lên trong đôi mắt của mẹ cô khi bà cầm tấm séc. Alexa tiếp tục trấn an cha mẹ mình. “Nick không muốn đi cùng con hôm nay. Có một điều kiện với khoản tiền này – anh ấy không bao giờ muốn nghe về nó lần nữa.”

Maria há hốc miệng. “Mẹ phải cảm ơn chồng con. Nó cần phải biết chúng ta cảm kích điều này đến mức nào – nó đã thay đổi cuộc sống của chúng ta đến thế nào.”

Alexa cố nuốt sự ghen ngào trong cổ. “Nick không muốn thể hiện quá nhiều cảm xúc. Khi chúng con thảo luận về việc này, anh ấy nhất định không muốn đề cập đến vấn đề này lần nữa.”

Jim cau mày. “Chồng con sẽ không chấp nhận một lời cảm ơn đơn giản ư? Nói chung, nếu không phải vì cha thì chúng ta sẽ không rơi vào đồng lộn xộn này.”

“Bất cứ ai cũng có thể ốm mà, cha”, cô thì thào.

Nỗi đau về quá khứ như tàn phá gương mặt cha cô. “Nhưng cha đã bỏ đi.”

“Và quay trở lại.” Maria nắm lấy tay chồng mình và mỉm cười. “Anh quay trở lại với gia đình và đã làm đúng. Không cần phải nói như vậy đâu.” Mẹ cô ngồi thẳng dậy trên ghế, đôi mắt sáng lên đầy cảm xúc. “Chúng ta sẽ nhận tấm séc này, Alexandria. Và chúng ta sẽ không nhắc tới chuyện này với Nick nữa. Miễn là con phải hứa khi về nhà thì hãy nói với chồng mình rằng nó thực sự là một thiên thần.” Giọng bà như vỡ ra. “Mẹ rất tự hào vì con là con gái mình.”

Alexa ôm bà. Sau vài phút nói chuyện, cô hôn tạm biệt cha mẹ và rời khỏi nhà. Một đêm thơ được tổ chức ở tiệm BookCrazy và cô không muốn tới trễ. Cô khởi động “con rệp” Volkswagen rung lên và hướng về tiệm sách trong khi những suy nghĩ coay tròn.

Những trò bịp bợm về tiền bạc tuy không hay ho lắm nhưng cần thiết. Cô chưa bao giờ thừa nhận với Nick về tình trạng tài chính của họ tồi tệ đến mức nào. Với số tiền anh trả không

thiếu một xu có thể giải quyết bất cứ vấn đề rối rắm nào của cô. Niềm kiêu hãnh của cô rất quan trọng, và cha mẹ cô cũng vậy. Họ giải quyết vấn đề của họ. Theo bản năng, cô đã nghĩ rằng Nick tin tiền có thể thế chỗ cho những cảm xúc, đó là một bài học mà cha mẹ anh đã truyền tải như những điều căn bản hằng ngày. Cô rùng mình về suy nghĩ đó.

Không, cô sẽ xoay xở làm việc này bằng sức của mình.

Alexa bình tâm lại và lái xe đi làm.

Alexa liếc nhìn quanh tiệm BookCrazy với vẻ thỏa mãn. Những đêm thơ đã kéo đến một đám đông lớn, và toàn bộ đều là những người muốn mua sách. Mỗi tối thứ Sáu, cô biến khu phía sau tiệm sách của mình thành sân khấu trình diễn. Nhạc nền của Moody vang vọng qua ánh sáng lờ mờ. Những chiếc ghế màu táo xanh chen chúc và những chiếc bàn cà phê mòn vệt được kéo ra từ tiệm sách và sắp thành một vòng tròn xộc xệch. Đám đông là sự hòa trộn của những trí thức, vài người nghiêm túc, số khác thì chỉ muốn một đêm giải trí. Cô kéo mic qua chiếc bục được đẩy cao lên và kiểm tra đồng hồ lần nữa. Năm phút nữa là đến giờ diễn. Maggie đang ở chỗ nào nhỉ?

Cô nhìn đám người ổn định dần trên ghế và bàn tán về cà phê trong khi thảo luận về những khổ thơ, hình ảnh và dòng cảm xúc. Tín hiệu vang lên, cửa mở ra ủa vào một không khí mát mẻ, và Maggie bước vào trong. “Cà phê đây, ai muốn uống nào?”

Alexa rượt theo và vớ lấy hai cốc mocha đang bốc khói. “Cảm ơn Chúa, nếu cậu không phục vụ cà phê, họ sẽ đọc ở tiệm Starbuck dưới phố mất.”

Maggie đặt chiếc khay làm từ bìa cứng xuống và sắp lại hàng cho mấy cái cốc. Mái tóc màu nâu vàng của cô đung đưa cạnh quai hàm khi lúc lắc đầu. “À, cậu đúng là đồ hâm. Cậu dùng biết bao nhiêu tiền cho vào cà phê chỉ để những nghệ sĩ này không đọc thơ ở tiệm khác? Để họ lấy cà phê đi.”

“Tớ cần kinh doanh. Cho đến khi tớ tìm ra cách vay vốn để mở rộng tiệm sách, tớ phải khiến họ nghiện cà phê.”

“Hỏi Nick ấy. Theo luật pháp thì anh ấy là chồng cậu rồi

Cô bắn cho bạn một cái nhìn cảnh cáo. “Không, tớ chẳng muốn anh ấy dính líu đến. Cậu hứa với tớ sẽ không nói gì đấy.”

Maggie giơ tay lên. “Việc đó thì có gì to tát cơ chứ? Nick biết cậu đã trả nợ mà.”

“Tớ muốn làm điều này bằng sức của mình. Tớ nhận khoản chi trả ban đầu rồi và đó là thỏa thuận. Không hơn. Nó không giống như đám cưới thật đâu.”

“Thế cậu đã đưa tiền cho cha mẹ chưa?”

Alexa cười. “Tớ đã lấy công ty của anh cậu để giải thích về khoản tiền ấy đấy.”

“Mà tớ vẫn không hiểu. Sao không nói cho Nick biết sự thật về vụ tiền nong này. Anh ấy nhiều lúc khó chịu nhưng vẫn có một trái tim nhân hậu. Tại sao cậu phải chơi trò này cơ chứ?”

Alexa quay đi, sợ phải đối diện với bạn mình. Cô lúc nào cũng là một kẻ nói dối thảm hại. Làm sao có thể nói cho Maggie rằng cô ham muốn anh trai cô ấy và cần mọi rào cản có thể tưởng tượng ra để giữ khoảng cách? Nếu tin cô là một kẻ hám tiền có trái tim lạnh giá, anh chắc hẳn sẽ bỏ rơi cô.

Maggie dò xét gương mặt bạn hồi lâu. Đôi mắt xanh chứa đầy sự sùng sốt như một bóng đèn đột nhiên lóe sáng lên. “Có cái gì đang diễn ra giữa hai người phải không? Cậu không thu hút anh ấy, phải không?”

Alexa cố bật cười. “Tớ ghét anh cậu mà.”

“Cậu đang nói dối. Tớ lúc nào cũng biết khi nào cậu nói dối đấy. Cậu muốn ngủ cùng anh ấy, phải không?”

Alexa tranh thủ hóp cạn cốc cà phê. “Cuộc nói chuyện chấm dứt. Tớ không thu hút anh cậu, cũng như anh ấy không hấp dẫn tớ.”

Maggie theo sát gót cô. “Thôi được, giờ tớ kết thúc phần đầu hơi trắng trợn về cái ý này, hãy nói về nó đi. Anh ấy là chồng cậu, đúng chưa? Cậu chắc hẳn sẽ quan hệ với ai đó trong năm tới chứ.” Alexa bước lên sân khấu. Tất cả các cặp mắt đổ dồn về cô. Cái từ quan hệ chắc chắn thu hút sự chú ý của mọi người, cô nghĩ. Cô lờ bạn mình đi và giới thiệu đêm thơ tối nay.

Cô lúng túng. Không phải vì lời đề nghị của Maggie. Không, hoàn toàn lại. Sự khả thi của nó ngấm ngấm kích thích cô. Cô bật dậy giữa đêm, tưởng tượng ra chân dung của anh trong căn phòng dưới hành lang. Anh khóa thân, những cơ bắp trải dài trên giường, chờ đợi cô. Hormone trong người cô rung lên thêm khát. Chết tiệt, cứ đà này Alexa sẽ kết thúc trong viện tâm thần khi hết một năm mất.

Nguyên nhân: Độc thân.

Maggie đập đập tay trước mặt khiến Alexa thoát khỏi điều vừa tưởng tượng. “Cậu lại biến mất lần nữa rồi. Tối này Nick có đến không?”

“Ồ, đúng, anh cậu sẽ thích những buổi tối ra ngoài thế này. Anh ấy hầu như thích mấy cuộc kiểm tra chân răng và tuyến tiền liệt.”

“Làm thế nào các cậu xoay sở được nhỉ? Ngoài sự hấp dẫn thể xác ra.”

“Vẫn ổn mà.”

Maggie đảo ngược mắt lên. “Lại nói dối lần nữa. Cậu định không kể với tớ, phải không?”

Alexa nhận ra mình luôn thú nhận mọi thứ với Maggie chỉ trừ một việc. Đó là lần đầu tiên Nick hôn cô. Kể từ đó, cô đã biết mình yêu anh. Ban đầu là bạn bè và hay trêu chọc nhau, sau đó phát triển thành sự phải lòng đậm chất con gái. Nụ hôn đầu tiên đó làm khuấy đảo cảm xúc trong sáng trong cô đến mức cô tin đó là tình yêu. Trái tim đập rộn ràng vì anh, tràn đầy vui

sướng khi nghĩ đến khả năng họ lại cùng nhau, vì thế cô đã thốt ra những lời nói đó, giọng cô vang lên qua những tán cây.

Em yêu anh.

Sau đó chờ đợi anh hôn mình lần nữa. Thay vào đó, anh lùi ra xa và bật cười. Gọi cô là đứa trẻ ngốc nghếch rồi bỏ đi.

Cô học được bài học về trái tim tan vỡ từ giây phút đó. Mười bốn tuổi. Trong rừng với Nick Ryan.

Alexa không định để bài học đó lặp lại nữa.

Cô đẩy những ký ức ra xa và quyết định giữ bí mật với Maggie. “Chẳng có gì đang diễn ra cả”, Alexa nhắc lại. “Tớ có thể nghe bài thơ tiếp theo trong yên bình không, làm ơn?”

“Tớ không nghĩ yên bình nằm trong những bài thơ tối nay đâu, bạn yêu ạ.”

“Ý là gì?”

“Nick ở đây. Chống cậu đấy. Anh chàng mà cậu không bị cuốn hút ấy.”

Cô quay đầu khắp nơi và nhìn chòng chọc một cách sững sờ vào nhân vật ở cửa vào. Anh đương nhiên hoàn toàn lạ lẫm trong hoàn cảnh này, nhưng sự xuất hiện của anh trong thật tự tin, đàn ông quá đỗi, cô suýt ngạt thở và nhận ra người đàn ông đó có sức mạnh tương thích với bất cứ nơi nào. Và anh thậm chí không mặc đồ đen.

Hầu hết đàn ông mặc quần áo được thiết kế riêng để chất vải tôn lên vẻ đẹp cho họ. Nick mặc một chiếc quần jeans Calvin Klein mà như thể chẳng mặc gì nữa. Chất vải chéo ôm lấy bắp đùi và hông như thể phải chiều theo ý thích của anh. Anh thể hiện rằng mình là một người đàn ông luôn biết mình muốn gì – và không thêm quan tâm xem người khác nghĩ gì.

Chiếc áo len cổ lọ màu kem caramen thấm với những sợi len dày đan vào nhau nhấn mạnh bộ ngực và trải ra trên đôi vai rộng. Chắc chắn đó là hiệu Ralph Lauren. Đôi giày cao cổ của Timberlands.

Cô chờ đợi trong khi ánh nhìn của anh rà soát khắp căn phòng, lướt qua cô, dừng lại, sau đó quay lại từ từ.

Đôi mắt họ gặp nhau.

Alexa ghét sự sáo rỗng, và những gì cô ghét hầu hết đều sắp trở thành hiện thực. Nhưng vào giây phút đó, trống ngực lại đập thành thịch, lòng bàn tay ướt mồ hôi, thắt lưng chúng xuống và quặn lại như thể đang ở trong một cuộc đua xe địa hình. Cơ thể cô như rung lên báo động hết cỡ, van nài anh tiến đến bên cạnh, hứa rằng cô sẽ đầu hàng. Nếu anh yêu cầu cô về nhà, lên giường, nằm chờ anh, Alexa cũng chắc chắn làm theo.

Sự yếu đuối của bản thân khiến cô tức điên lên. Sự trung thực khiến cô phải thừa nhận dù thế nào đi nữa thì mình cũng sẽ làm theo những gì vừa nghĩ.

“Ồ, hay. Hoàn toàn không hấp dẫn gì đó nhé.” Những lời nói của Maggie như phá vỡ lời nguyện của lá bùa kỳ quặc và cho phép Alexa lấy lại bình tĩnh. Cô đã phát giấy mời cho Nick tới dự buổi ngâm thơ vì anh chưa từng thấy tiệm sách của cô. Anh lấy công việc để từ chối một cách lịch sự và cô cũng không ngạc nhiên. Một lần nữa, cô tự nhắc bản thân rằng họ đến từ hai thế giới khác nhau, và Nick không hề mong muốn đến thăm cô. Khi Nick bước về phía mình, Alexa tự hỏi tại sao anh lại thay đổi suy nghĩ.

Nick lựa đường đi qua các giá sách. Vài người mặc đồ đen ngâm nga trong loa về mối tương quan giữa hoa và cái chết. Hương thơm của cà phê mocha dâng lên mũi anh. Âm thanh của tiếng sáo và sự uể oải làm anh nhớ đến tiếng sỏi tru bên tai. Tất cả những ấn tượng với anh đều là thứ yếu so với sự hiện diện của vợ anh.

Sự gọi cảm thật sự của cô nằm ở sự phớt lờ những hiệu ứng với đàn ông. Sự bực mình làm ngứa ngáy những dây thần kinh của anh. Anh đã sống trong tình trạng xáo trộn cảm xúc liên tục và ghét từng giây phút ấy. Anh là người đàn ông điềm đạm nhất ở đây và nguyện nhường hết lối đi của mình để tránh cảm giác xô bồ. Giờ, một ngày bình thường của anh có thứ tự từ phiền phức tới thất vọng cho tới tức giận. Cô làm anh phát điên với những tranh luận lập dị và những bài phát biểu say sưa. Cô cũng làm anh cười. Ngôi nhà của anh dường như sống động hơn kể từ khi cô chuyển đến.

Anh tiến đến bên cô. “Chào.”

“Chào.”

Nick hướng sự chú ý vào cô em gái. “Maggie, dạo này em thế nào rồi?”

“Em vẫn ổn, anh trai yêu dấu ạ. Cái gì mang anh tới thế? Anh không định đọc bài thơ mình viết năm lên tám chứ, phải không?”

Alexa nghiêng đầu thích thú. “Bài thơ nào cơ.”

Anh thực sự cảm thấy máu dồn lên trong cơ thể và nhận ra hai người phụ nữ trước mặt mình là hai người duy nhất biết anh từng đánh mất sự bình tĩnh. “Đừng nghe con bé nói.”

“Em đã nghĩ anh bận công việc”, Alexa nói.

Anh đã như thế. Và không biết tại sao mình lại ở đây. Anh rời văn phòng để bước vào ngôi nhà trống không và sự im lặng đã khiến anh buồn phiền. Nick nghĩ cô đang được vây quanh bởi mọi người trong tiệm sách cô lập ra và muốn tham gia thế giới của cô một chút. Mặc dù vậy anh không đáp lại, chỉ nhún vai. “Anh đã thu xếp xong mọi việc khá sớm. Anh nghĩ là mình cũng nên ghé quá buổi ngâm thơ tối nay. Có phải tất cả nghệ sĩ đều hút thuốc không nhỉ? Có một hàng dài ngoài kia và họ đều nhả khói.”

Maggie cười khúc khích và duỗi dài chân trên sàn. Lưng cô dựa trên thành của chiếc ghế. Đôi mắt xanh lá cây giữ tia sáng tinh nghịch của một cô em gái nhỏ vẫn thích hành hạ anh trai mình. “Vẫn thèm thuốc hả? Cực là em có thể xin một điếu cho anh đấy.”

“Cảm ơn. Thật may khi lúc nào cũng có một thành viên trong gia đình là người ghét thuốc lá.”

Alexa há miệng. “Anh hút thuốc à?”

Nick lắc đầu. “Từng thôi. Bỏ từ nhiều năm trước rồi.”

“Ừ, nhưng khu nào căng thẳng hay lo lắng thì anh ấy lại chào thua. Cậu có tin là anh ấy sẽ không nghĩ nó là cái gì đáng thêm miễn là không mua nó không?”

“Tất cả mọi lần.”

Nick nắm tay Alexa, kéo cô đứng lên khỏi ghế. “Chỉ cho anh phần còn lại của tiệm sách khi người này kết thúc nhé.”

Maggie cười thầm và đặt mình vào chiếc ghế trống. “Anh ấy sợ những gì tớ sắp nói với cậu đấy.”

“Em nói hoàn toàn đúng.”

Nick dẫn cô ra xa đám đông. Với hành động bản năng, anh dừng ở góc khuất có biển ghi là NHỮNG MỐI QUAN HỆ. Anh chỉ cô đứng dựa vào giá sách, sau đó thả tay ra. Nick đổi chân và lăm bầm chửi thề với sự bứt rứt của riêng mình. Anh chưa định ra những gì cần nói, chỉ biết rằng mình cần phá vỡ sự căng thẳng giữa họ trước khi phát điên lên và lôi tuột cô vào giường. Bằng cách nào đó, anh cần đưa mối quan hệ trở lại tình bạn bè. Quay trở lại thành anh trai – em gái thân thiết. Thậm chí ngay cả khi điều đó có thể giết anh.

“Anh muốn nói chuyện với em.”

Một nụ cười nhẹ kéo đôi môi căng mọng như ong đốt của cô ra. “Được thôi.”

“Về chúng ta.”

“Được.”

“Anh không nghĩ là chúng ta nên lên giường với nhau.”

Cô ngửa đầu ra sau và cười phá lên. Nick không biết liệu mình có bị làm phiền bởi tâm trạng vui vẻ hay bị mê hoặc bởi vẻ đẹp của cô nữa. Đây là kiểu phụ nữ hưởng thụ cuộc sống và cười thoải mái. Không phải là những nụ cười tính toán hay cười thầm. Vẫn luôn như vậy, anh ghét mỗi khi cô cười vào mặt mình. Thậm chí khi lớn hơn, cô vẫn kéo tay anh quay trởhoảng thời gian khi anh cố gắng một cách vô vọng để tỏ ra lạnh lùng, còn cô thì phá ngang từng bước một.

“Vui đấy, em không nhớ là đã dâng cơ thể mình cho anh. Em có quên cái gì không?”

Anh cau mày vì vẻ bất cần của cô. “Em biết anh đang cố gắng nói gì mà. Buổi dạ tiệc hôm đó nằm ngoài dự tính, và anh sẽ nhận mọi trách nhiệm.”

“Anh thật hào hiệp biết bao.”

“Thôi, không lẻo mép nữa. Anh đang cố gắng nghĩ rằng mình đã vượt qua giới hạn và chuyện đó sẽ không xảy ra nữa. Anh đã uống quá nhiều, và tuy muốn quát vào mặt Conte nhưng anh trút giận lên em. Anh dự định sẽ tuân thủ bản thỏa thuận ban đầu của chúng ta, anh xin lỗi vì đã mất kiểm soát.”

“Lời xin lỗi được chấp nhận. Em xin lỗi vì cũng đóng góp vào toàn bộ đoạn phim này. Hãy để nó lùi ra sau chúng ta.”

Nick không thích cách đặt thuật ngữ cho sự nóng bỏng gợi tình như thế là một đoạn phim, nhưng anh lờ sự nhức nhối đó đi. Anh tự hỏi tại sao mình không cảm thấy thoải mái với sự đồng ý dễ dàng của cô. Anh hắng giọng. “Chúng ta có một năm dài phía trước, Alexa. Tại sao chúng ta không xây dựng một tình bạn nhỉ. Nó sẽ tốt hơn cho cả hai.”

“Anh có gì trong đầu thế? Chơi bài poker nữa sao?”

Hình ảnh cô nằm uốn éo trong lòng anh lóe lên trong đầu. Hình ảnh của bộ ngực căng đầy ấn lên ngực anh, của da thịt phụ nữ mềm mại bao phủ bên trên, sẵn sàng đốt cháy cánh tay anh. Thật trùng hợp, anh nhìn lên và đọc tiêu đề cuốn sách ngay bên cạnh cô với câu đầy đủ.

Làm thế nào để đưa phụ nữ lên đỉnh nhiều lần.

Khỉ thật.

“Nick?”

Anh lắc đầu và cố gắng xóa đi cảm giác mê muội. Liệu Alexa có thể lên đỉnh nhiều lần không? Cô run bắn lên trong vòng tay anh chỉ vì một nụ hôn đơn giản. Cơ thể cô sẽ thế nào nếu anh đối xử với cô đầy kích thích, dùng môi, lưỡi và răng của mình để đẩy cô lên đỉnh. Cô sẽ rên lên chứ? Hay sẽ kìm nén phản ứng? Hay đón nhận nó một cách khoái lạc và đáp trả lại toàn bộ?

“Nick?”

Mồ hôi lấm tấm trên lông mày khi anh kéo sự tập trung ra khỏi giá sách và trở lại thực tế. Anh đúng là một tảng thịt đàn độn. Hai giây trước, sau khi phát biểu rằng họ phải trở thành bạn, anh vẫn để cô bước vào giấc mơ hảo huyền của mình.

“Ừm, đúng. Ý anh là, chắc chắn rồi, chúng ta có thể chơi bài. Không chơi Cờ tỉ phú nữa.”

“Anh lúc nào cũng phá bĩnh trong trò ấy. Còn nhớ lúc Maggie khiến anh phát khóc khi đổ được đến ô boardwalk không? Anh cố gắng mặc cả nhưng nó chỉ muốn tiền mặt. Anh không thèm nói chuyện với nó một tuần.”

Anh quắc mắt. “Em đang nghĩ đến Harold, đứa trẻ sống dưới phố kia chứ gì. Anh chưa bao giờ khóc trong trò đó cả.”

“Chắc vậy.” Cô bắt chéo tay trước ngực, biểu hiện nói lên rằng mình không tin anh.

Với tâm trạng cáu kỉnh, anh vuốt tay lên mặt và tự hỏi làm thế nào cô có thể cho anh thảm bại với trò Cờ tỉ phú trong tình huống chưa từng xảy ra thế.

“VẬY, CHÚNG TA SẼ LÀ BẠN. EM CÓ THỂ SỐNG VỚI ĐIỀU ĐÓ”, CÔ NÓI.

“NHƯ THẾ LÀ THỎA THUẬN RỒI NHÉ.”

“ĐÓ CÓ PHẢI LÀ LÝ DO ANH ĐẾN BUỔI ĐỌC THƠ TỐI NAY KHÔNG?”

Anh nhìn cô và nghiêng răng nói dối. “Anh muốn cho em thấy mình có thể thỏa hiệp được.”

Anh đã không chuẩn bị trước cho nụ cười ngọt ngào, tỏa sáng như ánh mặt trời vừa nở ra trên môi cô. Alexa trông hài lòng một cách chân thực, mặc dù anh thừa nhận mình làm thế chỉ để mọi việc thuận buồm xuôi gió thôi.

Cô chạm khẽ vào cánh tay anh. “Cảm ơn, Nick.”

Giật mình, anh lùi lại phía sau. Sau đó cố che giấu sự xấu hổ. “Quên nó đi. Em có định lên đọc thơ tối nay không?”

Alexa gật đầu. “Tốt hơn là em nên quay lại. Thường thì em là người cuối. Đi ra và xem xét xung quanh xem sao.”

Anh nhìn cô quay trở lại đám đông và đi thơ thẩn qua những giá sách. Nick nghe một cách lơ đãng tiếp theo, ai đó đang ngâm nga những dòng thơ như là tiếng nhạc rùng rợn không kèn trống và anh nhăn mũi. Chúa ơi, anh ghét thơ, đó chỉ là sự tuôn trào của cảm xúc hỗn loạn, không có bất cứ người lạ nào đồng cảm và chia sẻ. Những so sánh giữa sự tự nhiên và cơn thịnh nộ, những câu nói sáo rỗng bất tận, những hình ảnh gây khó hiểu làm một người đàn ông phải đặt câu hỏi với trí thông minh của mình. Không, hãy cho anh nghe một tiểu sử hay cái gì đó cổ điển kiểu như Hemingway chẳng hạn. Hay cho anh nghe nhạc thính phòng, nơi mà những cảm xúc mãnh liệt có sự kiểm soát.

Một giọng quen thuộc, hơi khan vang lên trong mic.

Anh dừng lại trong bóng tối và theo dõi Alexa trên sân khấu nhỏ. Cô nói đùa chút ít với đám đông, cảm ơn họ đã đến, và giới thiệu bài thơ mới của mình.

“Một nơi đen tối nhỏ bé”, cô nói.

Nick chuẩn bị tinh thần cho một màn kịch cao trào, và đã nghĩ sẵn mấy lời tán dương trong đầu. Rốt cuộc, đó không phải là lỗi của cô nếu anh không thích thơ. Anh quyết định sẽ không đùa cợt với những điều quan trọng của cô, thậm chí còn khích lệ cô ấy chứ.

“Ẩn giấu giữa lông thú mềm và da trơn, Chân tôi trật bước và khuyu ngã.

Tôi chờ đợi kết thúc và mở đầu,

Chờ ánh sáng tinh khôi mang tôi trở lại,

Thế giới của sắc màu lấp lánh và hương nước hoa tràn ngập;

Tới thế giới của những chiếc lưỡi sắc như dao, uốn éo qua những nụ cười mềm mại. Tôi nghe như tiếng băng vỡ trên chất lỏng màu hổ phách.

Hơi nóng thiêu đốt bên trong, nhắc về sự tự vẫn trong dĩ vãng, nhắc về kẻ giết người thầm lặng.

Từng giây... từng phút... từng thế kỷ...

Nhận thức vỡ òa quấn ruột gan; tôi về nhà. Tôi mở mắt trong ánh sáng mù lòa ô cửa mở.

Và tự hỏi nếu tôi có còn nhớ.”

Alexa gấp mảnh giấy lại và gặt đầu với khan giả. Sự im lặng ập xuống với tất cả mọi người. Vài người luống cuống viết xuống sổ ghi chép của họ. Maggie hú lên. Alexa mỉm cười và bước xuống sân khấu, sau đó thu gom các cốc cà phê đã hết và trò chuyện khi đêm tối đang xuống dần.

Nick đứng trơ ra và nhìn cô.

Một cảm xúc kỳ lạ nhen nhóm trong anh. Vì có lẽ chưa từng trải qua chuyện này bao giờ, anh không biết tìm đâu ra cho nó một cái tên. Có một chút gì đó bỏ ngỏ trong đời đã bắt kịp được đến anh, và anh thừa nhận mình thích cái cách nó chạm đến.

Tối nay, có cái gì đó đã thay đổi.

Alexa đã chia sẻ một phần quan trọng của con người cô trong căn phòng với những người lạ. Với Maggie. Với anh. Mở lòng mặc cho những bình luận, và sự tổn thương thành những ý tưởng chọt đến với người khác, cô nói những gì mình cảm thấy và khiến cho anh cảm nhận được nó. Sự can đảm của cô đánh cắp hơi thở của anh. Và càng ngưỡng mộ cô bao nhiêu, sự nghi ngờ càng dấy lên trong anh như một con quỷ dữ vừa thoát khỏi sình lầy và Nick tự hỏi vượt lên trên tất cả những duy lý ấy, anh có lẽ chỉ là một kẻ hèn nhát.

“Anh nghĩ gì thế?”

Anh chớp mắt với Maggie, sau đó cố tập trung trở lại. “Ồ, anh thích nó. Anh chưa từng nghe về tác phẩm của cô ấy trước đây.”

Maggie nhoẻn cười như một bà mẹ đầy tự hào của hội hướng đạo sinh. “Em lúc nào chả nói với nó là nó có thể xuất bản tập thơ của mình, nhưng nó có vẻ không thích thú cho lắm. Đam mê thực sự của nó là tiệm BookCrazy cơ.”

“Cô ấy không thể làm cả hai à?”

Maggie gặt đầu. “Chắc rồi. Anh và em thì sẽ làm theo sự mách bảo của con tim, vì chúng ta không bao giờ muốn bỏ lỡ cơ hội. Al thì khác. Nó hạnh phúc với việc chia sẻ, không cần cái sự hào nhoáng của việc xuất bản. Thơ nó được in trên mấy tạp chí rồi đấy chứ, và nó định gia nhập một nhóm phê bình, nhưng cái đó vì người khác hơn là vì nó. Đó là vấn đề của chúng ta, anh nhỉ. Lúc nào cũng thế.”

“Gì cơ?”

“Chúng ta biết nắm bắt lấy cơ hội hơn. Phần vì thời thơ ấu của chúng ta không dễ dàng lắm,

em đoán thế.” Họ nhìn Alexa tiến khách hàng quen ra cửa với vẻ hài hước thường ngày. “Nhưng Al có cách riêng của mình bằng cách làm ngược lại. Sẽ không có gì mà nó không làm cho người khác.”

Maggie đột nhiên quay lại nhìn. Đôi mắt sáng rực lên với sự mãnh liệt như những ngày trước đây anh còn nhớ. Ngón tay cô chọc vào ngực anh. “Một cảnh báo, anh trai. Em yêu quý anh, nhưng nếu anh làm đau nó, em sẽ tự đá vào hông anh đấy. Hiểu chưa?”

Thay vì thuận theo, anh lại khiến mình ngạc nhiên bằng cách bật cười ha hả, sau đó hôn chụt lên trán cô. “Em là bạn tốt đấy, Maggie May. Anh sẽ không vội đánh cược đâu. Anh chỉ hi vọng một gã nào đó nhìn thấy điều này vào một ngày nào đó.”

Cô bước lùi lại. Môi trễ xuống. “Anh say hả? Anh có phải kẻ lừa đảo không đấy? Đại ca của em đâu rồi?”

“Đừng đẩy vận may của em đi.” Nick dừng lại và đảo mắt quanh tiệm sách. “Việc mở rộng sẽ như thế nào? Anh theo dõi mắt cô em gái mở tảo và cố nén một nụ cười thầm. “Đừng lo – nó không còn là một bí mật nữa đâu. Alexa đã thừa nhận là cô ấy cần tiền để thêm vốn vào quán cà phê. Anh đã đưa séc nhưng hóa ra cô ấy chỉ tham khảo ý kiến của anh.” Cô chớp mắt và từ chối nói ra. Nick nhăn nhó. “Mèo tha mất lưỡi của em à, Maggie May?”

“Ô, khỉ thật.”

Anh cong mày lên. “Chuyện gì thế?”

Đột nhiên, cô khiến mình bận rộn với mấy cốc cà phê cho vợ và lau mấy cái bàn. “Không có gì. Ừm, em nghĩ cô ấy hơi bối rối vì sẽ thuê thêm ai đó để làm. Không muốn làm phiền anh ấy mà.”

Anh cố kìm sự bức tức đang trào lên. “Anh có thời gian để giúp cô ấy mà.”

Maggie cười nhưng giọng nói có sắc thái thật kỳ cục, kinh khủng. “Em thì kệ nó, anh trai ạ. Em đi đây. Gặp anh sau.”

Cô vọt đi như một cơn gió. Nick lắc đầu. Có lẽ Alexa không muốn anh dính líu gì đến dự án của mình. Sau cùng thì Alexa cũng nhiều lần viện dẫn sự thật là mối quan hệ của họ chỉ dựa trên hợp đồng công việc mà thôi.

Đúng như anh muốn.

Nick tự nhắc nhở mình sẽ mang vấn đề này ra suy nghĩ sau. Anh giúp cô khóa cửa và cùng đi bộ ra xe.

“Em ăn tối chưa?”, anh hỏi.

Cô lắc đầu. “Em không có thời gian. Anh có muốn một chiếc pizza trên đường về không?”

“Anh sẽ kiếm thứ gì đó cho chúng ta khi về nhà.” Lưỡi anh vấp ở từ cuối cùng. Thật kỳ cục, anh bắt đầu nghĩ về nơi trú ẩn của mình hiện giờ như một phần của cô. “Sẽ không lâu đâu mà.”

“Thôi được. Gặp anh ở nhà nhé.” Cô xoay đi, sau đó quay ngắt lại. Há miệng nói. “Này, Nick, đừng quên...”

“Món sa lát.”

Alexa trở mặt ra, và sự hoạt ngôn dường như khô kiệt trong phút chốc. Cô lấy lại vẻ bình thường với tốc độ khiến anh phải ngưỡng mộ, thậm chí không thêm đặt câu hỏi làm thế nào anh biết. “Chuẩn. Sa lát.”

Sau đó cô quay đi và rảo bước về phía chiếc xe của mình. Nick bắt đầu huýt sáo khi chỉ còn lại một mình và tiến về chiếc BMW. Anh rõ ràng vừa học được một điều. Anh thích bắt được cô bằng sự ngạc nhiên. Lẽ ra anh phải cao tay hơn.

Anh huýt sáo trên suốt quãng đường về nhà.

CHƯƠNG 7

Nick đóng cửa và ngã vào chiếc ghế da. Anh nhìn bản vẽ và cuộn bàn tay thành nắm đấm siết chặt để kiềm chế cảm giác nôn nóng. Anh muốn sáng tạo. Anh đã mừng tượng ra những vt liệu như vôi và gạch, với chuỗi hình ảnh của kính và những đường cong trơn bóng. Những bức tranh nhảy múa đằng sau mí mắt nhắm nghiền lại trong đêm tối, và anh ở đây, người chủ của hãng Dreamscape, mắc kẹt hầu hết thời gian trong những cuộc đàm phán với hội đồng.

Anh lẩm bầm chửi thề. Thôi được, như vậy các thành viên trong hội đồng lãnh đạo đã làm

anh phát câu lên, với đồng thủ tục bàn giấy chán ngắt và những ý tưởng keo kiệt. Hầu hết họ đều phản đối hợp đồng bến cảng, tin là công ty sẽ phá sản nếu anh nhận thầu vụ này và không thể làm được. Hội đồng đã đúng. Anh đã có một giải pháp.

Không thể thất bại được.

Bữa tiệc của Bá tước Conte vào tối thứ Bảy và anh thì không bị ràng buộc bởi cuộc họp nào cả. Hyoshi Komodô không gọi. Kẹt giữa ngã tư đường, anh biết thứ duy nhất để làm là chờ đợi người đàn ông này có động tĩnh và đếm từng giờ tới bữa tiệc. Có thể Conte muốn xem chuyện ngoại giao sẽ ra sao trước khi tìm kiếm một cuộc họp, không giống những gì anh ta đã nói với Alexa.

Alexa.

Tên cô như một cú thoi vào giữa bụng. Anh nhớ cái cách cô la hét inh ỏi, lắc đầu và nhảy nhót quanh phòng khách trong điệu nhảy mừng chiến thắng sau khi chơi cờ thắng đêm hôm trước. Một người phụ nữ đã trưởng thành nhưng hành động như một đứa trẻ. Và một lần nữa, anh cười đến mức muốn rơi ra khỏi ghế. Không hiểu sao, bạn tình của anh càng đẹp thì sự hài hước thú vị của họ chỉ lẫn tẩn trên bề mặt. Alexa làm anh liên hệ tới những trận cười nghiêng ngả, giống như khi anh còn trẻ.

Đường dây liên lạc có tín hiệu. Anh nhắc máy lên. “Vâng?”

“Anh cho cá ăn chưa thế?”

Nick nhắm mắt lại. “Alexa. Anh đang làm việc mà.”

Cô khịt mũi không hề giấu giếm. “Em cũng thế. Nhưng chí ít em còn lo lắng cho Otto tội nghiệp. Anh cho nó ăn chưa?”

“Otto á?”

“Anh lúc nào cũng gọi nó là Cá. Điều đó làm nó đau đớn đấy.”

“Cá không có cảm xúc. Ừ, anh cho nó ăn rồi.”

“Cá tất nhiên có cảm xúc chứ. Khi chúng ta thảo luận về Otto, em muốn nói với anh là em cũng lo lắng cho nó. Nó được để trong phòng đọc sách và không ai bén mảng đến chỗ đó cả. Tại sao chúng ta không chuyển nó ra phòng khách để nó có thể nhìn thấy chúng ta thường xuyên nhỉ?”

Anh vuốt một bàn tay lên mặt và cầu xin sự kiên nhẫn. “Vì anh không muốn bể cá phá hỏng khung cảnh phòng khách. Maggie cho anh mấy thứ chết tiệt và anh ghét nó nằm trong tầm mắt.”

Sự lạnh giá như truyền cảm giác tê buốt đến người đang nghe. “Lộn xộn quá phải không? Em đoán là anh không thích người hay động vật. Em xin lỗi đã thông báo cho anh nhé, nhưng ngay cả cá cũng biết buồn đấy. Sao anh không cho nó vài người bạn nhỉ.”

Anh đã hết chịu đựng nổi và quyết định chấm dứt cuộc hội thoại kỳ quặc “Không. Anh không muốn một con cá khác, và nó sẽ không được chuyển đi. Anh đã nói rõ chưa nhi?”

Đường dây kêu xẹt xẹt. “Rõ như ban ngày.”

Sau đó cô đập máy.

Nick lẩm bẩm, túm lấy chồng giấy gần nhất trong cuộc họp vừa rồi, và bắt tay vào công việc. Người phụ nữ quấy rầy anh giữa lúc làm việc chỉ vì một con cá. Anh đẩy hình ảnh của cô ra khỏi đầu và quay lại công việc.

“Anh ấy chắc bị điên rồi.”

Alexa căn môi dưới của mình và tự hỏi tại sao những lời Maggie nói lại gây nên một cảm giác lạnh buốt sống lưng như thế. Rốt cuộc thì Nick Ryan cũng không phải là mẫu đàn ông tuyệt đỉnh. Chắc chắn rồi, anh có hơi lệch khỏi vị trí ấy, nhưng anh lúc nào cũng lý trí.

Cô xem xét phòng khách chứa đầy chó. Một đàn chó. Những chú chó con, chó lai, chó thuần chủng và chó săn. Vài con túm tụm ở phòng bếp, xô vào những chiếc bàn khi chúng ăn thức ăn và tợp nước, số khác giữ cái vẻ giận giữ khi chúng khám phá ngôi nhà mới, hít ngửi ở góc phòng và di chuyển từ phòng này sang phòng khác. Một con chó săn lông xoắn đang ngấu nghiến cái gối vừa liệng xuống. Một con chó lông xù màu đen nhảy lên chiếc sofa và nằm xuống chợp mắt. Một con chó lai trông có vẻ chuẩn bị ghếch một chân lên bên cạnh chiếc loa, nhưng Maggie đã túm được và vút vào sân sau trước khi nó kịp gây nên sự hủy hoại nghiêm trọng.

Sự lo lắng dâng cao và biến thành một cơn hoảng loạn thực sự.

Maggie đã đứng.

Nick chắc hẳn sẽ giết cô mất.

Cô xoay qua nhìn bạn mình. “Tớ nên làm gì?”

Maggie nhún vai. “Nói với anh ấy sự thật. Cậu chỉ giữ chúng một hoặc hai đêm cho đến khi trung tâm cứu trợ động vật dần xếp xong. Nếu cậu gửi chúng trở lại, chúng đều sẽ bị cho ngủ luôn.”

Cô nhăn mặt. “Nhưng nếu anh ấy vẫn bắt tớ vút chúng đi thì sao?”

“Đưa chúng tới căn hộ của cậu

“Quá nhỏ.”

Maggie vung tay ra dấu chào thua. “Chết tiệt, không, tớ sẽ không đưa chúng tới chỗ tớ đâu! Tớ có một anh chàng đến tá túc và anh ấy ấm áp hơn một chú chó con. Cậu tự lo đi.”

“Nhưng Maggs...”

Maggie vẫy tay. “Tớ phải đi đây. Ôi, tớ muốn xem màn kịch diễn ra khi anh tớ về đến nhà. Gọi di động cho tớ nhé.”

Cửa đóng lại.

Alexa lại nhìn quanh căn phòng, giờ là đồng chó con hỗn độn, và thấy rằng quyết định của mình đúng là hơi bốc đồng. Cô đã nói chuyện hợp tình hợp lý với trung tâm cứu hộ động vật là cô chỉ lấy vài con, sau đó mang chúng tới căn hộ của mình. Nhưng không, cô gần phát điên vì Nick là một con quỷ có trái tim lạnh lẽo với cá và quyết định dạy cho anh một bài học. Ngoại trừ lúc này, cô cảm thấy sợ một cách rõ rệt.

Một con chó săn gặm nhấm chân bàn. Cô cố bình tâm lại và chuẩn bị kế hoạch cho trận chiến. Cô cho chúng vào một căn phòng trống và có lẽ Nick sẽ không để ý. Anh không bao giờ vào phòng đó. Cô mang tất cả đồ chơi, thức ăn, len đưa chúng ra đằng sau chỗ đi dạo của họ, tự thuyết phục bản thân rằng chiến lược này sẽ hiệu quả rồi sau đó nhanh chóng tập hợp bầy chó xuống hành lang. Alexa nhồi nhét một túi gồm toàn đồ chơi và kiểm tra để chắc chắn là tất cả lũ chó đều đi theo. Sau đó cô đóng cửa lại và mang theo chú chó con đang ngủ trên ghế sa lông, thức ăn và bát nước, vài quyển báo vào phòng. Cô chạy ra ngoài và nhốt con chó đi lạc cuối cùng ở sân sau rồi sắp đặt căn phòng sao cho lũ chó cảm thấy thoải mái.

Alexa nhìn một cách lo lắng vào mặt ghế đáng yêu đẹp đẽ và chiếc ghế có hoa văn xoắn màu bạc và xám. Chết tiệt, tại sao Nick lại giàu có thế nhỉ? Không một căn phòng bỏ trống của bất cứ ai lại trông tốt thế này, với những tấm thảm xám đen, những chiếc bàn hợp kim với hoa văn trang trí cuộn lên hoa mỹ, và ném vào đó chi phí hơn toàn bộ đồng chần chiếu ở nhà cô. Alexa miết tay trên những đường may chính xác và mềm mại của một chiếc ga trải giường bằng len đan. Cô cần mấy tấm chăn cũ và đánh cược rằng chồng mình không có đến một cái. Cô đang định lên cầu thang để đi tìm thì nghe thấy tiếng chìa khóa tra vào ổ.

Hoảng sợ, cô lảng chiếc chăn lên trên chiếc ghế và đóng cửa lại, sau đó phóng mình xuống hành lang và phanh lại trước mặt anh. “Chào.”

Anh trông có vẻ nghi ngờ. Mớ tóc vàng óng trượt xuống trán và đôi mắt nheo lại, như thể không tin cô tốt đến thế. Cảm giác tội lỗi quặn lên bên trong, nhưng cô phớt lờ cảm xúc đó.

“Chào.” Anh nhìn quanh nhà và cô cố lấy lại bình tĩnh trong hơi thở của mình. “Chuyện gì đang diễn ra thế?”

“Không có gì. Em chỉ định nấu bữa tối. Trừ khi anh mệt và muốn đi ngủ ngay bây giờ.”

Một bên lông mày dựng thẳng lên khi nghe thấy giọng nói đầy hi vọng của cô. “Bây giờ mới sáu giờ.”

“Đúng. À, em cược là anh có nhiều việc để làm phải không? Em sẽ mang đồ ăn lên gác cho anh và đến tận phòng làm việc nếu anh muốn.”

Giờ trông Nick thực sự bị chọc tức. “Anh đã làm đủ trong ngày hôm nay rồi. Anh muốn xả hơi với một ly rượu và xem thi đấu bóng chày.”

“Có phải đội Met đang chơi không?”

“Không biết. Dù gì họ cũng không vào được tới vòng bảng đâu và họ chẳng làm gì ngoạn mục cả. Đội Yank vẫn sẽ có cơ hội thôi.”

Cô quần quai vì sự bức tức bị kìm nén. “Đội đó bị bỏ lại quá xa rồi - nó sẽ không bao giờ xảy ra đâu. New York sẽ không bước vào tranh giải năm nay.”

Anh phát ra một hơi thở mất kiên nhẫn. “Tại sao em không xem đội Met ở tầng trên nhỉ?”

“Em muốn cái ti vi lớn cơ.”

“Anh cũng thế.”

Sự cúi gập như giáng mạnh vào cô. Alexa lấy lại cảm xúc, biết ơn vì nỗi sợ hãi đã tan biến. Cô xoay lưng lại và hùng hổ tiến về phòng bếp. “Tốt. Em sẽ dùng đặc ân của mình.”

Anh treo chiếc áo khoác lên lên tủ đựng đồ, sau đó đứng ở cửa ra vào. Alexa lấy nguyên liệu làm sa lát mà cô sẽ không ăn ra và thái rau củ quả để xào. Anh lấy một chai rượu từ tủ lạnh và rót ra một chiếc ly. “Em đã nói gì cơ?”

“Em sẽ dùng đặc ân của mình. Em muốn xem trận đấu của đội Met dưới này với chiếc ti vi lớn. Em muốn anh trên tầng và xem đội Yankee thi đấu, và em không muốn nghe một âm thanh nào. Không reo hò, không la hét, hay tiếng cổ vũ ‘Tiến lên Yankee.’ Hiểu chưa?”

Khi Alexa quay lại, anh nhìn chằm chằm với sự sững sốt cực độ, như thể cô có một chiếc sừng mới nhú trên đầu. Cô cố gắng phớt lờ vẻ đáng yêu đó, với cái miệng hơi hé ra và đôi vai rộng bên dưới chiếc áo sơ mi màu xám bạc. Tại sao anh lại cứ hấp dẫn như thế nhỉ? Thân và cổ áo vẫn thẳng thớm sau hàng giờ. Chiếc quần màu than chì vẫn còn giữ nếp. Anh đã tháo cúc ở cổ tay và xắn lên, biến chiếc áo thành kiểu trang phục thường ngày. Những sợi lông màu sáng rải rác trên cánh tay và những ngón tay chắc khỏe cầm chặt ly rượu vang tinh tế với một sức mạnh làm cô bồn chồn khi nghĩ về những thứ khác anh chạm vào. Cô cố gắng không liếc mắt đưa tình với anh như bọn thiếu niên và tập trung vào việc thái rau củ.

“Em bị mất trí rồi.” Nick thật ra đã mất vài phút để tập hợp sức mạnh cho lời phát biểu của mình trước khi tiếp tục. “Những đặc quyền đó đúng ra nên dùng cho những thứ quan trọng chứ.”

“Lựa chọn của em. Đặc quyền của em.”

Anh bước tới gần hơn. Sức nóng từ cơ thể anh lôi kéo, trên người và hành hạ sự minh mẫn của cô. Cô khao khát muốn dựa vào ngực anh và để cho cánh tay anh siết chặt thắt lưng mình, cảm thấy tất cả sức mạnh cơ bắp như đang ủng hộ mình và vờ như họ thực sự là một đôi mới cưới. Họ âu yếm nhau trong phòng bếp và làm tình trên chiếc bàn gỗ sồi nặng giữa rượu vang và bánh mỳ. Sau đó chia sẻ bữa tối và thăm thò trò chuyện rồi xem đội Met cùng nhau. Alexa cố ép mình nuốt sự ứ nghẹn trong cổ họng và đẩy giấc mơ viễn tưởng ra xa.

“Em định dùng đặc ân để xem một trận đấu bóng chày khi gió sao?”

“Đúng vậy.”

Cô ném tỏi và hạt tiêu vào cái chảo khi anh tiến thêm một chút. Dây thắt lưng của anh cọ vào hông cô. Mặc dù cô mặc một chiếc quần bò dày, sự đe dọa đụng chạm thân mật hơn nữa vẫn làm tay cô run run quanh chiếc dao. Hơi thở của anh phả ra ấm áp trên gáy cô.

Anh đặt cả hai lòng bàn tay sát lên mặt bếp và khóa chặt cô vào trong. “Đặc ân rất hiếm. Em vẫn muốn phí phạm vào một trận bóng chày ngớ ngẩn ư?”

“Em quan tâm về mọi trận đấu mà đội Met chơi. Anh thì ngược lại, không coi nó nghiêm túc vì tính tự mãn. Chiến thắng đến quá dễ dàng. Anh coi thể cũng đúng

Anh gầm gừ vào tai cô. “Anh không thắng tất cả mọi lần.”

Cô mắc kẹt ở cái chủ đề bóng chày. “Thậm chí sau khi tuột mất chức vô địch ALCS^[1] về đội Sox, anh vẫn không mất tính tự kiêu của mình mà, vẫn không coi trọng đội khác.”

[1] ALCS: Giải vô địch bóng chày danh giá nhất nước Mỹ.

“Anh chưa bao giờ biết đội Yankee tội nghiệp đã gây nên một vụ lùm xùm như thế đâu đấy.”

“Đó là do người hâm mộ của họ chứ không phải do đội. Bọn em là người hâm mộ của Met nên biết thua cuộc là như thế nào. Chúng em chỉ có một chiến thắng nho nhỏ trong mỗi trận đấu nên chẳng bao giờ coi đó là hiển nhiên cả. Chúng em cũng trung thành hơn nữa.”

“Hừm. Nói về đội Met hay người hâm mộ của họ?”

“Thấy không, anh chỉ nghĩ nó vui vui thôi. Nếu từng trải qua việc thua cuộc, chắc anh sẽ tỏ ra nhún nhường hơn. Chiến thắng thậm chí còn ngọt ngào hơn nữa.”

Anh đặt tay lên đường cong của hông cô, thì thầm, “Có lẽ em đúng”.

Con dao kêu lạch cạch trên chiếc thớt vuông. Cô quay ngoắt lại và đâm sầm vào ngực anh. Anh nắm lấy vai và nâng cầm cô lên. Cảm giác bút rút của xác thịt cứ xoáy tít lên và nổi sóng. Môi cô hé mở một lời mời gọi vô thức với lời thừa nhận của anh. “Gì cơ?”

Một tia sáng man dại ẩn trong đôi mắt vàng nâu sẫm sâu thẳm của anh. “Có lẽ anh sẽ bắt đầu đánh giá cao những gì anh không thể có.” Anh đưa một ngón tay miết xuống má cô. Đuối theo xuống môi dưới của cô. Ấn ngón tay cái lên trên phần da thịt nhạy cảm ở trung tâm. “Có lẽ anh cũng nên bắt đầu học cách mong muốn.” Miệng chợt khô khốc, cô đưa lưỡi liếm môi mình để làm ướt lại, và ham muốn thể xác dường như lại trào dâng thêm một mức nữa. Cô chênh vênh trên bờ vực của giới hạn có thể sẽ thay đổi mối quan hệ của họ, vật lộn để chiến đấu lại với bản năng của mình để không phải nhảy qua vách đá cheo leo và rơi xuống địa ngục cùng những hậu quả của nó.

Thay vào đó, cô ép mình tiếp tục cuộc đối thoại kì cục của họ. “Vậy, anh đồng ý đúng không? Anh hiểu tại sao đội Met là một đội tốt hơn rồi

Một tia sáng lấp lánh ánh lên từ hàm răng trắng thẳng tắp như giễu cợt lời phát biểu vừa rồi

của cô. “Không. Đội Yankee vẫn tốt hơn. Họ chiến thắng vì một lý do.” Anh thì thào lời bình luận của mình trên môi cô. “Họ muốn nhiều hơn. Nếu em muốn một cái gì đó không tốt, Alexa, em sẽ thực sự có nó.”

Cô xô anh ra và xoay lưng lại, chỉ muốn vung dao lên hơn là thái rau. Một kẻ hâm mộ Yankee tự mãn điển hình. “Em sẽ gọi anh khi nào bữa tối sẵn sàng. Cho đến lúc đó, em hi vọng là anh ở trên gác.”

Tiếng cười của Nick vang khắp phòng bếp. Sự lạnh giá ngự trị quanh cô khi anh bước ra ngoài. Alexa cố giữ vững hơi thở của mình khi anh bắt đầu lên tầng, nhưng lũ chó vẫn im hơi lặng tiếng.

Cô chạy vụt vào phòng khách, bật trận đấu bóng chày lên, vặn mạnh điều khiển âm thanh, và quay trở lại căn phòng để kiểm tra.

Tấm khăn trải giường bằng len đã bị xé nhỏ ra thành từng mảnh nhỏ.

Cô gỡ những mảnh vụn ra từ răng của một con chó màu đen và nhét chúng vào đáy ngăn kéo. Giấy báo cũng đã bị bẩn, vì vậy cô lau dọn sạch sẽ, trải báo mới in xuống, để vài tờ trên chiếc ghế dài và ghế ngồi để đề phòng cho chắc ăn. Alexa đổ đầy bát nước và cố phát hiện xem chúng có muốn đi ra ngoài lần nữa trong khoảng thời gian khác trước khi đến giờ đi ngủ không.

Cô đóng cửa phòng, phi vào bếp, hoàn thành bữa tối trong khi la hét và bình luận ầm ĩ với những tuyển thủ của mình.

Nick đi xuống để lấy bữa tối cho mình và nhanh chóng rút lên gác. Một lũ vớ trò lừa gạt của mình, cô đã thề từ nay về sau sẽ nói thẳng thắn với trung tâm cứu trợ động vật.

Cô xoay xở để lén đưa lũ chó ra thành từng nhóm nhỏ trong suốt thời gian còn lại của buổi tối.

Khi trận đấu kết thúc và đội Met chiến thắng đội Marlin với tỉ số 4 - 3, cô nhảy vội một vũ điệu chiến thắng, sau đó lau dọn phòng bếp, kiểm tra bốn chó, và trèo lên gác để đi ngủ. Cơ bắp đau nhức và đầu quay cuồng, nhưng cô vẫn say sưa trong cảm giác chiến thắng.

Alexa cần phải dậy trước năm giờ sáng để đưa lũ chó đi dạo, cho chúng ăn, lau dọn phòng trước khi Nick ra khỏi nhà đi là

Cô cau mặt, cố tắm thật nhanh rồi leo lên giường, thậm chí còn không làm phiền đến cái váy ngủ, rúc ngay lập tức dưới đồng chăn và thiếp đi.

Có ai đó trong nhà.

Nick ngồi bật dậy trên giường và lắng nghe. Âm thanh văng vẳng dứt quãng vang lên trong không khí. Như thể ai đó cạo chìa trên ổ khóa và cố nạy cửa.

Với động tác nhanh nhẹn, thận trọng, anh rón rén trên đôi chân trần tiến ra cửa và hé mở một chút. Sự yên ắng xung quanh như chào mừng anh. Sau đó anh lại nghe thấy một âm thanh.

Một tiếng rì rầm. Gần như là một tiếng gầm gừ.

Sự ớn lạnh chạy dọc sống lưng và anh rà qua các giả thiết của mình. Kẻ chết tiệt nào đang ở trong nhà vậy nhỉ? Chuông báo động không đổ chuông, có nghĩa là tên trộm không đụng vào nó. Anh không có súng hay bình xịt hơi cay nào. Cái quái gì thường được sử dụng trong trò chơi truy lùng manh mối nhỉ? Súng ngắn, chân nến, dao, dây thừng, hay một ống dẫn nước.

Tốt hơn cả là gọi 9-11.

Anh rón rén bước dọc hành lang và nhón chân qua cửa phòng đã khép của Alexa, rồi dừng lại và quyết định rằng nếu làm cô thức dậy sẽ là một sai lầm - cô có thể hoảng loạn hay táng cho kẻ không mời một cú. Nick chẳng muốn giải quyết vụ đó. Mục tiêu chính của anh bây giờ là giữ an toàn cho cô. Anh tóm một cây gậy bóng chày từ tủ chứa đồ, vợ lấy chiếc máy bàn không dây, ấn vào đó ba số, và thông báo về vụ đột nhập.

Sau đó anh bắt đầu đi xuống cầu thang để nện cho kẻ khốn nạn đó một trận.

Nick dừng lại ở chân cầu thang và giấu mình trong bóng tối. Không khí vẫn im ắng trừ tiếng kêu o o đều đều của tủ lạnh. Anh đứng trân trối một lúc và rà soát khắp căn phòng tối. Cửa trước vẫn khóa chặt - dây xích vẫn móc, chuông báo động vẫn đang thiết lập. Thật lạ lùng. Nếu hệ thống báo động bị tháo, đèn đỏ sẽ phát tín hiệu. Có thể cửa sau, nhưng anh không nghe thấy âm thanh của ô cửa kính bị vỡ, trừ khi...

Chiếc cửa dẫn tới căn phòng trống kêu lạch cạch. Anh hơi thả lỏng về phía trước, giữ mình nép sát vào tường, gậy bóng chày vung lên khi đếm ngược từng giây trước khi tóm cổ kẻ đột nhập. Anh không phải tuyển thủ bóng chày Clint Eastwood, nhưng nếu có thể đập một cú ngon lành với chiếc gậy này, anh sẽ tự gọi mình là một người đàn ông.

Có tiếng thở nặng nhọc. Gần như là hỗn hển. Một tiếng loạt soạt.

Cái quái gì thế?

Anh dừng lại và tiến đến nắm tay cửa. Trống ngực đập thành thịch và một đồng hormone adrenaline trào ra khiến tim anh đập nhanh hơn. Nick kiềm chế nỗi sợ hãi, mon men tiến vào rồi nâng chiếc gậy lên, xoay nắm cửa và hất cửa mở bung ra với tất cả sức mạnh của mình.

“Aaaaaaa!”

Một lũ chó chạy xổ qua người anh. Hai, bốn, sáu, tám - tạo thành một đám lông thú bao quanh chân anh. Những con chó đốm, chó con, chó to - tất cả đều sủa ầm ĩ, ngoáy đuôi và lè lưỡi. Chiếc gậy lơ lửng thật cao trên không trung nhưng chúng chưa bao giờ nhận thức được nguy hiểm. Mặc dù bị đe dọa khi nhìn thấy một con người giữa đêm, chúng đều bỏ qua sự chú ý và chỉ muốn được chơi đùa.

Trong vài giây, anh tự thuyết phục rằng mình đang mơ và sẽ tỉnh dậy trên chiếc giường của

mình.

Sau đó anh nhận ra cảnh này là thật.

Và có kẻ sẽ phải thú tội.

Liên quan tới vợ anh.

Căn phòng trong tình trạng hỗn độn. Những mẩu giấy nhỏ bay khắp nơi. Tấm thảm đắt tiền vương vãi những chất lỏng vòng tròn tròn trông không giống nước lọc. Bông nhồi gối lòi ra từ đệm của chiếc sofa. Chậu cây nằm ngả ngốn một bên và một con chó nhỏ đang cào cào trong đồng phân.

Tài liệu kiến trúc bị nhai nhuyển và khạc ra.

Nick nhắm chặt mắt lại. Đếm đến ba. Mở mắt ra.

Sau đó gào tên vợ mình đến mức long cả phổi.

Bật dậy như nhận được cảnh báo nguy hiểm, cô tất tưởi chạy xuống cầu thang trong sự hoảng loạn. Khi nhìn thấy vẩn vơ trước mặt, Alexa cố gắng để tránh ra xa, nhưng vì đang chạy quá nhanh nên bàn chân trần của cô dừng lại đột ngột trên nền sàn và toàn thân đâm sầm vào anh. S tiếng thở phào được thốt ra, cô bầu lấy vai Nick để giữ thăng bằng và nhìn anh.

Cô chắc hẳn đã kịp nhận ra sự nguy hiểm trong vài giây. Đôi mắt ngầy thơ màu xanh mở to với nỗi sợ hãi cực độ, cô loạng choạng lùi lại với cánh tay trải thẳng ra như thế để tránh kẻ tấn công. Nick cũng vừa để ý đến hành động đó. Anh còn mãi lờm lờm trùng trùng qua đôi mắt đỏ ngầu ám khói.

Một chiếc chân đầy lông gọi gọi vào chân anh. Anh đẩy nó ra và rít lên giận dữ. “Cái quái gì đang diễn ra thế.”

Cô nhăn nhó. “Nick, em xin lỗi. Em không biết phải làm gì vì trung tâm cứu trợ động vật gọi đến nói rằng họ đã hết chỗ chứa rồi và hỏi liệu em có thể giữ vài con một đêm không. Em không thể từ chối, Nick, nếu không chúng sẽ buộc phải ngủ vĩnh viễn vì gần đây các quỹ tài trợ đang rất khó khăn, nhưng biết anh ghét động vật nên em chỉ nghĩ là chúng sẽ ở lại một đêm yên tĩnh rồi sẽ về nhà vào sáng hôm sau.”

“Em nghĩ là mình có thể giấu một căn phòng đầy chó khỏi anh hả?” Lần này, anh cố gắng để kiềm chế cơn thịnh nộ, và đã thực sự làm thế, nhưng vẫn cảm thấy mình đã cao giọng hơn. Sau đó Nick chợt hiểu ra tại sao những người đàn ông tiền sử phải lôi phụ nữ đi bằng tóc của họ.

Anh theo dõi gương mặt cô đang dò xét phản ứng của mình. Rằng cô bặm lấy môi dưới, cô nhấp nhồm từ chân này sang chân khác như thể đang nghĩ nát óc làm thế nào để giải thích mọi chuyện theo cách mà không làm anh phát điên hơn.

Một khúc xương bổng thả xuống bàn chân trần của anh. Anh nhìn xuống, thấy một chiếc lưỡi đang lè ra và đuôi ve vẩy.

“Nó muốn anh rút thứ đó đi.”

Nick nhìn giận dữ. “Anh biết con chó chết tiệt này muốn gì; anh không phải thằng ngốc. Ngược lại với những gì em nghĩ về anh, thế đấy. Em dùng đặc quyền của mình nhằm giữ anh chết cứng trên gác để không thể phát hiện ra thứ này.” Anh bắt được biểu lộ về cảm giác tội lỗi trên mặt cô. “Em nói dối tốt đấy, Alexa. Anh đoán mình chưa bao giờ biết nó tốt thế nào đâu.”

Cô thôi không co rúm lại nữa mà cố kiễng lên cao hết cỡ trên đôi chân trần của mình. “Em phải nói dối! Em đang sống với một kẻ ghét động vật, một người thà nhìn lũ chó con vô tội trong lò thiêu còn hơn là để chúng làm nhốn nháo nhà anh ta lên!”

Nick rút lên qua kẽ răng. “Đừng quanh co nữa, đúng là phụ nữ. Em thậm chí chưa bao giờ thèm hỏi mà dám lén đưa hàng đồng chó vào căn phòng trống của anh. Em có nhìn thấy chúng làm gì với nhà của anh chưa? Chiếc khăn len trải giường màu da cam của anh đâu rồi?”

Cô ngửa đầu ra sau và kêu lên rầm rĩ như vừa bị vỡ mộng. “Em đáng lẽ ra phải biết anh quan tâm nhiều đến những đồ đạc dần dần của mình hơn là sự sống. Anh đúng là giống cái gã trong phim *Chitty Chitty Bang Bang* - có nhớ hẳn ta đã nhốt tất cả lũ trẻ lại chỉ để khiến thành phố ngăn nắp sạch sẽ và có tổ chức không? Nhưng ở thiên đường mà tất cả bị ngăn cấm đó, mọi thứ không diễn ra theo cách mà hẳn muốn. Cứ giữ cho cuộc sống có trật tự đi. Cứ chắc chắn là tấm khăn trải giường màu da cam đó không hỏng đi.”

Tâm trạng anh đã tiến rất gần tới giới hạn.

Sau đó nổ tung.

Nắm tay anh siết lại và phát ra một tiếng gầm, điều mà lũ chó chắc hẳn là thích thú vì chúng đồng loạt tru lên cùng một lúc và vây quanh chân anh như cơn gió xoáy của lông, đuôi, và móng vuốt.

“*Chitty Chitty Bang Bang*? Em bị mất trí phải không - em cần phải được nhốt vào nhà thương điên. Nói dối anh, phá hoại nhà anh, sau đó so sánh anh với một tên hung đồ chuyên hành hạ trẻ em, tất cả chỉ vì em không thể là một người bình thường, biết chịu trách nhiệm và xin lỗi hả?”

Cô kiễng chân lên và hét vào mặt anh. “Em đã cố nhưng anh quá đáng lắm.”

Nick vươn người ra và chụp lấy cánh tay cô. Những ngón tay anh bóp chặt lấy cái gì đó mềm như lụa và lắc nhẹ. “Quá đáng? Quá đáng? Bây giờ là nửa đêm và anh đứng trong một căn phòng đầy chó, nói chuyện về một bộ phim ngu ngốc!”

“Nó chẳng ngu ngốc tẹo nào. Tại sao anh không thể giống Ralph Kramden trong phim *The Honeymooners*? Chắc rồi, anh ta đúng là âm ỉ và đáng ghét, nhưng vẫn giữ lại toàn bộ những trung tâm cứu trợ động vật cho lũ chó khi phát hiện ra chúng có khả năng bị phá hủy. Tại sao anh không thể con người hơn một tí hả?”

“Bây giờ lại đến cái quái gì trong phim *The Honeymooners* nữa đây? Thế đấy, anh thấy đủ rồi. Em sẽ đóng gói tất cả và đưa chúng trở lại trung tâm cứu trợ động vật ngay bây giờ, hoặc

Chúa giúp em, Alexa, anh sẽ tự mình tống cổ chúng!"

"Em sẽ không làm thế.

"Em sẽ làm."

"Bắt em làm xem."

"Bắt em? Bắt em?" Những ngón tay của anh xoắn quanh một miếng vải mềm như lụa hoặc satin khi cố kiềm chế để lấy lại kiểm soát. Khi cơn giận làm mờ mắt tạm thời qua đi, Nick chớp mắt và nhìn xuống.

Sau đó anh nhận ra vợ mình đang khóa thân. Chiếc áo choàng màu xanh chanh đã tuột xuống qua vai và trượt xuống sàn lúc nào không biết. Anh hi vọng bắt được loáng thoáng hình ảnh mảnh áo ngủ gợi cảm làm kích động sự ham muốn của một người đàn ông. Anh thậm chí còn thấy được nhiều hơn.

Lạy Chúa, cô ấy thật hoàn hảo.

Không còn mảnh vải nào che giấu những đường cong bất tận của da thịt ấm áp. Ngực cô căng tròn như được tạo ra cho bàn tay của đàn ông, đôi nhũ hoa có màu dâu tây chín trông như đang van nài chiếc lưỡi của một người đàn ông. Cặp hông có hình dáng giống chiếc đồng hồ cát cổ mà người nghệ sĩ đã tạo ra dựa trên sự tưởng tượng thay vì những cạnh xương nhọn như lời kêu gọi của gu thời trang hiện đại. Chân cô như dài cả dặm. Một mảnh nhỏ xíu của chiếc quần chíp màu đỏ như xe cứu hỏa là cái duy nhất làm anh không thể rời mắt.

Từ ngữ như chết nghẹn ở cổ, hơi thở như bị bóp nghẹt, sau đó xổ ra như thể anh vừa bị thoi một cú vào ruột. Hét toáng lên đến méo cả mặt nhưng Alexa chợt dừng lại khi chú ý thấy có sự thay đổi biểu cảm trên mặt anh. Nick biết cái khoảnh khắc khi cô nhận ra áo choàng đã rơi. Biết cái khoảnh khắc cô chợt nhận ra mình đang khóa thân như nện cho cô một cú trời giáng. Môi Alexa co vào thành một vòng tròn nhỏ vì kinh hoàng sau đó sự tinh táo ập đến buộc cô lập tức chộp vội lấy áo choàng.

Nick chỉ mất hai giây để đưa ra quyết định.

Những ngón tay của cô nhanh chóng kéo phắt đồng vải lên trong khi anh như bị khóa cứng vì hành động ấy rồi cúi đầu xuống và dính chặt môi mình vào môi cô.

Sự sững sốt làm cô không nhúc nhích và anh biến điều đó thành lợi thế của mình. Một cú đẩy lưỡi thật nhanh làm đôi môi đầy đặn của cô hé mở cho phép anh tiến vào - tiến vào từng ngõ ngách trơn láng, mềm mại, nóng hổi trong miệng cô. Như bị chuốc thuốc mê với mùi vị của Alexa, anh đảo lưỡi thật nhanh, từng đợt gấp gáp, van nài cô đáp lại hoàn toàn

Và cô đã làm thế.

Bằng tất cả sức mạnh.

Như thể chiếc cửa đang khép bị bật tung ra sau một cú đá mạnh, Nick gần như nghe thấy tiếng vỡ khi sự kiểm soát của họ bị phá bỏ. Cô mở miệng và háp lấy, sau đó thể hiện sự đòi hỏi

bằng cách phát ra tiếng gầm gừ của cơn đói khát khi âm thanh đó thoát khỏi miệng. Anh ấn mạnh cô vào tường và thách thức từng cú đẩy lùi của cô trong khi cánh tay cô bám lấy cổ anh và lưng uốn cong về phía sau. Ngực cô bị ép dăng như chào mời. Đầu óc anh quay cuồng khi hương vị của Alexa tràn ngập các giác quan của mình. Đôi tay anh xoa tròn áp lấy bộ ngực nặng nề của cô, ngón tay cái anh mân mê đôi nhũ hoa đã cứng lại. Anh phát điên lên vì cảm xúc, mùi vị, hình ảnh của cô. Lũ chó di chuyển thành bầy dưới mắt cá chân họ, tiếng sủa cuồng loạn của chúng chỉ là âm thanh thứ yếu so với tiếng gầm gào trong mạch máu. Anh rời miệng mình ra và cắn hàm răng vào chiếc cổ tinh tế của cô. Một cơn rung mình lướt qua cơ thể cô, và anh phát ra tiếng gầm gừ thỏa mãn nhỏ khi chuyển xuống thấp hơn tới bữa yến tiệc trên ngực cô, lưỡi anh mơn trớn một cách liều lĩnh vào nhũ hoa, nhắm nháp, trong khi cô quằn quại dựa lên tường và hồi thúc anh nhanh hơn. Miệng anh mở ra ăn ngấu nghiến, giật thật mạnh chiếc núm màu dâu tây trong khi tay trượt quanh đằng sau để tóm được phần cong lên của cặp mông, ép hông cô hứng lấy thứ da thịt đang cương cứng, đang van nài để tiến vào trong.

“Nick, em...”

“Đừng bảo anh dừng lại.”

Anh ngược nhìn lên. Ngực của cô trơn bóng trong miệng anh, nhũ hoa cứng lại vì sự chú ý của anh. Phần bụng nơi thắt lưng của cô phập phồng. Cặp môi đầy đặn hé ra, để hơi thở hỗn hển, đứt quãng thoát ra ngoài. Đôi mắt cô tối lại thành một màu xanh sâu thẳm khi ánh nhìn chăm chăm của mình khóa cứng anh lại. Một khoảnh khắc trôi qua. Một thế kỷ.

“Đừng dừng lại.”

Cô kéo đầu anh xuống và hôn. Anh chiếm đoạt phần da thịt trên môi cô như thể sắp bị tù túng và cô là hương vị cuối cùng của sự tự do, bản thân đắm chìm trong cơ thể cô cho đến khi...

“Cảnh sát đây!”

Âm thanh báo động chen ngang vào thế giới khoái lạc mà họ vừa tạo ra. Chiếc cửa bật mở theo mệnh lệnh - ánh sáng màu đỏ của thiết bị báo động lóe lên đảo tròn thành một vòng xoáy màu s chiếu rọi qua cửa sổ và vào trong sảnh. Tiếng sủa của lũ chó bỗng chốc âm ỉ hơn.

Anh lao đảo lùi lại khỏi người cô như thể vừa thoát khỏi cơn say. Alexa chớp mắt, nhanh như cắt với tay lấy chiếc áo choàng. Nick quay đi và hướng về phía cửa, tháo bỏ lệnh báo động, và đặt tay dừng trên nắm cửa.

“Em ổn chứ?”

Cô còn run run nhưng vẫn cố nói. “Vâng.”

Anh mở cửa cho một sĩ quan cảnh sát mặc quân phục. Đôi mắt mê mẩn của Nick và sự kích động hiển nhiên đó hẳn nhiên bị nghi ngờ, bởi viên cảnh sát liếc xuống nhìn người phụ nữ đã mặc áo choàng và đồng chí quanh chân cô. Anh ta được trang bị một khẩu súng ngắn. “Thưa ngài, ngài đã thông báo về một vụ đột nhập.”

Nick tự hỏi có phải khoảnh khắc này gần như đem lại một thử thách xấu hổ nhất không, anh

luồn bàn tay qua mái tóc rối tung của mình và túm ngay được một chuỗi những suy nghĩ logic vốn có thường ngày. “Đúng. Tôi xin lỗi, ngài cảnh sát, có sự nhầm lẫn ở đây. Mời ngài vào.”

Anh biết nếu mình không mời anh ta vào thì tình huống sẽ có vẻ rất tệ. Viên cảnh sát điếm qua tình hình bằng một cái đào mắt và dường như để ý đến sự hiện diện của một phụ nữ với những chú chó đang cố gắng bảo vệ cô khỏi một kẻ điên. Anh ta hơi nghiêng đầu. “Chào bà.”

Cô nuốt một cách khó khăn. “Ngài sĩ quan. Rất tiếc về chuyện này.” Như thể biết Nick vẫn còn đang chờ đợi một chút, cô cố gắng giải thích. “Chồng tôi nghĩ có ai đó trong căn nhà nhưng đó hoàn toàn là lỗi của tôi. Tôi giấu lũ chó trong một căn phòng trống, hi vọng anh ấy không phát hiện ra, nhưng chắc hẳn chúng đã gây ra tiếng ồn trong đêm nên anh ấy cho rằng đó là một kẻ đột nhập.”

Nick nhắm mắt.

Đúng là một giây phút đáng xấu hổ.

Anh cố làm gián đoạn. “Alexa, tại sao chúng ta không...”

“Không, Nick, để em nói hết đã. Anh thấy đấy, anh cảnh sát, chồng tôi không thích động vật còn tôi lại là một tình nguyện viên của trung tâm cứu trợ động vật nên đôi lần tôi đã mang vài con bị lạc vào nhà. Lần này tôi không muốn anh ấy phát giác nên đã lên đưa lũ chó vào một nơi anh ấy không để ý.

Viên cảnh sát quay đầu về phía Nick một cách lịch sự. “Ngài không chú ý tới một căn phòng đầy chó sao, thưa ngài?”

Nick nghiêng rằng ken két trong sự bức bối. “Vợ tôi bắt tôi ở trên gác.”

“Tôi hiểu.”

“Thế nên chồng tôi đã nghe thấy tiếng lũ chó và gọi 9-11 nhưng anh ấy thử tự kiểm tra, sau đó tìm ra lũ chó rồi nổi điên lên và bắt đầu la hét, tôi chạy xuống và chúng tôi xảy ra chút xô xát, rồi anh xuất hiện.”

Viên sĩ quan liếc nhìn chiếc gậy trên sàn nhà. “Thưa ngài, ngài đang cố làm tên trộm ngạc nhiên với một cây gậy đánh bóng chày ư?”

Nick tự hỏi tại sao đột nhiên anh cảm thấy mình như một người bị kết tội. Anh nhún vai. “Tôi đã gọi cho cảnh sát nhưng thấy là mình cũng nên thử tự bắt tên côn đồ xem sao.”

“Ngài không có súng phải không?”

“Không.”

“Tôi xin khuyến cáo là lần tới nếu ngài nghĩ có một kẻ đột nhập, hãy gọi 9 -11, khóa cửa giữ vợ và bản thân trong phòng, rồi đợi cảnh sát tới.”

Hơi nóng bốc lên nhưng anh gắng gượng gật đầu. “Tất nhiên.”

Viên sĩ quan ghi chép gì đó vào quyển sổ của mình. “Thưa bà, tối nay bà cùng với lũ chó sẽ ổn chứ?”

“Vâng, chúng tôi sẽ ổn mà.”

“VẬY tôi sẽ lên đường ra về. Để tôi lấy vài thông tin cho báo cáo đã nhé.” Anh ta ghi vài dòng cơ bản, sau đó dừng lại để vỗ nhẹ lên đầu chú chó màu đen. Một nụ cười khế trên môi. “Những chú chó dễ thương. Bà đang làm một điều thật tuyệt vời, bà Ryan. Tôi ghét phải nhìn thấy bất cứ con nào trong lũ chó này buộc phải cho đi ngủ.”

Cô mỉm cười với anh ta dù đang mặc chiếc áo choàng màu xanh với mái tóc rối bù. “Cảm ơn.”

“Chúc ngủ ngon.” Với cái gật đầu lịch sự, viên cảnh sát ra về.

Nick đóng cánh cửa lại, sau đó quay ra đối diện với vợ mình.

Alexa không định chờ đợi lời giải thích có trình tự của anh. Cô đánh cược là sẽ có một danh sách dài những lời xin lỗi liến thoắng trên đầu lưỡi anh. Nick đang nổi khùng và mất kiểm soát. Bị tước đoạt giấc ngủ đã làm anh dám tiến đến đụng vào cô và gây ra những hậu quả chết tiệt. Vừa rồi viên cảnh sát đã té cho anh một xô nước lạnh cóng làm anh rũ bỏ cái ý tưởng đấy đi và quyết định đây sẽ không phải là thời điểm thuận lợi nhất cho đôi bên nếu ngủ với nhau. Sau cùng, nó vẫn là một bản hợp đồng. Sau cùng, đây là một thương vụ hôn nhân.

Sau cùng, nó không phải là thật.

Ham muốn như đám sương mù trôi đi để lại những vết bầm tím đau âm ỉ trên thân thể. Cô ngược nhìn viên cảnh sát như một vị thần hộ mệnh - Mẹ Trái Đất cuối cùng cũng bước xuống chìa một bàn tay ra cứu giúp cô.

“Alexa...”

“Không.” Cô giơ một bàn tay lên chặn lại và Nick chột im lặng, chờ đợi. Alexa biết. Ngay sau đó và ở đó, cô đã có những cảm xúc nguy hiểm với Nicholas Ryan. Những cảm giác lộn xộn, đòi thường. Cô nhận ra sự thật là một liều thuốc đắng ngắt và thực tế như đâm mạnh vào cô. Nếu ngủ với anh, mọi thứ thay đổi với cô nhưng chẳng hề suy chuyển với anh. Cô sẽ chìm đắm trong tình yêu, còn anh thì có một khoảng thời gian vui vẻ. Trái tim cô tan vỡ sau khi một năm kết thúc, và anh sẽ bước đi mà không cần nhìn lại một lần. Một suy nghĩ khác nữa như một cú đánh quyết định vào đầu cô.

Nếu anh đề nghị, cô sẽ lên giường với anh.

Alexa thật sự run lên vì xấu hổ. Cô đã không có bất cứ sự kiểm soát nào với hormone của mình khi anh chạm vào người. Cô thậm chí không thể hứa sẽ không bao giờ xem xét đến khả năng đó trong tương lai.

Nhưng biết một điều - cách duy nhất để cô lên giường với chồng mình là khi anh nài nỉ. Cô

muốn anh phải phát điên lên vì mình, phải bùng nổ đến mức chỉ một cái chạm nhẹ cũng đầy anh vượt quá giới hạn. Giống như tối nay. Nhưng cô không muốn bất cứ sự hối tiếc, mất ngủ, hay bia rượu nào thêm nữa. Cô muốn làm tình một cách tự nhiên, nhưng cũng hoang dại và đầy đam mê với anh và tâm trí anh chỉ hướng vào cô. Chứ không phải nghĩ về Gabriella. Và không phải nghĩ về một kết thúc cho tình trạng độc thân nAlexa cần anh chỉ muốn mình cô.

Đó là tuyên ngôn cuối cùng chắc như đinh đóng cột. Bởi vì tối nay, cô vẫn chưa bị thuyết phục rằng anh muốn vợ trên giường của mình.

Thật ngu ngốc khi cô tự chúc mừng mình vì đã suy nghĩ logic như Nick. Nếu không ngủ với anh, cô phải tiếp tục đẩy anh ra xa và bước đi giữa ranh giới tình bạn và khát khao. Cô đã mệt mỏi với việc kháng cự lại. Vì vậy, cô chọn cách trung thực với một chút thay đổi. Giống như một viên thuốc tăng lực - liều thuốc tác dụng nhanh hơn nhờ một chút rượu.

“Nick, em xin lỗi.” Cô đứng thẳng lên và tự bọc quanh mình một vẻ ngoài nghiêm trang. “Em đã sai khi giấu anh về lũ chó. Em sẽ lau dọn mọi thứ và lái xe đưa chúng quay trở lại trung tâm cứu trợ động vật vào buổi sáng. Nếu họ cần em lần nữa, em sẽ nói với anh và em chắc chắn là chúng ta có thể tìm ra cách giải quyết.”

“Alexa...”

Cô tiếp tục một cách vội vã. “Về những gì đã xảy ra ở đây. Không sao đâu. Em cũng bị cuốn vào khoảnh khắc đó như anh, em nghe nói sự tức giận thường sẽ chuyển thành say mê, hãy đối mặt với nó, chúng ta đều bị ham muốn làm nản lòng. Những lần như thế có khi sẽ còn xảy ra nữa. Và em không muốn nói về nó - em đã phát ốm và kiệt sức vì cứ phải nói đi nói lại về mối quan hệ công việc của chúng ta. Đó chỉ là vì tiền thôi, vì vậy chúng ta phải tuân thủ hợp đồng. Đồng ý không?”

Nick cố gắng hết sức để có được sự điềm tĩnh trước bài phát biểu của vợ mình. Cảm giác ngứa ngáy khó chịu giữa hai vai cảnh báo anh rằng vợ anh còn che giấu nhiều điều hơn so với những gì cô để lộ ra. Anh biết khoảnh khắc này sẽ rẽ theo một hướng khác nếu anh bước ra xa khỏi lập trường logic của mình.

Anh đẩy những suy nghĩ bực tức đó ra xa và nhìn cô. Những ngày qua, anh nhận ra rằng cô ngày càng trở nên xinh đẹp hơn, ánh mắt lấp lánh, nụ cười và trái tim nồng nhiệt. Những cuộc trò chuyện đã hé mở cánh cửa mà bao lâu nay anh nghĩ nó đã bị khóa kín, nhưng kết quả lại là một chuỗi cảm xúc kỳ lạ mà anh không cảm thấy thoải mái - và sẽ không bao giờ thoải mái. Cô là người phụ nữ cần một mối quan hệ an toàn. Chết tiệt, cô đúng là mẫu phụ nữ xứng đáng với điều đó. Anh chỉ có thể đem lại cho cô tình dục và tình bạn. Chứ không thể là tình yêu.

Anh đã quyết định như thế từ nhiều năm trước. Cái giá phải trả quá

Vì vậy, Nick theo dõi mối đe dọa mong manh giữa họ nổ ra một lần nữa với sự pha trộn của những cảm xúc và tiếc nuối.

Anh cố gượng gật đầu và cười nhẹ. “Lời xin lỗi và giải thích được chấp nhận. Không cần

phân tích gì thêm nữa.”

Cô cười đáp lại nhưng ánh mắt vẫn giữ sự xa cách. “Tốt. Sao anh không lên gác trong khi em lau dọn nhỉ?”

“Anh sẽ giúp em.”

“Em thà tự mình làm còn hơn.”

Anh di chuyển về phía cầu thang và nhìn chăm chú con chó săn nằm thu mình ở góc nhà. Một tấm thân dài màu vàng. Bộ mặt xấu xí. Đôi mắt của con chó làm sống dậy một góc quá khứ của anh - nhiều nỗi đau đến mức không ai có thể đo đếm. Bộ lông xỉn màu đi với một chiếc đuôi dài rũ qua một bên. Gần như là một con chó cô độc, giống như một đứa trẻ lớn tuổi trong trại trẻ mồ côi bị vứt vào giữa những đứa trẻ con xinh xắn dễ thương. Có lẽ vì bị tóm cổ khi đang cố gắng ăn trộm thức ăn. Có lẽ không có gia đình hay mối quan hệ thân thuộc nào. Con chó đứng im lặng trước chân cầu thang và theo dõi anh đi lên.

Nick nhớ lại mùa hè khi anh phát hiện ra con chó lông xỉn màu trong rừng. Con chó đã đói lả, với bộ lông vón cục và đôi mắt tuyệt vọng. Nick kéo con chó về nhà, tiếp nước và thức ăn cho nó. Sau cùng anh đã nuôi dưỡng cho đến khi nó hồi phục sức khỏe và làm bạn với nó.

Anh cố xoay xở để giấu nó khỏi mẹ mình một thời gian, vì ngôi nhà khá to và người quản gia đồng ý giữ bí mật. Sau đó một vài hôm, khi anh trở về nhà từ trường và đi tìm con chó thì phát hiện ra cha anh đã trở về từ chuyến đi tới đảo Cayman. Anh ngay lập tức biết rằng con chó không còn ở đó. Khi anh đứng trước mặt cha mình, Jed Ryan cười lớn và nói với anh một điều như một cú xô thô bạo. “Không được có đồ bỏ đi nào trong ngôi nhà này, con trai thân mến. Có thể được nếu con chó của con là giống chó chăn cừu Đức. Nhưng con chó bẩn thỉu đó chẳng ra gì cả và chỉ toàn ỉa đái trong nhà thôi. Cha vứt nó đi rồi.”

Jed Ryan bỏ đi, và Nick nhớ lại bài học đó lần nữa. Không bao giờ gấn bó sâu sắc. Anh đã nghĩ về con chó đó hằng ngày trong hàng năm trời, cuối cùng quyết định khóa kín nó lại, nơi mà những suy nghĩ không còn có thể hành hạ anh được nữa.

Cho tới bây giờ.

Lần thứ hai trong đêm, Nick ngần ngừ, muốn nắm lấy một cơ hội làm gì đó nhưng quá sợ những hậu quả có thể xảy ra. Trái tim anh đập thành thịch với những khao khát, bồn chồn, hỗn loạn. Sau đó anh quay lưng lại với vợ và con chó xấu xí rồi đóng cánh cửa lại.

CHƯƠNG 8

Nick đứng ở bến tàu và ngắm nhìn dãy thuyền dập dềnh trên nước. Những con sóng chồm vờn nhô lên và xô vào bờ như báo hiệu mùa đông sắp tới. Ánh mặt trời lúc hoàng hôn rùng rục màu da cam cắt ngang qua nền trời đen u ám và phác những tia sáng tạo thành hình cong cong của chiếc cầu Newburgh - Beacon. Anh rút tay vào túi chiếc áo khoác hiệu Armani và hít lấy một luồng không khí tươi mát, sạch sẽ. Sự yên bình thấm qua cơ thể khi anh ngắm nhìn những

ngọn núi yêu dấu, và một lần nữa, anh biết đây là nơi thuộc về mình.

Mười năm trước, những thứ có giá trị của bến cảng đều bị phá hoại dưới tay bọn bán ma túy và những con nghiện. Dòng sông tuyệt đẹp chìm ngập trong rác thải và những ngôi nhà bằng gạch thanh lịch đứng trơ trụi, những ô cửa sổ như cất tiếng khóc van nài sự cứu giúp. Cuối cùng, những tay đầu tư cũng nhìn ra tiềm năng của mảnh đất này và bắt đầu đổ tiền cho một giấc mơ phục hưng lại nơi đây.

Nick và bác anh đã theo dõi dự án một cách cẩn thận và chờ đợi thời cơ tốt. Bằng cách nào đó, họ đều ngờ rằng cơ hội cuối cùng cũng sẽ đến với Dreamscape cùng khoản lợi nhuận to lớn. Người đầu tiên dám đứng ra mở một quán bar trên mảnh đất này đã lôi kéo đám đông muốn thưởng thức bia và món cánh gà chiên Buffalo trong khi ngắm nhìn những con hải âu. Khi cảnh sát xâm nhập vào từng góc ngách của thành phố, những dự án thanh tẩy đã nảy nở từ những tổ chức phi lợi nhuận. Năm năm gần đây đã chứng minh dự án có giá trị xứng đáng với sự chú ý của các nhà đầu tư.

Những nhà hàng và spa mà Nick muốn xây dựng sẽ làm thay đổi thung lũng Hudson mãi mãi. Và anh biết mình sinh ra là để xây dựng nó.

Tâm trí của anh chợt lóe sáng lên hình ảnh của cuộc gặp mặt với Hyoshi Komo. Nick cuối cùng cũng đã tiến sát được tới thương vụ này. Chỉ còn lại một người đàn ông đang đứng chặn trước con đường hướng tới giấc mơ của anh.

Michael Conte.

Nick thì thào một lời thề khi anh ngắm nhìn mặt trời dần lặn xuống biển. Hyoshi đã đồng ý ký hợp đồng với Nick chỉ khi anh có được sự đồng thuận của Michael Conte. Nếu Nick không thể thuyết phục Conte rằng anh là người thích hợp cho công việc này. Hyoshi sẽ chọn một công ty kiến trúc khác và Dreamscape sẽ không còn có cơ hội này nữa.

Nick không thể để điều đó xảy ra.

Anh đã đi thăm thú nhiều nơi để tìm kiếm tri thức của ngành kiến trúc. Anh từng nhìn lên những mái vòm bằng vàng ròng lấp lánh ở Florence và những tòa tháp thanh lịch ở Paris. Anh cũng đã chứng kiến những hòn đảo nguyên sơ kỳ lạ, những cánh đồng cỏ trên sườn núi Thụy Sĩ trắng lệt; các phiến đá thô như được đục đo của hẻm núi Grand Canyon hùng vĩ.

Không có gì trong tầm nhìn, tâm trí hay trong trái tim có thể cản trở anh đến gần những ngọn núi của mình.

Một nụ cười mỉa mai nở khê trên môi khi những suy nghĩ ủy mị bị bắt lấy và giữ lại.

Nick ngắm nhìn quang cảnh hồi lâu trong khi tâm trí còn bận phân loại những rắc rối với vợ anh, bản hợp đồng, Conte và cuối cùng vẫn không đi đến kết luận nào cả. Bỗng chiếc điện thoại reo lên chen ngang vào những suy nghĩ của anh.

Anh nhấn nút mà không cần kiểm tra ai gọi. “Xin chào.”

“Nicky?”

Anh vội chặn lại câu chữ thề của mình. “Gabriella. Em muốn gì?”

Cô ngừng lại một chút. “Em cần gặp anh. Có một thứ rất quan trọng cần phải thảo luận và em không thể nói qua điện thoại.”

“Anh đang ở bên ngoài rồi. Sao em không đến văn phòng vào ngày mai nhỉ?”

“Gần bến du thuyền á?”

“Ừ, nhưng...”

“Em đang trên đường đến rồi đây. Sẽ ở đó trong mười phút nữa.”

Điện thoại kêu tí một cái.

“Khỉ thật”, anh lẩm bẩm rồi rà soát lại tất cả các lựa chọn của mình và cố nặn ra mọi lý do để có thể để rời đi. Sau đó cảm giác tội lỗi khiến anh bứt rứt. Gabriella sẽ còn phá rối vì anh đã kết thúc mối quan hệ quá đột ngột. Có thể cô cần phải la hét vào mặt anh nhiều hơn. Anh biết phụ nữ tin vào kết thúc và một thứ gì đó như là cuộc đua. Cô có lẽ đang cảm thấy vô cùng tức tối vì cho rằng Alexa đã “thắng” được anh.

Vì vậy anh quyết định chờ đợi và lắng nghe những lời huyền thuyên của cô, sau đó xin lỗi và tiếp tục với vợ mình. Mười lăm phút trôi qua. Gabriella xuất hiện.

Anh theo dõi cô bước ra khỏi chiếc xe Mercedes mui trần màu bạc và tiến lại gần với phong thái tự tin của một quý cô mời gọi các quý ông ngoái nhìn theo. Anh ngưỡng mộ chiếc áo phông lưng để lộ phần bụng phẳng lì làm nổi bật chiếc khuyên ở rốn của cô. Chiếc quần jeans trễ cạp, được nịt chắc chắn bằng một chiếc thắt lưng mảnh màu đen. Đôi boots đế thấp màu đen phát ra những tiếng lạo xạo trên nền sỏi cho đến khi cô đứng trước mặt anh. Đôi môi đỏ như rượu vang chu ra hờn dỗi một cách chuyên nghiệp.

“Nick.” Đôi mắt cô như thiêu đốt nhưng giọng thì lạnh lẽo. “Thật tốt là gặp được anh.”

Anh gật đầu. “Có chuyện gì thế?”

“Em cần vài lời khuyên. Em có một lời mời nhận ký hợp đồng với hãng mỹ phẩm Lace.”

“Đó là một vụ kịch sù đấy. Gabby. Chúc mừng nhé. Thế có vấn đề gì?”

Cô cúi người xuống. Mùi hương nước hoa Chanel đắt tiền bồng bềnh trong không khí. “Đó là hợp trong hai năm nhưng em phải định cư ở California.” Đôi mắt màu xanh ngọc hoàn hảo mở to với độ ngây thơ và khát khao cháy bỏng. “Đây là nhà em. Em ghét cảm giác phải đơn độc ở một nơi xa lạ. Em luôn là một công dân New York bảo thủ. Giống anh đó.”

Một tiếng chuông cảnh báo kêu lên đầu đó trong đầu anh. “Em cần phải tự quyết định điều này. Nó vượt quá mối quan hệ giữa chúng ta. Anh đã kết hôn rồi.”

“Chúng ta đã có một cái gì đó thật sự cơ mà. Em nghĩ anh bị ma ám rồi nên mới lao vào

người phụ nữ đầu tiên mà anh có thể điều khiển.”

Anh lắc đầu với một cảm giác buồn bã nhói lên. “Anh xin lỗi, nhưng điều đó không đúng sự thật. Anh phải đi rồi.”

“Đợi đã!” Một giây trước cô còn đứng cách anh một khoảng nhỏ, giây tiếp theo đã nhào vào ngực anh với cánh tay vòng trên cổ anh trong khi đôi hông cọ sát vào hông anh.

Chúa ơi...

“Em nhớ nhng lúc thế này”, cô thì thào. “Anh biết chúng ta đã có khoảng thời gian tốt đẹp bên nhau đến thế nào rồi đấy. Kết hôn rồi hay không, em vẫn muốn anh. Và anh muốn em.”

“Gabriella...”

“Em sẽ chứng minh điều đó.” Cô kéo đầu anh xuống chạm vào đầu cô và anh có một giây để quyết định mình nên làm cái quái gì. Đẩy cô ra xa và tuân thủ hợp đồng? Hay là nhân cơ hội này kiểm tra sự bền chặt của vợ với anh?

Ý nghĩ về Alexa trôi tuột đi xa. Anh cứng vai lại và bắt đầu quay đi, nhưng con quỷ chế giễu bên trong anh chợt hiện ra và thì thào cảnh báo. Vợ anh không phải là thật, đó chỉ là những hình ảnh phù du có thể làm tan vỡ trái tim và nhắc nhở anh chẳng có gì còn lại. Gabriella sẽ làm anh quên đi. Gabriella sẽ làm anh nhớ. Gabriella sẽ bắt anh đối mặt với sự thật về cuộc hôn nhân mới diễn ra.

Sự thật rằng họ không có một đám cưới thực sự nào cả.

Vì vậy, anh nên bắt lấy cơ hội này và đón nhận cặp môi của cô, cưỡng đoạt đôi môi ấy như anh đã từng làm trong quá khứ. Hương vị của cô xâm lấn môi anh đôi tay cô chà xát điên cuồng lên và xuống trên lưng anh trong lời mời gọi hãy kéo tuột cô vào trong xe đồng thời đón nhận cô ngay tại đó. Trong khoảnh khắc, anh xóa sạch mọi cảm giác thất vọng của mình và thêm khát một ai đó.

Anh gần như đã mềm lòng với quyết tâm của Gabriella, nhưng ngay sau đó sự nhận thức khác lại chế ngự.

Anh đà hành động như một cái máy. Vừa rồi, anh đã trải qua những giây phút gọi tình với người phụ nữ này, Giờ, chỉ cần một tín hiệu cảnh báo nhỏ, cũng sẽ làm lu mờ đi cái phản xạ dẫn đến thảm họa trái đất mà Alexa có thể gây ra chỉ sau một cú chạm nhẹ. Hương vị của Gabby không thể thỏa mãn anh, khuôn ngực của cô không tràn đầy trong bàn tay anh, hông của cô quá nhiều xương cứ huých vào dưới eo của anh.

Và anh nhận ra rằng cô ấy không phải Alexa, sẽ không bao giờ là Alexa và anh không muốn ở lại.

Nick dứt ra x

Gabriella mất một lúc mới chấp nhận sự khước từ của anh. Sự giận dữ tột độ hiện trên gương mặt trước khi cô xoay sở được để bình tĩnh lại. Anh cố gắng đưa một lời xin lỗi ấp úng

nhưng cô gặt phứt đi. “Có thứ gì đó đang diễn ra. Nick. Tất cả những mảnh ghép chưa được thêm vào hết.” Sống lưng cô uốn thẳng lên với một vẻ nghiêm nghị cứng nhắc. Nick biết rằng mọi hành động đều được tính toán để gây nên một hiệu ứng kỳ diệu nhất. Đó là một điểm hoàn toàn khác biệt giữa cô ta và Alexa. “Hãy để em nói cho anh nghe về giả thuyết của mình. Anh cần kết hôn gấp để hoàn thành vài thương vụ nào đó và cô ấy phù hợp với hóa đơn chi trả.”

Gabriella cười lớn khi thấy vẻ ngạc nhiên trên gương mặt anh. “Cô ấy đang đùa giỡn anh, Nick. Anh sẽ không bao giờ thoát khỏi cuộc hôn nhân đó mà không có thêm đứa trẻ nào hay không phải từ bỏ một đồng tiền, bất kể cô ấy nói những gì với anh đi nữa. Con ác mộng tồi tệ nhất với anh sẽ tr thành sự thực.” Môi cô xoắn lại với vẻ phẫn nộ. “Hãy để ý đến lời nói của em khi, ôi, em đoán là em vừa lỡ lời rồi.”

Gabriella bước đi và dừng lại với bàn tay trên tay cửa. “Chúc may mắn. Em sẽ nhận công việc ở California, nhưng nếu anh cần em, hãy gọi nhé.”

Cô chui vào trong xe và lái đi mất. Sống lưng anh ngửa ngáy với một linh tính lạnh lẽo. Anh cược là Alexa có thể tin được và sẽ không bao giờ gài bẫy anh vì tiền - người cưới được một tỉ phú và đòi hỏi chỉ một trăm năm mươi ngàn đô? Gabriella chỉ nổi cáu vì cô ấy không có khả năng giữ anh mà thôi.

Nick nhăn mặt khi nhớ đến vụ hôn ấy. Phản ứng bản năng đầu tiên của anh là lờ đi toàn bộ tình tiết vừa rồi. Nhưng anh vẫn nợ vợ mình một lòng trung thực. Anh sẽ giải thích mình và Gabriella đã gặp nhau ở bờ sông một cách công khai, cô hôn từ biệt, và giờ sẽ chuyển đến sống ở California. Hết chuyện. Anh phải thật bình tĩnh và lý trí. Alexa không có lý do gì để ghen tị cả. Cô có thể sẽ cảm thấy đôi chút khó chịu, nhưng một vụ hôn thì cũng dễ dàng bỏ qua thôi.

Chỉ ít thì, vụ hôn đó đúng là vậy.

Một vài người khác thì có thể khó quên hơn.

Với suy nghĩ đó, anh bước tiến tới ô tô và lái xe về nhà.

* * *

Alexa nhắm mắt lại và cố kìm lại nỗi tuyệt vọng buốt thấu đến tận xương.

Cô ngồi trong chiếc Volkswagen màu vàng mòn vẹt với cửa kính đã được kéo lên và tiếng nhạc của Prince vang lên khe khẽ trong đài. Chỗ đất đậu xe ở ngân hàng bỗng trở nên trống rỗng như thể năm phút hóa thành một giờ và thời gian tiếp tục tích tắc trôi đi. Cô nhìn ra ngoài kính chắn gió và cố gắng kiềm chế lại mùi vị cay đắng của thất bại và thất vọng đang ăn mòn dạ dày như acid vậy.

Không cho vay nữa.

Đúng, tiệm BookCrazy đang làm ăn tốt và cô làm nó sinh lợi nhuận. Nhưng nếu ngân hàng không muốn mạo hiểm với ý tưởng rót tiền vào công việc kinh doanh này thì cô chỉ còn nước phá sản, thậm chí ngay bây giờ bởi không tài sản thế chấp, tiền tiết kiệm hay cái gì đó. Cô nghĩ về xê ri phim yêu thích của mình *Sex and the City* và tự hỏi cô có bao nhiêu đôi giày. Sau đó

nhận ra rằng cô thậm chí chẳng có là bao.

Tất nhiên, người đàn ông vĩ đại thực sự là chồng cô chi thêm vào một phần nhỏ trong đồng nợ mà cô vay. Alexa tự hỏi liệu mình cứ ngu ngốc và kiêu hãnh không dùng đến mối quan hệ thì sao, và cô gần như đã ra khỏi xe lúc nào không hay.

Gần như ra khỏi.

Cô phát ra tiếng rên rỉ buồn rầu thật lâu. Thỏa thuận thì vẫn là thỏa thuận, và cô đã nhận tiền rồi. Giờ cô tr lại ngã tư đường, mắc kẹt với một ông chồng trong một năm, người mà chẳng thích cô chút nào - nhưng lại là người nhiều dịp muốn ngủ cùng cô chỉ cho đến khi tâm trí anh lại sáng suốt trở lại.

Và cô đã lâm vào đường cùng.

Ồ, đúng, cô đã trúng xổ số.

Chửi thầm, cô khởi động động cơ và dúm lá thư từ chối chính thức vào trong ngăn đựng bao tay. Con số lợi nhuận vẫn vậy. Cô sẽ không dùng tiền của Nick để tiến xa hơn trong sự nghiệp của mình khi mà mối quan hệ của họ chỉ là tạm thời. Alexa cần phải tự lo liệu trả nợ bằng khả năng chết tiệt của mình. Nếu cô lợi dụng Nick, quán cà phê sẽ không thực sự thuộc về cô. Không, cô sẽ đợi tới năm sau, thu được nhiều lợi nhuận hơn và thử lại lần nữa. Không cần phải tự vẫn hay suy sụp chỉ bởi vì một bước lùi nhỏ thế này.>

Cảm giác day dứt lại giày vò dạ dày cô. Những lời nói dối đã chất thành một đồng thật ẩn tượng. Đầu tiên là với cha mẹ. Sau đó tới Nick. Làm thế nào mà cô cho là có thể giải thích được việc chưa mở rộng quy mô khi mà Nick tận tay kiểm tra séc? Còn cha mẹ thì nghĩ cô giờ đang cuộn mình trong đồng tiền. Họ hẳn sẽ đặt câu hỏi với Nick về việc khi nào thì anh bắt đầu công việc thiết kế cho tiệm BookCrazy. Sau cùng, tại sao chồng lại không giúp đỡ vợ trong công việc làm ăn cơ chứ?

Mối quan hệ của hai người như một tòa tháp được xây dựng phức tạp bằng những lá bài đang đung đưa và đe dọa sẽ đổ sụp xuống.

Cô lái xe về nhà giữa hai làn đường ẩm ướt và đưa xe vào đậu cạnh xe của Nick. Cô hi vọng anh đã làm xong bữa tối, sau đó nhận ra mình chẳng thể ăn cái gì ngoài sa lát bởi vì cô đã nói dối anh về vụ ăn kiêng trong bữa trưa với món thịt băm pho mát thơm ngon, béo ngậy hảo hạng và món thịt rán c

Tâm trạng Alexa lập tức trở nên u ám hơn.

Khi cô bước vào, ngôi nhà thực sự tràn ngập hương thơm của tỏi, thảo mộc và khoai tây. Alexa quăng chiếc túi của mình lên ghế dài, đá hai chiếc giày ra, kéo chiếc váy nhích lên cao và tháo tuột đôi tất chân trước khi bước vào bếp.

“Anh đang làm gì thế?”

Anh ngoảnh đầu ra. “Làm bữa tối.”

Cô đáp trả lại bằng một cái quắc mắt. “Em chỉ muốn sa lát thôi.”

“Anh đã làm rồi đấy. Trong tủ lạnh, đã làm lạnh rồi. Ngày hôm nay của em thế nào?”

Tông giọng ấm áp của anh làm xáo trộn những dây thần kinh của cô. “Cũng được.”

“Như vậy là tốt, phải không?”

Cô phớt lờ anh và đổ cho mình một ly nước lớn. Nước và rau diếp khô bổ sung cho nhau thật tuyệt. “Anh đã cho cá ăn chưa?”

Nước sốt Nick đang xào nổi bọt sôi ùng ục, mùi vị của nó khiến nước miếng chảy đầy trong miệng cô. Làm thế quái nào cô có thể học để nấu được giống như bà ngoại người Italia nhỉ, đúng là vượt quá khả năng, nhưng toàn bộ chuyện này khiến cô khó hiểu. Có người đàn ông nào trở về nhà sau khi đi làm và nấu một bữa ăn hấp dẫn vì ý Chúa chăng? Anh đúng là *không bình thường*.

Anh ném mỳ ống lớn vào chảo. “Một lựa chọn từ ngữ kì cục phải không? Cá mang cả nghĩa số ít và số nhiều. Tưởng tượng ra sự ngạc nhiên của anh khi bước vào phòng làm việc và phát hiện không phải một con cá trong một cái bát nhỏ xíu, mà là toàn bộ một bể cá.”

thực sự muốn cựa quậy để đáp trả lại. “Otto cô đơn và anh thì đang thực hiện sự ngược đãi với động vật. Nó sống quá tách biệt. Giờ thì nó có bạn và có một nơi để bơi lội.”

“Ừ, những đường hầm nhỏ đẹp để với đá và tảo để chơi trốn tìm với bạn bè của nó.”

“Anh đang châm biếm đấy.”

“Em thật kỳ quặc.”

Cô dẫn ly nước xuống mặt bàn. Chất lỏng sóng sánh tràn qua miệng ly. Với một cú xoay gót mang vẻ thách thức ngang ngạnh, Alexa bước về phía tủ đựng rượu và rót cho mình hai đốt ngón tay rượu Scotch. Chất lỏng sủi lên xèo xèo trong cổ họng và làm dịu lại các dây thần kinh. Cô thấy đôi vai Nick rung lên một chút nhưng khi nhìn anh với vẻ nghi ngờ, anh trông không có vẻ muốn cười vào mặt cô.

“Em có một ngày tồi tệ.”

“Muốn nói về nó không?”

“Không. Em sẽ không ăn spaghetti đâu.”

“Được thôi.”

Nick bỏ Alexa lại với sự im lặng trong khi cô uống ngụm khác và bắt đầu tìm chỗ ngồi. Cô ngồi trong căn phòng bếp ấm cúng được vây quanh bởi âm thanh nấu nướng và sự im lặng nặng nề. Anh mặc một chiếc tạp dề phủ trên chiếc quần jeans mài và chiếc áo phông. Sự quyến rũ và thư thái của anh trong không khí gia đình làm hơi thở của cô trở nên nặng nhọc hơn.

Anh sắp lại bàn, dọn thức ăn của mình và món sa lát của cô lên, rồi bắt đầu thưởng thức. Sự tò mò của cô về ngày hôm nay của anh được khơi ra.

“Vụ hợp đồng bến cảng thế nào rồi?”

Anh cuộn tròn mỳ spaghetti trên chiếc nĩa một cách thành thạo và đút nó gọn ghẽ vào trong miệng. “Anh đã đi uống rượu với Hyoshi và ông ấy đã bỏ phiếu cho anh.”

Cảm giác hài lòng sâu sắc như cắt xoẹt qua lớp sương mù bao quanh cô. “Nick, điều đó thật tuyệt. Vậy chỉ còn lại Michael.”

Anh nghiêm mặt lại. “Ừ. Conte có thể gây ra vấn đề đấy.”

“Anh có thể nói chuyện với anh ta tối thấy này cơ mà.”

Mặt anh nghiêm lại hơn. “Anh tốt hơn không nên đến bữa tiệc đó.”

“Ồ. Cũng được, em sẽ đi một mình.”

“Quên đi, anh cũng sẽ đi.”

“Chúng ta sẽ có thời gian vui vẻ mà. Nó sẽ đem lại một cơ hội khác để tạo cho anh ta một không gian thoải mái.” Cô bỏ lại món sa lát trước mặt và nhìn một cách đói khát vào đĩa mì spaghetti. Có lẽ cô nên lén lút múc nữa. Sau chót, cô còn phải thử cả nước sốt nữa.

“Nếu Conte chẳng may may với vụ này, toàn bộ mọi thứ sẽ đi tong.”

“Anh ta sẽ không thể đâu.”

“Làm sao em biết.”

“Vì anh là người làm tốt nhất mà.”

Cô tập trung vào món mì Italia của mình. Khi cô ngẩng đầu lên thì bắt gặp một vẻ mặt rất lạ trên gương mặt anh. Anh trông có vẻ không ngồi yên được. “Làm sem biết như thế?”

Alexa cười. “Em đã xem công việc của anh. Em từng quan sát khi chúng ta còn nhỏ và anh xây dựng một số thứ trong ga ra. Em luôn nghĩ rằng anh sẽ trở thành thợ mộc, nhưng khi nhìn thấy nhà hàng Mt. Vesuvius, em đã khám phá ra cái gì thực sự vậy gọi anh. Toàn bộ nơi đó đã lôi kéo em, Nick. Từ bể nước chảy nhỏ giọt, tới những bông hoa và khóm tre, cho tới sự tương đồng với những ngôi nhà nhỏ kiểu Nhật cổ điển trong núi. Anh đúng là một kiến trúc sư tuyệt vời.”

Anh trông có vẻ sững sốt trước bình luận của cô. Chẳng lẽ anh không biết rằng cô luôn ngưỡng mộ tài năng của anh, thậm chí ngay cả khi họ hành hạ nhau không thương xót? Thậm chí sau bao nhiêu năm dài xa cách?

“Tại sao trông anh có vẻ ngạc nhiên thế?” Nick có vẻ như đang rũ mình khỏi tác dụng của bữa chú vừa rồi. “Anh không biết. Chưa bao giờ có người phụ nữ nào bên cạnh anh hứng thú với sự nghiệp của anh cả. Không ai thực sự hiểu nó.”

“Vậy thì họ thật ngốc. Em có thể ăn hết phần còn lại hay anh muốn ăn nhiều hơn?”

Môi anh hơi rần rật khi đẩy chiếc bát qua bên cô.

“Cứ tự nhiên nhé.” Alexa cố kìm nén tiếng rên rỉ khi nước sốt cà chua đầy gia vị nhảy múa trên lưỡi cô. “Alexa, thế còn vụ mở rộng tiệm sách của em thì thế nào rồi?”

Đồng spaghetti mắc nghẹn lại ở cổ khiến cô như bị bóp nghẹt. Anh nhảy khỏi ghế và bắt đầu vỗ lưng cho cô. nhưng cô đẩy anh ra và nốc vội vài ngụm nước lớn. Một câu thơ chọt lóe lên với vẻ chế giễu kinh khủng trôi qua tầm nhìn của cô. *Ôi lười nhện giăng mắc làm sao khi ta thêu dệt, khi lần đầu tiên ta lừa dối...*

“Em có ổn không đấy?”

“Ồ. Chỉ là nuốt xuống nhằm khí quản ấy mà.” Cô đổi chủ đề. “Chúng ta phải qua thăm cha mẹ em vào lễ Tạ ơn đấy.”

“Không, anh ghét các dịp lễ ạt. Em chưa trả lời câu hỏi của anh. Em đã lấy tiền rồi và anh luôn bị ấn tượng là em cần phải mở quán cà phê ngay lập tức. Anh có vài ý tưởng muốn thảo luận với em.”

Trống ngực Alexa đập dồn dập, máu nóng như gào thét trong đầu. Việc này thật tệ. Vô cùng tệ. “Ừm, Nick, em không hi vọng là anh có thể giúp em trong vụ quán cà phê đâu. Anh đã đủ bận rộn với dự án bến cảng rồi và hội đồng sẽ theo sát từng bước của anh đấy. Với cả, em đã sắp xếp để thuê người rồi.”

“Ai cơ?”

Khỉ thật.

Cô vẫy vẫy tay trong không khí ra dấu b qua. “Quên tên anh ta đi. Một khách hàng đã giới thiệu anh ấy. Anh ấy, ừm, đã vạch ra kế hoạch và bọn em sẽ bắt đầu ngay thôi. Em có thể sẽ đợi đến mùa xuân.”

Anh nghiêm mặt. “Không có lý do gì để chờ đợi cả. Anh không tin gã này rồi đấy. Cho anh số của hần, anh sẽ nói chuyện với hần.”

“Không.”

“Sao không?”

“Bởi vì em không muốn anh dính vào.” Những lời nói đó dường như giáng cho anh một cú chính diện bất ngờ. Nick cau mày, sau đó nhanh chóng phục hồi lại. Bí mật trong lời nói dối của cô như đang mừng rỡ, nhưng cô vẫn nhắc nhở bản thân mình phải tuân thủ công việc, dù biết đôi khi mình sẽ làm đau anh theo những cách lạ lùng.

Khuôn mặt anh thể hiện sự không thích thú. “Tốt. Nếu đó là những gì em thích.”

Giọng cô nhã nhặn. “Em chỉ muốn công việc trong mối quan hệ của chúng ta. Để anh dính líu tới dự án quán cà phê của em không phải là một tưởng hay. Anh có đồng ý không?”

“Chắc rồi. Bất cứ cái gì em muốn.”

Sự im lặng đến mức dường như có thể nghe thấy cả trống ngực đập quanh họ và nghiêng dần về sự ngưng ngừng. Cô hắng giọng. “Quay trở lại ngày lễ Tạ ơn nhé. Anh phải đi đấy, không có sự lựa chọn nào khác đâu.”

“Nói với cha mẹ em anh phải làm việc.”

“Anh sẽ đi. Nó rất quan trọng với cha mẹ em. Họ sẽ nghi ngờ điều gì đó nếu chúng ta không tham dự.”

“Anh ghét lễ Tạ ơn.”

“Em nghe thấy anh nói một lần rồi nhưng em không quan tâm.”

“Những ngày lễ gia đình không nằm trong hợp đồng.”

“Đôi khi chúng ta không thể bám theo họ đến từng câu chữ.”

Đầu anh đột nhiên ngẩng lên khỏi đĩa thức ăn giống như thể cô vừa thu hút toàn bộ sự chú ý của mình. “Em có lẽ đúng. Chúng ta phải cho phép một chút linh hoạt và có thể sai sót một chút trên quãng đường.”

Cô gạt đầu và xiên thức ăn nhét vào đầy miệng. “Chính xác. Vậy, anh sẽ tới chứ?”

“Chắc chắn rồi.”

Sự thay đổi thái độ chóng mặt của anh làm cô dừng lại, nhưng cô lờ nó đi. Chiếc bát trống không như chế giễu Alexa. Khỉ thật, cô đã làm gì thế này?

“Thật vui là em đã đề cập tới hợp đồng”, anh nói. “Một chút rắc rối đã xảy ra nhưng nó được giải quyết rồi.”

Có lẽ cô sẽ làm thêm gì đó trong cái guồng quay như cối xay gió này. Và bỏ bớt gánh nặng. Thậm chí, cô sẽ uay trở lại lớp học yoga.

“Anh không định nói đâu nhưng anh muốn trung thực. Em thậm chí không quan tâm ấy chứ.”

Cô sẽ gọi Maggie ngày mai và đi tập đấm bốc. Lớp học đó sẽ giúp cô đốt cháy calory và rất tốt để tự phòng vệ.

“Gabriella đã hôn anh.”

Đầu cô ngẩng phắt lên. “Anh vừa nói gì cơ?”

Anh nhún vai. “Cô ấy gọi cho anh và nói rằng muốn gặp mặt. Cô ấy nói mình sẽ chuyển tới California. Anh không hiểu lắm nên đoán rằng ý của cô ấy là một nụ hôn tạm biệt. Hết chuyện.”

Mắt cô nheo lại. Thái độ thường nhật của anh giống như lớp mặt nạ đang che giấu sự thật ẩn sâu bên dưới. Cô đã biết cách để khám phá ra là phải đùa giỡn với toàn bộ việc này.

“Một nụ hôn tạm biệt, phải không? Ồ, nó nghe cũng không có vẻ đe dọa lắm.” quan sát anh ngả người ra ghế như được giải thoát, vờ như quan tâm đến những thứ còn sót lại từ đĩa sa lát và cố đẩy áp lực ra xa. “Vào má hay môi?”

“Môi. Mặc dù thế, nhanh thôi.”

“Được. Vậy là không dùng lưỡi, đúng không?”

Chiếc ghế kêu lên ken két với vẻ lúng túng lộ rõ.

Trò che giấu đã đến lúc bị lật tẩy. “Không hẳn.”

“Chắc chứ?”

“Có lẽ một chút. Xảy ra nhanh quá nên anh cũng không nhớ.”

Thậm chí ngay từ khi họ còn là những đứa trẻ, anh đã thất bại trong việc nói dối. Anh luôn mắc vào rắc rối trong những lần như thế còn Maggie đã thoát khỏi các hình phạt bởi cô ấy thực sự lạnh trí. Mũi của Nick thực sự như dài ra và gào thét sự thật với cả thế giới.

“Được rồi. Phần còn lại là anh nói với em sự thật. Nó xảy ra ở đâu?”

“Ở bờ sông.”

“Sau cuộc gặp của anh?”

“Ừ.”

“Cô ấy gọi vào điện thoại của anh.”

“Anh đã nói với cô ấy là đừng đến nhưng cô ấy nói có việc quan trọng lắm nên anh phải đợi. Anh cũng đã nói là chẳng muốn gì ở cô ấy nữa.”

“Sau đó cô ấy hôn anh và anh đẩy cô ấy ra.”

“Đúng.”

“Tay cô ấy ở đâu?”

Sự lúng túng khiến các đường nét trên gương mặt anh tái xám. Anh dường như đã nghĩ về nó như thể một câu hỏi bấy. “Ý em là gì?”

“Tay của cô ấy. Quanh cổ anh, thắt lưng, hay ở đâu

“Quanh cổ anh.”

“Tay anh ở đâu?”

“Trước hay sau khi anh đẩy cô ấy ra?”

Đây rồi.

“Trước.”

“Quanh eo cô ấy.”

“Được rồi. Vậy thì nghe có vẻ nó diễn ra một lúc trước khi anh đẩy cô ấy ra, lưỡi cũng được dính đến, và cơ thể cô ấy dán chặt trên người anh trong bao lâu?”

Anh dán mắt vào ly rượu Scotch trống trơn của cô với sự thèm muốn nhưng vẫn trả lời câu hỏi. “Không lâu.”

“Một phút? Một giây?”

“Vài phút, sau đó anh đẩy cô ấy ra.”

“Rồi, anh đã nói điều đó rồi.”

Cô đứng dậy và bắt đầu dọn sạch đĩa. Anh ngần ngừ như thể không chắc phải làm gì, nhưng vẫn ngồi nguyên tại ch. Không khí im lặng đột ngột bao trùm. Alexa hoàn thành việc dọn dẹp mà không nói gì và cứ để sự căng thẳng tăng lên. Cô gần như nghe thấy tiếng răng rắc xuất hiện khi anh phá vỡ sự im lặng.

“Em không có lý do gì để tức giận cả.”

Cô chất những chiếc đĩa vào máy rửa bát, sau đó chuyển sự chú ý sang chiếc tủ lạnh. Với những hành động gọn ghẽ, cô lấy ra kem, nước xi rô sô cô la, kem đánh trứng và quả anh đào.

“Tại sao em lại tức giận? Nụ hôn chẳng là gì cả, thậm chí ngay cả khi anh phá vỡ hợp đồng.”

“Chúng ta đã nói rằng đôi khi hợp đồng không thể tuân theo đến từng câu chữ. Em đang làm gì đấy?”

“Làm món tráng miệng. Vậy, Gabriella đã làm gì khi anh đẩy cô ấy ra?”

Cô tiếp tục tạo món kem nước quả và để anh lơ lửng với sự không thoải mái. “Cô ấy tức giận vì bị anh từ chối.”

“Tại sao anh lại đẩy cô ấy ra. Nick?”

Anh rõ ràng trông không hề thoải mái. “Bởi vì chúng ta đã hứa với nhau rồi. Thậm chí nếu chúng ta không ngủ với nhau, chúng ta đồng ý là sẽ không lừa dối nhau.”

“Rất hợp lý đấy. Em ngạc nhiên là anh có khả năng nghĩ thông suốt như thế sau một nụ hôn. Với em, thì em hiểu. Nhưng Gabriella chắc hẳn có thể truyền cho anh những phản ứng nồng nhiệt hơn chứ.”

Miệng của anh trề xuống. Cô đánh kem trứng và phun nước anh đào lên trên, sau đó đứng lại để ngưỡng mộ sự sáng tạo của mình.

“Em nghĩ là anh phản ứng nồng nhiệt hơn với Gabriella?”

Cô nhún một bên vai. “Nó quá hiển nhiên, vào cái đêm em gặp cô ấy, hai người dường như khóc ướt cả ga trải giường đấy. Còn chúng ta không gặp phải vấn đề đó. Những lần anh từng hôn em là khi anh cảm thấy khó chịu hoặc buồn chán.”

“Buồn chán?” Anh vuốt mạnh tay trên mặt và luồn vào tóc. Một tràng cười không lấy gì làm khôi hài thoát ra từ miệng. “Anh không tin điều đó. Em không biết anh cảm thấy thế nào khi

Gabriella hôn anh đầu.”

Một tảng băng lạnh giá như xuyên thẳng vào tim cô, chính xác như con dao mổ của bác sĩ phẫu thuật. Lần này sẽ không có sự rỉ máu nữa, chỉ là miễn cưỡng chấp nhận người đàn ông mà cô đã cưới luôn luôn hứng tình với một siêu mẫu mà không phải với cô. Anh luôn luôn yếu đuối vừa đủ để nếm trải từng chút hương vị trước khi phẩm hạnh quay trở lại. Bề ngoài anh lúc nào cũng chân thành, nhưng trong tâm thì lại là một kẻ lừa dối.

Alexa chỉ là một người đến sau và anh không bao giờ muốn cô giống hoàn toàn với người tình cũ của mình. Chỉ ít, không thể về mặt thể xác được.

Sự tức giận được thể chỗ bằng thỏa mãn khi cô chăm chú nhìn món kem sô cô la hoàn hảo của mình. Nicholas Ryan tôn thờ sự logic và lí lẽ nên chắc đã suy tính kĩ lưỡng về phản ứng của cô. Anh thể hiện sự trung thực bởi vì anh là người đàn ông thích công bằng. Điều làm Alexa điên tiết là anh không thể nhận ra cô cũng là một người phụ nữ có đủ quyền để nổi giận khi phát hiện ra chồng mình hôn người tình cũ. Anh hi vọng cô sẽ bình tĩnh, lễ độ, lịch sự tha thứ cho sự không cẩn trọng của anh, và tiếp tục.

Quý tha ma bắt anh đi.

Với một cử chỉ duyên dáng, cô nhắc chiếc bát nặng, ướt đầm, rồi đổ lên đầu anh.

Anh phát ra một tiếng kêu lớn và nhảy dựng lên, lật đổ ghế, gương mặt biểu lộ sự sững sờ tuyệt đối khi kem sô cô la và xi rô nhỏ tong tong từ đầu, trôi xuống má và chảy thành dòng vào tai.

“Cái quái gì thế?” Tiếng gầm chứa đầy sự lúng túng và điên tiết, chính cảm xúc trung thực đó làm cô ngay lập tức cảm thấy tốt hơn.

Với sự thẫn, cô chùi hai bàn tay dính lớp nhớt lên trên khăn lau đĩa và lúi lại, thậm chí còn nở một nụ cười thoải mái. “Một người đàn ông có cái đầu tỉnh táo, biết điều hay lẽ phải, đáng lẽ ra anh phải đẩy Gabriella ra và tôn trọng hợp đồng chứ. Thay vào đó. anh hôn cô ta ở chỗ công cộng, ở bờ sông, lưỡi anh trong mồm cô ta và tay anh trên cơ thể cô ta. Đây là phản ứng kịp thời, hợp lý của em cho sự phản bội của anh đấy, đồ đàn ông chết tiệt. Thưởng thức món tráng miệng của anh đi.”

Cô xoay gót chân và đi lên cầu thang.

* * *

Một tuần sau, Nick thấy vợ làm việc trong phòng và thừa nhận với cô mình đã sai.

Sự kiện trọng đại.

Nếu là một người đàn ông ít tệ hại hơn, anh ước mình có thể quay ngược thời gian và diễn lại cảnh hôn nhau với Gabriella. Anh sẽ đẩy cô ra, rồi tự hào kể với vợ về hành động của mình, và vui vẻ thưởng thức một kết quả khác. Từ khi anh xem thường những khát khao tầm thường trong phút yếu lòng đó, chỉ còn một cảm giác đọng lại.

Bị giày vò.

Alexa đi giữa những vị khách như một con công lấp lánh, diện chiếc váy màu đỏ tươi nổi trội thay vì màu đen tinh tế như đám đông ưa chuộng. Mái tóc được búi lên cao với những lọn xoắn buông lơ được thả tự do xuống quanh cổ và vai.

Cô thực sự thách thức, buộc anh nói điều gì đó khi cô xuất hiện ở chân cầu thang, nhưng lần này anh giữ im lặng, chỉ bình luận một cách lịch sự về việc trông cô tuyệt thế nào, và hộ tống cô ra xe. Toàn bộ thời gian tiếp theo diễn ra trong sự im lặng lạnh lẽo dai dẳng cả tuần nay.

Sự nặng nề khơi dậy trong Nick. Cô là người đã đổ cả bát kem lên đầu anh. Cô đã xin lỗi chưa? Chưa. Chỉ đối xử thân ái một cách xã giao khiến anh muốn tức điên lên. Cô tránh gặp anh, ở suốt trong phòng ngủ và giữ im lặng trong bữa tối.

Nick không muốn biết tại sao sự xa cách của cô lại khiến anh muốn tóm cô lại và bắt cô phải thể hiện vài cảm xúc gì đó. Anh không muốn phân tích sự cô đơn đang gặm nhấm bên trong mình, hay tại sao anh nhớ những ván cờ, những trận chiến của họ, hay chỉ muốn giết thời gian với cô cả tối. Nick nhớ những cuộc gọi phiền phức về Otto lúc anh đang làm việc hay van nài anh nhận nuôi một con chó từ trung tâm cứu trợ động vật.

Thay vào đó, ngay từ đầu anh đã có thứ mà mình muốn. Một người vợ chỉ trên danh nghĩa. Một đối tác làm ăn giữ khư khư cho bản thân và sống cuộc đời của cô ấy.

Anh ghét điều đó.

Kí ức về nụ hôn cuối cùng của họ chọt lóe lên trong tâm thức. Nhưng lời nói của cô làm anh bối rối. Chẳng lẽ Alexa không nhận ra anh khao khát cô đến mức nào sao?

Anh nghĩ về cái đêm mà viên cảnh sát tới đã chứng minh cho tình cảm của mình. Thay vào đó, cô ném Gabriella ra như một bằng chứng rằng anh không bao giờ khao khát cô như đã khao khát cô ta. Lạy Chúa, anh chưa bao giờ muốn có Gabriella như ham muốn vợ mình. Chưa bao giờ mơ về Gabriella hay ham muốn chạm vào hoặc cười với cô ta. Chưa bao giờ muốn tranh cãi hay chơi những trò chơi ngu ngốc, cũng như sống cùng với Gabriella.

Cái gì đang diễn ra vậy?

Nick uống cạn ly rượu và bước về phòng.

Có lẽ đã đến lúc phải khám phá ra>

“Báo động, chồng cô đến.”

Alexa ngược nhìn lên và thấy Nick rẽ ra khỏi đám đông. Cô lơ anh đi để tập trung sự chú ý của mình vào Michael và sự thích thú ánh lên trong mắt của anh ta.

Cô vẫy tay với người bạn mới. “Cẩn trọng nào.”

“Không phải anh luôn thế ư?”

“Đây là lần thứ hai trong tối nay anh tách em ra khỏi chồng em rồi đấy.”

Gót giày của họ gõ trên sàn gỗ bóng loáng khi Michael dẫn cô ra sau phòng làm việc. Ngôi nhà được trang trí bằng tông màu đất và đỏ tía sang trọng, với những tấm gương mạ vàng, thảm thêu, những bức tượng điêu khắc mượt mà làm dịu bớt đi vẻ thanh lịch, hào nhoáng tràn ngập bầu không khí. Tiếng nhạc giao hưởng vang vọng khắp căn phòng. Michael đã trang trí căn phòng với ngụ ý ham muốn thể xác. Alexa đánh giá cao điều đó.

“Vậy tôi đã làm tốt nhiệm vụ của mình, thừa phụ nhân. Chồng bà đã làm bà buồn tối nay, tôi có thể nói thế.”

Cô dừng lại và ngược nhìn. Lần đầu tiên, cô cho phép mình bộc lộ những cảm xúc nguyên sơ về sự thú tội của Nick. Thật khó khăn để vờ như không quan tâm tới những gì đã xảy ra trong một tuần qua. “Bọn em có một vụ cãi vã.”

“Em có muốn kể cho tôi nghe không?”

“Đàn ông thật chẳng ra sao.”

Anh gật đầu đầy vẻ kiêu cách. “Đôi khi, đúng. Đôi khi thật tuyệt vời khi chúng ta bộc lộ rõ những gì mình nghĩ. Nhưng hầu như chúng ta ngại thổ lộ bản thân cho người khác.”

“Vài người đàn ông không bao giờ làm thế.”

“Đúng. Vài người không. Em phải tiếp tục cố gắng thôi.”

Cô cười với anh. “Em sẽ cho anh số của Maggie bạn em. Hứa là anh sẽ gọi cho cô ấy.”

Anh phát ra một tiếng thờ dài. “Nếu điều đó làm em vui, tôi sẽ gọi và mời cô ấy đi ăn tối.”

“Hoan hô. Em không thể rũ bỏ cái linh cảm kì cục về hai người được.”

“À, có phải em là người chuyên kết nối những trái tim không?”

Khi đêm dần trôi. Alexa uống nhiều rượu sâm banh và trò chuyện táo bạo hơn, khiêu vũ với vài người khác, luôn luôn cẩn thận đi giữa ranh giới mỏng manh giữa một buổi tiệc đứng dẫn và sự vui vẻ lả lơi. Không lâu sau đó. Nick từ bỏ ý định kéo cô vào nói chuyện riêng. Anh chỉ đứng ở quầy bar, uống rượu Scotch và ngắm nhìn. Cái nhìn của anh như thiêu đốt cô từ phía bên kia phòng, thậm chí ngay cả khi đứng lấp sau mọi người. Như thể anh đặt một lời tuyên bố với cô, mà không cần dùng tới một từ ngữ hay sự đụng chạm nào. Suy nghĩ đó làm cô run rẩy với sự đề phòng. Sau đó Alexa nhận ra rằng thực sự viễn vông khi nghĩ Nick ã làm điều đó để lôi kéo, cảm dỗ mình. Giống như ở trong những cuốn tiểu thuyết lãng mạn.

Chắc chắn rồi. Anh là ngài Lý trí. Nhưng chắc hẳn anh cũng đã đọc tiểu thuyết khoa học và đang chờ đợi người ngoài hành tinh xâm chiếm thế giới thôi. Điều đó có vẻ khả dĩ hơn.

* * *

Anh thấy đủ rồi.

Nick chán ngán và mệt mỏi với việc theo dõi cô điếu qua điếu lại với những người đàn ông

khác. Chắc chắn rồi, cô chỉ khiêu vũ với họ. Nhưng cô hiếm khi rút Conte sang một bên, tham gia vào mấy trò cợt nhả và mức độ lả lướt của chúng thì làm Nick điên tiết.

Với người ngoài, cuộc hôn nhân của họ luôn có vẻ vững bền. Cái gì xảy ra nếu cơn lốc xoáy của những trò đồn đại chuyển hướng về gã Bá tước người Italia và Alexa? đồng bên cạnh thậm chí còn khó khăn hơn, bởi vì khi đàm phán, anh luôn tưởng tượng về cảnh đập vỡ gương mặt tuyệt đẹp của gã dỏ mồm kia.

Ồ, đúng, anh lúc nào cũng lý trí mà, được thôi.

Khi uống cạn hớp cuối cùng và đặt chiếc ly lên bàn, Nick để ý thấy chất rượu cay nồng khiến máu như sôi lên với giải pháp mới và phá tung mọi rào cản để tiến tới sự thật.

Anh muốn làm tình với vợ mình.

Anh muốn cô thật sự, không phải chỉ trong chốc lát.

Và quý tha ma bắt những hậu quả đi.

Anh rút bỏ lại đằng sau người đàn ông lý trí đang kêu gào mình quay trở lại, đợi tới khi trời sáng và sẽ kết thúc những tháng tiếp theo trong thái độ lịch sự.

Anh băng ngang qua phòng và đặt tay lên vai vợ.

Alexa xoay người lại khi Nick liếc nhìn nắm chặt tay mình. Sự ngạc nhiên lóe lên trên gương mặt cô, sau đó dịu dần.

“Anh đã sẵn sàng chưa?”, cô hỏi một cách lịch sự.

“Rồi. Anh nghĩ mình đã sẵn sàng cho nhiều thứ.”

Cô cắn môi dưới, hầu như tự hỏi có phải Nick đang say không. Anh quyết định đặt vấn đề dưới tầm kiểm soát của mình để tách Michael ra khỏi cô càng nhanh càng tốt.

“Michael, tôi tự hỏi anh có phiền không nếu gọi giúp chúng tôi xe taxi. Tôi không muốn mạo hiểm lái xe. Tôi sẽ gửi ai đó đến đây ngày mai để lấy xe về.”

Vị Bá tước gật đầu với vẻ tử tế. “Tất nhiên. Tôi sẽ trở lại đây sau một lúc nữa.”

Nick khóa chặt tay mình vào tay Alexa và dẫn tới phòng để áo choàng, kiên quyết không để cô vượt khỏi tầm mắt. Trong vài nữa, Alexa sẽ ở một nơi duy nhất mà cô không thể dánh vào thêm bất cứ rắc rối nào.

Đó là trên giường của anh.

Cô không có vẻ chú ý đến bất cứ thứ gì thay đổi giữa họ. Nick quan sát khi cô chui vào chiếc áo choàng và nói lời tạm biệt với những người bạn mới. Anh ngạc nhiên cô không hề nghi ngờ tối nay là đêm tân hôn chính thức của mình. Bí mật đó làm anh thậm chí còn mất kiên nhẫn hơn khi ra khỏi nhà Conte, nơi cuối cùng anh ta có thể quyến rũ cô. Nick gần như phát điên vì chờ đợi điều này quá lâu. Anh đáng lẽ ra phải biết ân ái là cách nhanh nhất để đảm bảo một

mối quan hệ ổn định.

Chiếc xe taxi đến và họ nhanh chóng về nhà. Cô tiếp tục giữ im lặng khi ngồi bên cạnh Nick, nhìn ra ngoài cửa sổ, và phớt lờ anh.

Anh trả tiền cho tài xế và theo Alexa vào trong nhà. Cô treo chiếc áo choàng ngay ngắn vào trong tủ và chuẩn bị đi lên cầu thang. “Chúc ngủ ngon.”

Anh biết sự tức giận là cách nhanh nhất thu hút toàn bộ sự chú ý của cô. “Alexa?”

“Sao cơ?”

“Em đã ngủ với anh ta phải không?”

Đầu cô xoay lại nửa chừng, nhắc anh nhớ lại cô bé trong phim kinh dị *The Exorcist*. Đôi môi trề xuống và hơi thở hỗn hển làm chúng run run. Sự thỏa mãn mãnh liệt chạy dọc người trước phản ứng đó, mối liên kết giữa họ như được châm lửa và bốc cháy.

“Anh nói gì cơ?”

Anh cởi chiếc áo vest và ném nó lên thành ghế. Nick đứng trước mặt cô, tay đặt lên hông, và cố dồn hết sức lực để làm cô phát điên. Vì anh biết thông qua sự tức giận của cô, anh sẽ tìm thấy sự trung thực - người phụ nữ đầy đam mê cô cố che giấu đằng sau niềm tin kì cục là anh không muốn cô.

“Em đã nghe anh nói một lần rồi. Anh đã tự hỏi liệu em có thời gian để làm nó trong phòng ngủ không hay Conte chỉ đẩy em vào tường trước món tráng miệng?”

Cô hít một hơi thật mạnh và siết ngón tay vào thành nắm đấm. “Em không ngủ với người đàn ông khác hay hôn họ giữa đám đông vì em còn tôn trọng hôn ước của chúng ta hơn cả anh. Và Michael cũng thế.”

Sự bảo vệ ngay lập tức cho Conte khiến cơn thịnh nộ trong dạ dày anh xoắn lại như một đồng rắn độc. “Em để anh ta sờ soạng ngay trước những đối tác của anh.”

“Anh say rồi! Anh ấy là một quý ông hoàn hảo. Đã thế anh còn đi quá giới hạn với Gabriella ở nơi đỗ xe công cộng nữa!”

“Cái đó khác. Anh đã đẩy cô ấy ra.”

“Chắc rồi, sau khi mắc lưới trong mồm cô ta. Em xong việc ở đây rồi.”

Mắt anh nheo lại thành hai khe nhỏ. “Vẫn chưa đâu.”

Cô chớp mắt và lùi lại. Sau đó nhìn thẳng vào mắt anh và đi nước cuối cùng. “Em đi ngủ đây. Anh có thể kiểm soát người mà em không ngủ cùng, nhưng anh chẳng có sức mạnh gì với những giấc mơ của em đâu.”

Giọng nói lạnh giá đối lập với những lời lẽ mỉa mai như làm rung động không khí quanh họ.

Anh đã phá vỡ bầu không khí đó.

Nick đi về phía Alexa với sự chậm rãi và khiến cô phải bước lùi ra xa mỗi bước anh tiến đến. Lưng cô áp dựa mạnh vào tường khi anh tiến gần đến bên cạnh. Chầm chậm, anh xòe bàn tay áp lên tường bên cạnh đầu cô. Cơ thể anh nhốt cô lại. Anh đứng mở rộng chân để buộc cô vào giữa hai chân mình.

Anh uốn cong người và thả lời nói của mình ngay trên môi cô. “Nếu em muốn ân ái một cách hư hỏng như vậy, tất cả những gì em phải làm là đề nghị thôi.”

Cả người cô cứng lại. “Em không hứng thú với anh.” Mạch máu đập hoang dại nơi cổ cô đối ngược lại với những lời vừa nói.

“Thử nói lại lần nữa xem.”

“Đi mà chơi trò đấu trí với Gabriella ấy.”

“Em muốn anh. Tại sao cuối cùng vẫn không thừa nhận nó?”

Sự tức giận vỡ ào ạt vào cô như những con sóng. “Em không muốn anh. Em chỉ muốn tiền của anh thôi.”

Nick nhận ra rằng mảnh lối này của cô trước đây hiệu quả, nhưng tối nay thì anh chẳng quan tâm.

Anh rút ngắn khoảng cách thêm một chút nữa. Ngực cô ấn vào ngực anh, đôi nhũ hoa cứng lại thành hai núm nhỏ như muốn chọc thủng qua lớp vải màu đỏ tươi, van nài đòi tự do. Hơi thở hỗn hển đứt quãng, mùi hương nước hoa lấp đầy khứu giác của anh. Anh đã cương cứng, và đôi mắt của cô mở to khi phần đàn ông của anh chạm vào chân cô đòi hỏi.

“Anh đã bắt được thóp của em rồi, em yêu.”

Sự ngạc nhiên tột độ biểu lộ trên gương mặt Alexa khi anh rời một tay khỏi tường để tháo cúc áo sơ mi như vẫn làm hằng ngày, tháo một cà vạt ra, sau đó nắm chặt cầm cô nâng lên>

“Chứng minh đi.”

Anh dính môi mình vào môi cô, không cho cô có cơ hội suy nghĩ hay rút lui hoặc đẩy mình ra. Nick xâm chiếm môi cô, đẩy sâu lưỡi vào bên trong cái hang nhỏ mềm mại, trơn láng, sau đó ngậm môi lại quanh phần da thịt ẩm ướt và mút thật mạnh.

Cô bám chặt lấy vai anh và phát ra một tiếng rên từ sâu trong cổ họng mình.

Sau đó bùng nổ.

* * *

Alexa nhích lên và luồn ngón tay vào vò tung mái tóc Nick, giữ chặt đầu anh khi hôn đáp trả và đầy đòi hỏi khi đáp ứng lại nhu cầu của anh. Hông cô nâng lên ấn vào người anh, hương vị và mùi của anh xâm chiếm như loại thuốc gây nghiện.

Làn da cô như bị đốt cháy khi toàn bộ khao khát dồn nén bấy lâu bị chôn vùi tận sâu bên trong nay bộc phát ra toàn qua những dòng máu nóng. Cô cảm thấy đói khát cồn cào mùi vị của anh, mong muốn bàn tay anh lột phẳng quần áo của mình ra và làm tình ngay tại đó, và cô sẽ hòa theo phản ứng hoang dại, thứ hoàn toàn trái ngược với sự kiểm soát cứng nhắc của anh.

Kiểm soát.

Một hồi chuông cảnh báo vang lên trong đầu cô và cắt ngang qua lớp sương mù của ham muốn xác thịt. Anh đã uống quá say rồi. Kể cả họ có tạm thời mê đắm thể này đi chăng nữa, anh chắc hẳn sẽ vẫn bình tĩnh bước đi với sự giải thích hợp lý về việc tại sao tình dục không phải là một ý tưởng hay.

Sự thấu hiểu việc anh đã làm điều này hai lần trước đây đang trượt qua tâm trí, cho đến khi cô dứt miệng mình khỏi miệng anh và giật mạnh tóc đằng sau gáy anh ra.

Đầu anh bật thẳng dậy. Nick chớp mắt như thể vừa nh lại sau một cơn ngủ dài, và cô nhận thấy sự khó hiểu trong mắt anh. Alexa bắt bản thân nói lên thứ mà cô không hề muốn.

“Em không nghĩ đây là một ý tưởng hay.”

Cô cố giữ vững hơi thở và đợi anh lùi lại, chờ đợi cho cơn mê tan đi khỏi trí óc, chờ đợi anh đồng ý. Cô đã bị sốc lần thứ hai trong đêm nay khi anh mỉm cười nhìn - một nụ cười nguy hiểm, nhưng cũng đầy nam tính, hứa hẹn sự khoái lạc không thể nói thành lời và ham muốn ân ái mãnh liệt.

“Anh không quan tâm.”

Anh dễ dàng nhắc bóng cô vất lên vai như thể cô là con búp bê Trung Quốc thay vì một nữ chiến binh vùng Amazon. Với sự ung dung, thoải mái, anh trèo lên gác và nhắm thẳng tới phòng cô. Ngực bị ép vào lưng anh và thắt lưng bị xô đẩy bởi phần xương vai cứng cáp của anh, nhưng cô không thể nặn ra được bất cứ từ nào để báo với anh rằng đây là hành vi của người tiền sử cổ đại và không còn được chấp nhận.

Bởi Alexa yêu từng giây phút này.

Anh ném cô xuống giường và hoàn thành việc cởi đồ. Tháo hết các cúc trên áo sơ mi và ném xuống sàn nhà. Nói thắt lưng ra khỏi móc và kéo khóa quần xuống. Đá chiếc quần của mình ra xa với một động tác mau lẹ. Tất cả những việc này được làm trong khi cô nằm giữa giường và nhìn chòng chọc vào anh như thể anh là vũ công nam thoát y của riêng mình.

Không, anh thậm chí còn đẹp hơn thế.

Toàn thân đều là những múi cơ nổi gân sần chắc và mái tóc như mạ vàng. Chiếc hông ngay ngắn và cặp đùi rắn chắc và cái thứ dựng đứng lên một cách tự hào giữa hai chân, được che khỏi tầm nhìn bởi chiếc quần màu đen bó sát. Những ngón tay của cô xếp cuộn lại trong lòng bàn tay khi giấc mộng cuối cùng đã đến trên giường và hiện hữu bên cạnh.

“Tới lượt em.” Giọng anh như tiếng giấy nhám cọ xát hai bên tai cô, một bên cảm thấy thô

ráp, một bên thấy thật mềm mại. Anh tiến ra đằng sau lưng cô và ko tuột chiếc khóa xuống. Cơ bắp cô run lên khi bàn tay của anh đặt lên trên dây váy và dừng lại. Trống ngực đập loạn xạ cứ mỗi giây trôi qua, và khi sức nặng của lòng bàn tay anh áp xuống bộ ngực đầy đặn. Trái tim đập thành thịch to tới mức cô cảm tưởng anh cũng biết. Sự đề phòng giữa họ lung lay dữ dội cho đến khi cô phải vật lộn với tiếng gào thét bên trong, sau đó anh móc ngón tay vào dây áo và kéo nó xuống.

Ôi, Chúa ơi.

Không khí mát mẻ như ủa vào da thịt, nhưng cái nhìn của anh như nuốt từng phần da thịt để lộ ra như thiêu đốt cô. Đầu nhũ hoa cứng lại thành hai núm nhỏ và lớp lụa nhanh chóng bám lấy chúng, sau đó tiếp tục trơn tuột xuống phía dưới. Anh nhẹ nhàng đưa cánh tay cô luôn ra khỏi dây áo, sau đó kéo lớp vải xuống thấp hơn, để lộ ra phần bụng và hông. Anh dừng lại và quan sát kỹ từng milimet trên tấm thân trần của cô với cảm xúc im lặng mãnh liệt, *khiến cô trở nên hồi hộp cho đến khi toan nói điều gì đó nhưng từ ngữ lại mắc nghẹn trong cổ họng.*

Bàn tay anh đặt lên hông cô. Anh túm lấy lớp vải mỏng manh ở hai b đầu khám phá dần xuống dưới về phía đùi, bắp chân, sau đó giật ra khỏi chiếc giày xăng đan và vứt chiếc váy ra sàn.

Hơi thở của họ dồn dập và hòa vào nhau trong giai điệu hỗn hển, đứt quãng. Hơi nóng đặc quánh như rung động và co rút giữa hai đùi, nơi được bao phủ bởi chiếc quần lót màu đỏ đầy riêng tư. Nhưng giờ Nick hướng toàn bộ sự chú ý của mình về đó, vẫn không nói gì, ngắm nhìn phần tam giác giữa hai đùi cô, ngón tay cái của anh lướt một đường, vuốt ve chiếc quần khiến cô muốn nghẹt thở và chờ đợi. Như thể có toàn bộ thời gian trên thế giới này, anh bắt đầu chơi trò co kéo như muốn kiểm tra thử độ bền của nó. Toàn bộ sự tập trung của Alexa chìm đắm vào năm ngón tay và sự hành hạ chậm rãi mà chúng ban cho. Anh khám phá hai nếp nhăn bên đùi, sau đó lần dọc theo đường kẻ vô hình giữa cơ thể cô. Nick theo dõi từng phản ứng trong im lặng, như thể cô thuộc về riêng anh và anh là một vị vua ưa sự phục tùng.

Cô bùng nổ với sự tht vọng đỉnh điểm.

“Chết tiệt, anh định ngồi đó và nhìn em cả đêm hay anh có định làm gì đó không?”

Anh đáp trả lại bằng một nụ cười nhếch mép. Toàn bộ môi dưới co giật. Nick ngoắc một chân mình quanh người cô và trườn lên với một động tác nhanh nhẹn. Hông áp vào hông, đùi sát đùi. Tất cả các múi cơ của anh ấn đè lên cô. Từng milimet ngọt ngào của cái thứ khơi gợi kia được đặt vào giữa hai chân cô. Anh tháo ra chiếc ghim kẹp tóc và xòa tóc cô ra thành từng lọn dài để cho những sóng tóc đổ xuống lòa xòa ở vai. Sau đó anh hạ môi, cắn vào dải tai cô, đùa giỡn với chúng bằng đầu lưỡi, rồi thổi vào đó một dòng hơi ấm áp.

Cô nẩy lên.

Nick bật cười và thì thào bên thái dương cô. “Anh định làm một thứ gì đó. Anh vừa nghĩ về việc ngắm nhìn em thật lâu và thấy như thể mình được nuông chiều. Nhưng có vẻ em cũng nôn nóng lắm rồi, nên anh sẽ làm tới đây.”

“Nick...”

“Không phải bây giờ, Alexa. Anh đang bận.”

Anh bao phủ môi và đẩy lưỡi mình vào sâu bên trong miệng cô. Alexa cong lên như một cánh cung khi nguồn sinh lực trong cơ thể như tia sét chạy xẹt qua người. Những ngón tay bầu chắt vào anh, cô hôn đáp trả nồng nhiệt, chìm đắm trong hương vị của rượu Scotch và sức nóng của đàn ông. Anh tách chân cô ra, tra tấn bằng sự hứa hẹn của đôi bàn tay và phần đàn ông đang cương cứng của mình, cho đến khi cô phát điên lên vì ham muốn, không còn sự kiêu hãnh hay logic nào nữa, chỉ còn sự nhức nhối muốn có anh bên trong mình.

Miệng anh di chuyển trên ngực cô, nhắm nháp đôi nhũ hoa, và nghiêng nó nhẹ nhàng bằng răng của mình. Những ngón tay của anh mơn trớn phần thắt lưng và hông, móc xuống phía dưới đám ren để chơi đùa, một ngón tay di chuyển xuống dưới để kiểm tra sức nóng, khiến cô chỉ muốn bật khóc vì ham muốn nhiều hơn nữa.

Alexa bật khóc, hông nảy cong lên khi cận kề đỉnh điểm của sự hoan lạc. Alexa chớp mắt, mù mịt trong chiều sâu vô tận của đôi mắt anh, một màu nâu sẫm, sâu thẳm có thể bắt giữ bất kỳ tia sáng bí mật nào và ánh lên sự âu yếm mà cô chưa bao giờ nhìn thấy trước đó.

Anh đè lên người cô, tìm kiếm lối vào. Nick từ từ, nhẹ nhàng tiến vào bên trong chỉ cách lối vào vài milimet nhỏ nhoi. Cả cơ thể cô cứng lại, và bỗng cảm thấy hoảng loạn, biết rằng cuối cùng mình cũng thuộc về anh, biết rằng anh chưa bao giờ muốn cô như cái cách mà cô muốn.

Anh dừng lại, như thể nhận biết được cảm xúc của cô. “Nhanh quá à? Nói cho anh biết đi.”

Cô run rẩy vì ham muốn mãnh liệt khi ngỡ rằng anh sẽ rút lại những milimet quý giá đó. “Không, em chỉ, em cần...”

“Nói cho anh biết đi.”

Một làn nước như che mờ, những cảm xúc nguyên sơ dễ dàng để anh đọc được. “Em cần anh muốn em. Chỉ mình em thôi. Không phải...”

“Ôi, Chúa ơi.” Anh nhắm mắt lại. Alexa theo dõi sự đau đớn tột độ làm nhăn nhúm gương mặt anh. Anh dừng trước lối vào và cúi xuống hôn cô.

Anh dịu dàng đưa đẩy lưỡi của mình vào lưỡi cô, mơn trớn, đuổi bắt theo bờ môi căng mọng và tỏ vẻ yêu chiều hoàn toàn. Khi anh mở mắt ra và nhìn đắm đuối, cô ghen thở khi cuối cùng anh cũng để cô bước vào trong mắt mình, để cô có thể thấy tất cả, cho đi hết những gì cô cần.

Sự thật.

“Đó luôn là em. Anh không muốn ai nữa cả; anh không mơ về ai khác cả. Chỉ có em thôi.” Alexa bật khóc khi anh tiến sâu và hoàn toàn khóa lấp bên trong người cô. Cơ thể cô mở ra và chấp nhận đoạn dài đã cương lớn của anh, ôm siết lấy anh và đòi hỏi thêm nữa. Những ngón tay anh bầu lấy cô và ấn mạnh hơn vào chần khi anh bắt đầu di chuyển, lúc đầu chậm rãi,

đưa cô hòa vào nhịp điệu. Cô chuẩn bị lên đỉnh lần nữa, cơn co thắt như xoắn lại làm căng cứng cơ bắp, khiến cô ngừng thở, như đùa giỡn khi tiến gần hơn đến đỉnh điểm.

Nó là sự kết hợp thô ráp của nhu cầu, của sự mãnh liệt và bản năng nguyên thủy, cô say sưa trong cảm giác chân thực khi mồ hôi chảy xuống trên trán anh và móng tay cô đâm sâu vào lưng anh cho đến khi bùng nổ.

Khoái lạc vỡ òa thành từng đợt sóng, cô nghe tiếng anh hét khi hòa quyện vào mình, và trong giây phút đó họ hòa làm một.

Anh đảo tư thế để cô nằm soài trên người mình, má cô áp trên khuôn ngực cơ bắp dầm mồ hôi, những sợi tóc của cô đổ ra lòa xòa trên gương mặt, cánh tay cô ôm chặt quanh bụng anh. Không còn suy nghĩ nào giục giã Alexa trong giây phút này, và cô trân trọng khoảnh khắc yên bình khi để cái tôi của mình ra đi, nằm an toàn trong vòng tay anh. Cô trôi vào giấc ngủ trong khi anh ôm cô thật chặt.

* * *

Nick dịch dần ra khỏi giường, cẩn thận để không đánh thức vợ, và nhón chân trần đi trong phòng để tìm kiếm quần áo. Anh vớ lấy một chiếc áo phông in hình đội Yankee, nhớ về thỏa thuận của họ, nên đổi nó thành một cái áo may ô trơn màu đen đi kèm với một cái quần thể thao. Mồ anh nở một nụ cười khi nhớ tới sự hân hoan của cô trong giây phút đội Yankee thua trận đấu quyết định. Anh xuống cầu thang và bắt đầu pha cà phê, ngừng lại một chút để ngắm nhìn mặt trời đang nhô dần lên trên đỉnh núi trong ánh sáng buổi sớm.

Nick đã coi cuộc hôn nhân này chính thức bắt đầu.

Anh đưa bàn tay lên xoa xoa đằng sau gáy và cố suy nghĩ một cách lý trí. Anh chắc chắn mình đã chẳng có chút suy nghĩ gì tồi qua cả. Không phải có bất cứ sự tiếc nuối nào. Sự ngạc nhiên lóe lên trong anh khi chợt nhận ra mình đã muốn Alexa lâu lắm rồi, và tồi qua đã chứng minh là tại sao. Tất cả mọi thứ đều trở nên khác lạ với cô. Cách mà cơ thể cô phối hợp với anh, cách mà sự khoái lạc của cô làm anh thỏa mãn. Anh yêu cách cô nhìn sâu vào mắt mình và cào móng tay trên lưng anh rồi trải qua những cơn cực khoái liên tiếp. Anh yêu cách cô gào lên tên anh. Họ đã tiến vào nhau nhiều lần trong hàng giờ, sự đói khát của họ dường như vô cùng. Nhưng không phải chỉ có thể xác làm cuộc gặp gỡ này mê mẩn đến vậy. Đó còn là những sự kết nối khác, từ trí óc tới tâm hồn. Cái cách Alexa để anh thấy sự tổn thương của mình, cái cách cô để anh đi vào mà không một lời hứa nào được đưa ra, không lời nào phải thốt ra.

Cô đã làm anh sợ muốn chết.

Anh rút ra một cốc cà phê bốc hơi nghi ngút và dành vài phút trong bếp để tập hợp các suy nghĩ lại với nhau. Họ cần một cuộc nói chuyện. Mối quan hệ của họ đã đi tới ngã ba đường, và sau những giờ phút cuối cùng đồng hành với cô, anh không còn biết là liệu mình có thể quay trở lại được không. Ý định ban đầu của anh là tránh quan hệ tình dục chắc hẳn chỉ giống như tránh né cảm xúc.

Không thể như thế nữa. Anh có những cảm xúc như sau về Alexa: một chút khát khao, một

chút tình bạn. Đi kèm với vài yếu tố khác nữa anh không thể gọi tên.

Cho đến cuối năm, anh vẫn dự định sẽ ra đi. Thực sự không có lựa chọn nào khác. Một đám cưới thực sự với lũ trẻ không nằm trong tương lai của anh. Nhưng giờ đây, họ có thể hưởng thụ đối phương thay vì chống cự lại sự hấp dẫn. Anh rất lạc quan về việc Alexa có khả năng xử lý điều đó. Cô hiểu anh, hiểu rằng anh không thể đưa ra lời cam kết về một tương lai thật sự, nhưng cũng nhận ra những cảm xúc đã đào sâu trong lòng anh hơn là một chuyện tình thoáng

Anh tự gật đầu với mình, hài lòng với kết quả. Họ đã khám phá ra sự hấp dẫn mãnh liệt cho những tháng sắp tới. Thật điên rồ nếu không nắm bắt lấy cơ hội này.

Thỏa mãn với sự logic của mình, anh rót một cốc cà phê và đi lên cầu thang.

* * *

Alexa xị mặt ra trên gối khi thực tại giống như một con tàu chở hàng cồng kềnh đâm sầm vào cô.

Cô đã ngủ với chồng mình.

Không phải một lần. Không phải hai. Mà chỉ ít là ba lần. Quá nhiều để có thể đặt một cụm từ là sai lầm điên rồ. Và cường độ quá hoang dại để ghi lại là tình một đêm.

Chúa ơi, cô sẽ không bao giờ còn có khả năng giữ bàn tay mình không chạm đến anh lần nữa.

Cô rên rỉ và ép bản thân nhìn thẳng vào tình huống với một thái độ trung lập. Thật khó để làm khi giữa hai đùi cô vẫn còn khao khát và mùi vị của cuộc truy hoan vẫn còn quẩn chặt lấy ả giường. Cô vẫn cảm thấy vị của anh trên đầu lưỡi, vẫn cảm thấy vết hằn của những ngón tay anh trên cơ thể mình. Làm sao cô có thể mong đợi mình sẽ tiếp tục và vờ như tối qua chẳng có vấn đề gì?

Cô không thể. Thế nên, cô cần một kế hoạch mới.

Tại sao không giữ mọi thứ như nó vốn thế?

Cô thở dài thườn thượt và cố phân tích mọi cảm xúc của mình với sự lạnh lùng của một bác sĩ phẫu thuật đang tiến hành những lớp cắt đầu tiên. Đúng vậy, hợp đồng đã nói rất rõ ràng là không tình dục, nhưng điều đó đã ngăn cản cả hai người qua lại với người tình của mình. Sẽ thế nào nếu họ tiếp tục thế này? Liệu cô có thể xử lý nổi không?

Họ ham muốn nhau. Cô tin rằng khát khao của anh bây giờ là dành cho cô; cơ thể anh đã nói rõ ràng về cái mà cô chối từ. Đêm qua có nhiều thứ hơn là ân ái, đó là sự pha tạp kỳ lạ của tình bạn sự tôn trọng, nhu cầu.

Và...

Cô chặn lại suy nghĩ đáng sợ đó và tiếp tục.

Được rồi, vậy nếu cô đề nghị rằng họ sẽ tiếp tục ngủ với nhau đến cuối năm thì sao? Họ tiếp tục duy trì tình bạn và sẽ đặt một dấu chấm hết cho sự ham muốn nhục dục khủng khiếp này, trong khi đó sẽ hưởng thụ nhau trong vài tháng tới. Đúng vậy, những cảm xúc sâu sắc về anh làm cô khiếp sợ. Đúng, cô có thể sẽ tan vỡ trái tim khi anh ra đi. Nhưng cô hiểu anh, hiểu rằng nền giáo dục cổ hủ vẫn còn đeo bám dai dẳng, khiến không một phụ nữ nào có thể chiếm được niềm tin nơi anh.

Cô không có những kỳ vọng sai lầm.

Alexa nóng lòng muốn mạo hiểm một phen. Cô muốn anh trên giường của mình, muốn có được những gì có thể trong khoảng thời gian ngắn ngủi này, chí ít là nhủi ỨC về nó. Cô an toàn vì không có bất kỳ ảo tưởng nào.

Dạ dày cuộn lên với ý nghĩ cuối cùng đó nhưng cô lờ sự cảnh báo đi.

Sau đó cửa mở.

Nick ngần ngừ, cốc cà phê trong tay. Sự e thẹn nhuộm màu lên má vì cái nhìn dữ dội của anh, cô cố tỏ vẻ bình thường bằng cách thò một chân trần ra khỏi sự ngăn cách của lớp vỏ và quay người ra.

“Chào.”

“Chào”, cô nhắc lại. Sự im lặng vụng về làm tiếng trống ngực của cả hai nổi lên trong một tình huống buổi sáng hôm sau điển hình. Alexa dịch người về phía cốc cà phê. “Cho em à?”

“Ồ, ừ.” Anh di chuyển về phía cô và ngồi lên cạnh giường. Tắm đệm lún xuống và anh đặt cốc cà phê vào tay Alexa, theo dõi cô hít hà hương vị cà phê rang Colombia béo ngậy. Cô thở ra khoan khoái sau khi thưởng thức hương vị.

“Ngon không?”

“Hoàn hEm ghét cà phê loại nhẹ.”

Môi dưới của anh giật giật. “Anh biết thế.” Nick không nói gì trong khi cô uống, dường như

chờ đợi cô mở lời, nhưng Alexa phát hiện ra anh không thể hỏi cô có ngủ ngon không, vì họ hầu như không chớp mắt tí nào.

Hương vị đàn ông của anh dâng lên mũi cô giống như một con đực đang tìm kiếm bạn tình. Anh vẫn chưa tắm. Chiếc áo may ô mỏng màu đen để lộ cánh tay và phần ngực, và chiếc quần trễ nải nơi thắt lưng mang đến cho cô hình ảnh thoáng qua về làn da như được đánh bóng và một cái bụng săn chắc. Một luồng hơi thô ráp nóng ran giữa hai đùi khiến cô xoay sở khó khăn trên giường. Thật chết tiệt nếu cô trở thành người đàn bà cuồng dâm vì người đàn ông này. Một lần nữa thôi và cô cần một cái roi da để buộc mình phải đi đến tiệm sách, nhưng cơ thể cô dường như chẳng quan tâm đến điều đó.

“Em cảm thấy thế nào?” anh hỏi.

chớp mắt và ngẩng đầu lên. Một mớ tóc lòa xòa trên trán anh, quai hàm sẫm lại vì râu mọc lởm chởm. Cô để ý rằng anh giữ sự chú ý của mình vào gương mặt cô hơn là tắm chần trồn đang tuột dần xuống để lộ khuôn ngực nhạy cảm. Cảm giác ngứa ngáy muốn bày trò láu cá để thử khả năng kìm giữ của anh nhảy múa trong cô. Cô vươn dài người ra trước mặt anh để đặt chiếc tách xuống rìa bàn. Tắm ga kéo căng ra, sau đó rủ dần xuống khi cô thả lỏng nắm tay. Không khí ùa vào khuôn ngực trần và đùa giỡn với nhũ hoa khiến nó cứng lên thành hai đỉnh. Cô vờ như không để ý gì và trả lời câu hỏi của anh.

“Tốt. Mặc dù thế, cơ bắp của em hơi nhừn nhối. Em cần tắm nước nóng.”

“Ừ, tắm đi.”

“Anh có muốn ăn điểm tâm không?”

“Ăn sángspan>“Em sẽ nấu cái gì đó khi mặc đồ xong. Anh không phải đến văn phòng hôm nay, phải không?”

“Anh không nghĩ thế.”

“Thôi được. Thế anh muốn gì?”

“Muốn?”

“Ừ. Cho bữa ăn sáng ấy.”

Cô chống đầu lên bằng một tay và nhìn anh dò hỏi. Anh nuốt một cách khó khăn và quai hàm cứng lại, như thể cố gắng hết sức để tập trung sự chú ý vào những lời cô nói thay vì thân hình bán khoả thân trước mắt.

Alexa cố nén cười và quyết định đặt cược thêm. Cẳng chân của cô len lỏi dưới lớp chăn và dần duỗi dài ra. Cô ngọ nguậy, uốn cong ngón cái đung đưa trong không trung. Sau đó dựng đầu gối mình lên tấm ga khiến nó uốn thành một góc nhọn.

Nick hắng giọng. “Anh không cảm thấy đói. Anh phải đi làm bây giờ.”

“Anh đã nói là sẽ không phải đi làm mà.”>

“Đúng.” Da của cô cảm thấy thực sự ngứa ran lên dưới cái nhìn chăm chăm đầy ham muốn của anh. Sự phấn khích tuôn ào ạt trong tĩnh mạch với cái suy nghĩ anh sẽ bò trở lại giường và làm tình với mình lần nữa, nhưng cô không có tí manh mối nào về việc làm thế nào để làm thế cả.

Cô dồn hết sức mình đánh vào nhược điểm của anh. “Vây, chúng ta sẽ nói về tối qua nhé.”

Anh do dự, sau đó gật đầu. Khi cô vẫn tiếp tục giữ im lặng, anh dường như cố ép mình phải phản ứng. “Tối qua rất tốt.”

Cô chống người dậy. Tấm ga rơi xuống và ở lại quanh eo. Ngực bị phơi trần, cô nằm ườn ra tựa trên khuỷu tay và vuốt tóc sang một bên vai. Cô lờ đi những âm thanh lạ lùng phát ra từ anh và tiếp tục đoạn hội thoại. “Chỉ tốt thôi à?”

“Không, không, rất tuyệt.” Anh dừng lại. “Thực sự rất tuyệt.”

Người đàn ông này chắc chắn đang mềm nhũn ra.

Cô được đà tiến tới. “Em cũng rất vui. Em đang nghĩ về chúng ta và nơi chúng ta sẽ đến, bắt đầu từ đây. Chúng ta có thể bước đi tiếp và quyết định không ngủ với nhau nữa. Giữ cho mọi thứ bớt phức tạp đi, phải không?”

Anh gật gù khi liếc nhìn bộ ngực của cô. “Phải.”

“Hoặc là chúng ta có thể tiếp tục.”

“Tiếp tục?”

“Ngủ với nhau.”

“Ừm.”

“Anh nghĩ thế nào?”

“Về cái gì?”

Alexa tự hỏi liệu đầu óc anh đang có vấn đề hay có phải toàn bộ máu đã rút khỏi não của người đàn ông này và đi đến một nơi nào khác rồi không. Một cái liếc nhìn thật nhanh xác nhận lại nghi ngờ của cô. Kế hoạch cô đang thực hiện chắc chắn là rất hiệu quả. Chỉ cần anh thừa nhận muốn tiếp tục ngủ với cô thì chắc rằng phần còn lại sẽ được tìm ra ngay thôi.

“Nick?”

“Ừ?”

“Anh có định trả lời câu hỏi không đấy?”

“Câu hỏi là gì?”

“Chúng ta sẽ tiếp tục quan hệ cho tới khi cuộc hôn nhân này kết thúc hay chúng ta sẽ quay trở về làm bạn?”

“Alexa?”

“Vâng?”

“Anh bỏ phiếu cho quan hệ.”

Bất thành linh một giây sau, anh đè nghiêng cô xuống, trèo lên cơ thể khóa thân và kéo cô lên áp vào môi mình.

Nụ hôn quả nhiên là sự chào mừng nồng ấm của buổi sáng. Anh hôn ngẫu nhiên, lưỡi anh trượt vào trong để trêu chọc và đùa giỡn, sau đó nuốt lấy môi cô một cách đói khát. Anh chà xát của mình đi tới đi lui và phần quai hàm như nghiền nhỏ da thịt mềm mại của cô bằng bộ râu thô ráp. Bàn tay anh kéo một chiếc ga giường ra khỏi người cô để có thể vuốt ve và kích thích, làm cô nóng lên với những động tác nhanh nhẹn, hiệu quả cho đến khi tiếng rên thoát ra khiến cô hé mở hai chân.

Nick tiến đến chiếc bàn cạnh giường, sau đó ngừng lại khi cô chặn anh.

“Em đang dùng thuốc tránh thai”, cô thì thào. “Để điều hòa kinh nguyệt.”

Đó là tất cả những gì anh cần. Nick giật mạnh chiếc quần dài của mình ra, ấn lòng bàn tay vào bên trong đùi cô, và thúc vào.

Cô thở hắt ra, ngón tay bám chặt vào vai anh.

Anh trừng phạt cô vì đã đùa giỡn anh, đưa cô lên gần đến đỉnh, sau đó kéo ngược trở lại khiến cô chấp chới trước ranh giới của cơn cực khoái. Alexa ng đầu từ bên này sang bên kia, vươn tay ra, áp vào má anh, bắt anh nhìn vào mình. Bộ râu ram ráp vào buổi sáng của anh cọ xát trên da cô.

“Nào.”

Anh giữ chặt cô dưới đôi bàn tay cứng như thép khiến cô vừa ngưỡng mộ vừa căm ghét. Một nụ cười khêu gợi kéo môi anh nhếch lên. “Hãy nói làm ơn đi.”

Cô rít qua kẽ răng phát ra một câu chửi thề vì đã gần đến đỉnh lần nữa. Cảm giác muốn điên lên cào xé trong và Alexa thề rằng mình sẽ không bao giờ chơi trò chơi sức mạnh với chồng nữa, vì sự báo thù của anh thật hiểm ác. Cô cong hông lên với sự đòi hỏi dữ dội. “Làm ơn...”

Anh đâm thật sâu về phía trước và cô cảm tưởng mình thăng hoa đến đỉnh điểm. Cơ thể siết chặt lại với những cơn co giật, và cô giữ cứng anh lại khi anh cũng đạt được đỉnh điểm của cơn khoái cảm. Vẫn bên trong cô, anh sụp xuống và đầu lên chiếc gối bên cạnh. Hơi thở hỗn hển của họ lấp đầy không khí xung quanh.

Cô nhắm mắt lại trong khoảnh khắc ngắn ngủi đó. Hương thơm của nhục dục và cà phê hòa trộn với nhau, dâng lên mũi. Một ánh lửa nhỏ bé của nỗi sợ hãi chột bùng lên khi cô nằm trong vòng tay anh. Sau một đêm, cơ thể cô đã chào đón anh như một nửa của mình. Alexa không

phải là người thường xuyên chìm đắm vào những cuộc tình ngắn ngủi. Cô thuộc típ người khi rơi vào tình yêu, sẽ yêu mãnh liệt và mơ về một hạnh phúc mãi mãi.

Thế nhưng sẽ không có một kết thúc như trong chuyện cổ tích với Nick Ryan. Anh đã nói rõ ngay từ đầu rồi. Cô cần nhớ lại những giới hạn của anh hằng ngày, đặc biệt là sau khi quan hệ xong. Tách biệt rõ ràng thể xác với tâm hồn. Giữ cho trái tim được canh giữ trong tòa tháp cao và đủ mạnh, thậm chí đến nàng công chúa bị giam giữ Rapunzel cũng không thể trốn thoát được. Hưởng thụ sự khoái cảm tốt cùng và một chút tình bạn. sau đó bỏ đi.

Chắc chắn như thế. Sẽ không có vấn đề gì.> Trái tim gào lên ĐỒ GIẢ DỐI, nhưng cô phớt lờ nó.

“Em đoán là nó sẽ làm thật chặt thỏa thuận hơn”, cô nói.

Anh cười thầm và quàng tay qua cơ thể cô. Cô rúc vào gần hơn. “Em nghĩ chúng ta nên lựa chọn một cách hợp lý. Giờ chúng ta có một cái gì đó để làm thú vị hơn là chơi cờ hoặc chơi bài.”

Cô cần một cách nghịch ngợm vào vai anh. “Anh sẽ không phải rút khỏi vòng đấu của chúng ta đâu. Chúng ta sẽ chỉ nêm thêm gia vị cho nó một chút thôi.”

“Chẳng hạn như?”

“Anh từng chơi trò đánh bài cỏi đồ chưa?”

“Em là một phụ nữ đáng ngạc nhiên đấy, Alexa.”

“Em biết.”

CHƯƠNG 9

“Anh không muốn

“Em đã nghe anh nói lần thứ nhất, thứ hai, và thứ ba rồi. Giờ thì yên lặng và lái xe chậm thôi nhé. Rượu sẽ bị lật ngược đấy.”

“Anh ghét nghĩa vụ với gia đình.”

Alexa cầu xin sự kiên nhẫn. Nick nhắc cô nhớ về một đứa trẻ kéo lê chân mình trên đất vì muốn ở nhà chơi đồ chơi thay vì đi gặp họ hàng.

Hai tuần đã trôi qua trong sự êm ái tương đối ngoại trừ lời phàn nàn ngày càng nhiều của anh về kỳ nghỉ. Maggie đã nhắc cho cô biết về ngày lễ Tạ ơn đối với Ryan còn hơn là cơn ác mộng đêm Halloween, vì vậy Alexa đã cố lảng xa chồng mình nhưng từ chối buông tha anh bằng cách nói tránh đi một chút. “Chúng ta không có lựa chọn. Là một đôi mới cưới, mọi người đều hi vọng chúng ta sẽ có mặt trong bữa tối. Dù sao thì sẽ không có quá nhiều người ở đó đâu.”

Nick khịt mũi. “Anh sẽ phát ngấy lên mất.”

“Thế thì uống say đi.”

Anh quắc mắt nhìn sau đó rẽ vào lối đi dẫn tới ngôi nhà. Bánh ga tô, bánh nướng và rượu vang va lạch cạch vào nhau ở ghế ngồi đằng sau nhưng vẫn giữ ổn định. Cô vớ lấy tay nắm cửa, rời khỏi xe, và duỗi dài chân ra. Sự buốt giá của cơn gió tháng Mười một hất tung vạt váy lên và luồn qua chiếc quần tất dày mà cô mặc dưới chiếc váy ngắn. Cô run lập cập và nhìn chiếc xe đã đỗ ngay ngắn trên bãi cỏ. “Em biết là chúng ta sẽ bị trễ mà.”

Nét mặt anh thay đổi, trở nên mềm mại hơn, thân mật hơn. Đôi mắt sâu thăm thẳm màu hạt dẻ lấp lánh kí ức về buổi sáng sớm nay, về chiếc ga giường nhàu nhĩ, ấm áp, những tiếng kêu rên rỉ và nụ hôn dài ướt át. Cơ thể của cô trở nên chú ý với hình ảnh đó ngay lập tức. Đôi nhũ hoa nhô lên dưới chiếc áo len màu tím, chất lỏng nóng co thắt tràn ra giữa hai đùi.

Anh vớ tay ra và dùng một ngón tay vuốt ve dọc theo má, sau đó nhẹ nhàng đuổi bắt theo viền môi dưới của cô. “Anh đã hỏi rõ ràng là liệu em có muốn tiếp tục không, nhớ chứ?”

Hơi nóng bùng lên trên má cô. “Anh đáng lẽ không nên bắt đầu tại từ đầu như thế chứ. Anh biết là chúng ta bị trễ rồi mà.”

“Chúng ta có thể bỏ qua mọi thứ và dành ngày lễ Tạ ơn ở trên giường mà.” Dạ dày chùng xuống với tiếng thì thầm của anh. “Em đang nghĩ gì?”

“Em nghĩ là anh đang cố cám dỗ em.”

“Thế nó có hiệu quả không?”

“Không. Đi thôi.” Cô nghe thấy tiếng cười trầm đục của anh phía sau. Anh biết cô đã nói dối. Anh lúc nào cũng lời cuốn cô. Sau hai tuần quan hệ đều đặn, cô vẫn không thấy thỏa mãn với chồng mình, và một ngày trên giường với anh giống như một thiên đường quá đổi tuyệt vời.

Cô mang đồng bánh và anh cầm rượu vang. Cửa mở và ngay lập tức họ bị bao bọc bởi các thành viên trong gia đình, với những lời chào mừng ấm ỉ và những cái bắt tay, các loại rượu được dúm vào tay và vô số những cuộc chuyện trò đan xen nhau.

“Con chào mẹ.” Cô hôn Maria và hít lấy hít để món gà tây béo ngậy với xúc xích trộn. Một luồng hơi trông như đám mây ẩm ướt, mỏng manh bay lên trong không khí vây lấy cô trong sự ấm áp. “Mùi thơm quá. Trông mẹ thật đẹp.”

“Cảm ơn con. Thật quá tuyệt vời khi trả xong đồng nợ thế chấp, như trút được gánh nặng vậy.”

Sự sợ hãi nhói lên trong cô. Alexa cúi thấp xuống, “Mẹ, mẹ nhớ là đừng đả động gì đến điều đó nhé – mẹ có nhớ thỏa thuận không?”

Maria thở dài. “Được rồi, con yêu. Mẹ chẳng qua là cảm thấy rất biết ơn và thấy thật kì cục nếu không nói gì.”

“Mẹ!”

“Được rồi, môi của mẹ bị niêm phong mà.” Bà trao cho cô một nụ hôn thật nhanh và chuẩn bị sẵn sàng một khay đồ nguội.

Alexa nhón lấy một quả ô liu xanh từ khay đựng đồ khai vị. “Con sẽ mang ra ngoài.”

“Đừng ăn hết chúng trên đường đấy. Nick đâu con?”

“Đang nói chuyện với cha trong phòng khách.

“Chúa giúp họ.”

Alexa mỉm cười và nhập cuộc với chồng. Anh với tay lấy quả ô liu màu đen và nhét nó vào miệng. Quả nhiên, cô nghĩ. Anh thích ô liu đen, còn cô thích ô liu xanh. Rất nhiều thứ họ hoàn toàn trái ngược nhau. Trong một vài khía cạnh khác, họ lại tương đồng đến hoàn hảo.

Cô cháu họ của Alexa chạy xuống sảnh. Mái tóc màu vàng mật ong đổ xuống quanh vai cô bé, đôi chân trần lộ ra dưới chiếc váy dạ tiệc màu xanh lá cây, chất liệu nhung sang trọng với chiếc váy xòe bông bành làm cô bé như một nàng công chúa trong truyện cổ tích. Taylor nhảy phắt lên, nhào vào tay cô, và Alexa bắt được cô bé một cách gọn ghẽ rồi để cô bé trượt xuống ngồi vắt trên hông mình. “Chào vùi nước của cô.”

“Cô Al, cháu muốn ăn kem.”

“Cháu có thể ăn nó sau mà.”

“Vâng. Cháu muốn ăn ô liu.”

“Xanh hay đen?”

Cô bé làm bộ mặt nhăn nhúm khủng khiếp mà chỉ có trẻ sơ sinh mới có thể thành thạo như thế. “Xanh kìa kìa.”

Alexa trợn mắt lên khi nhìn thấy vẻ mặt hân hoan chiếu thẳng của chồng mình. Nick lấy một quả ô liu đen căng mọng và kẹp nó ở đầu ngón tay. “Trẻ con có vị giác thật tốt. Của chấy đây.” Anh đưa cho Taylor và quan sát cô bé nhai một cách vui vẻ. “Ngon không?”

“Ừm. Giờ cháu được ăn kem chưa?”

Alexa bật cười. “Sau bữa tối, được chứ? Ra bảo mẹ mặc váy cho cháu đi.”

“Vâng.” Taylor chạy biến đi, bỏ lại người lớn cùng nhau uống rượu và nhai thức ăn, những tràng cười chốc chốc lại nổ ra.

Alexa để ý là chồng mình đã áp dụng lời khuyên của cô và bắt đầu uống từ sớm. Anh cầm ly rượu Scoch bằng những ngón tay siết chặt, gật đầu với những cuộc trò chuyện khác nhau nhưng vẫn giữa một thái độ dò xét đầy khoảng cách khiến co trái tim cô nhói lên. Sau đó ánh nhìn của anh ngừng lại và ngược lên bắt gặp ánh mắt c

Bắt lửa.

Không gian như sáng lên và tích điện xung quanh họ. Anh nhướn một bên lông mày với vẻ

ting quái hài hước và đảo mắt hướng về một trong những phòng ngủ.

Cô lắc đầu và cười. Sau đó xoay gót chân đi tìm các cháu của mình.

Nick quan sát vợ mình vui vẻ trong sự gần gũi cùng gia đình. Nick nhớ tới những kỳ nghỉ lễ của mình tại nhà. Mẹ anh uống say trong khi cha anh gạ gẫm tất cả những vị khách nữ hấp dẫn. Anh nhớ mình có thể lén lấy những chai rượu và xì gà vì chẳng ai quan tâm. Anh nhớ về con gà quay to lớn được bày biện, được nấu bởi cô giúp việc, và những món quà giáng sinh cha mẹ chưa bao giờ ở bên cạnh để xem chúng được mở ra.

Nhà McKenzie dường như lại rất khác. Sự ấm áp, chân thành rộn ràng dưới tất cả sự hỗn độn đời thường. Kể cả khi Jim cố gắng hòa nhập lần nữa, thậm chí phải mất hàng năm trời cho những cô con gái của bác Maria cuối cùng cũng có thể tha thứ được cho ông. Gia đình của Alexa chắc hẳn suýt tan vỡ, nhưng họ đã vượt qua cơn bão tố và giờ có vẻ khăng khít hơn.

Nick vật lộn để đóng tròn vai trò của một người chồng mới cưới và không thất bại trong đồng mưu mẹo. Một ánh sáng le lói về những hình ảnh thân thuộc bỗng bùng lên thành một ngọn lửa mạnh mẽ, nhưng anh dập tắt nó bằng cách thổi mạnh một cách kiên quyết. Đây không phải là gia đình anh và anh được chào đón bởi vì đã cưới Alexa. Anh cần phải nhớ điều đó. Cảm giác ghen ghét khao khát đầy ảm đạm chèn lên ngực nhưng anh lờ nó đi. Chắc rồi, họ dường như có vẻ chấp nhận anh, nhưng chỉ bởi vì họ tin đám cưới đó là thật. Giống như tất cả những thứ khác, sự chấp nhận cuối cùng cũng kết thúc.

Anh đáng ra phải quen với ý tưởng này sớm hơn mới phải.

Jim vỗ vào lưng anh và gọi với sang người anh em của mình. “Charlie, anh có nghe về những gì Nick làm với bến cảng không?”

Bác Charlie lắc đầu.

“Hãng của cháu nó là một trong vài công ty trúng thầu hoàn toàn việc nâng cấp cho những tòa nhà ở đó. Chúng ta đang nói về sự kiện trọng đại đấy.” Jim nhả khói thuốc với sự hãnh diện. “Giờ em đã có một bác sĩ và một kĩ sư để khoe khoang đây. Không xoàng, phải không?”

Bác Charlie đồng ý và ném về phía Nick hàng tá câu hỏi về nghề nghiệp. Bên trong, có cái gì đó đã dịch chuyển. Anh đưa ra câu trả lời nhưng bức tường kiên cố bao quanh cảm xúc phát ra tiếng ầm ầm cảnh báo. Jim nói giống như thể anh không phải là con rể, mà là con đẻ, so với Lance. Maria đã nhắc về thức ăn ưa thích của anh và chỉ vào chúng, tươi cười với vẻ dễ chịu khi anh có vẻ ngại ngùng với sự chú ý của bà. Bác Eddie thì mời anh tới thăm nhà, xem thử chiếc tivi màn hình phẳng mới mua và theo dõi trận đấu của *Những gã khổng lồ*, dường như với thái độ hài lòng khi chấp nhận một thành viên nam khác trong gia đình.

Anh cần phải nghỉ giải lao để đầu óc thông thoáng trở lại, nên ngỏ ý xin phép và đi xuống hành lang để tìm một phòng tắm còn trống. Trên đường đi, anh thoáng thấy một đám phụ nữ đang cười khúc khích tụ tập trong một căn phòng nhỏ. Alexa bế đứa trẻ trên tay – cô cháu họ của cô, anh cho là vậy – và đu đưa qua lại để dỗ dành với vẻ duyên dáng nữ tính rất tự nhiên.

Một người phụ nữ thì thầm nhỏ đến mức anh chỉ bắt được đoạn cuối “làm tình tuyệt vời” khi dừng ở lối ra vào.

Đám người chợt dừng lại và nhìn chòng chọc vào anh trong sự im lặng.

Nick dồn trọng lượng về một bên chân, đột nhiên cảm thấy không thoải mái với cái nhìn trần trụi của tất cả chị em họ của Alexa. “Chào, ừm, chỉ là tôi đang đi tìm một phòng tắm còn trống thôi.”

Họ gật đầu nhưng vẫn giữ nguyên thái độ dò xét. Cuối cùng, Alexa lên tiếng. “Dùng căn phòng đằng sau phòng ngủ ấy, anh yêu. Và đóng cửa lại giúp em, được chứ?”

“Chắc chắn rồi.” Anh đóng cửa, bỏ lại tiếng cười rúc rích bên trong, sau đó cả nhóm tản ra chạy toán loạn. Nick lắc đầu và hướng về phía sau.

Anh bị dừng giữa chừng vì đứa trẻ ba tuổi.

“Chào chú.”

“Chào cháu”, anh đáp lại. Đôi mắt mở to của cô bé trông thật nghiêm túc, anh nuốt khan, tự hỏi liệu mình có phải trò chuyện với cô bé hay nói qua loa vài câu chấp nhận được và đi tiếp không. “Ừ, chú đang đi tìm phòng tắm.”

“Cháu phải ngồi bồn cầu”, cô bé thông báo.

“Ồ. Được rồi, sao cháu không tìm mẹ hỏi xem nhỉ?”

“Mẹ cháu không ở đây. Sắp ra rồi. Nhanh đi chú.”

Cô bé chìa bàn tay nhỏ nhắn ra với lấy và anh phát hoảng. Chẳng cách gì gió nào có thể khiến anh giúp được đứa trẻ ngồi bồn cầu cả. Anh không biết phải làm gì. Sẽ thế nào nếu có gì đó xảy ra? Anh lùi lại vài bước và lắc đầu. “Ừ, không, sao cháu không gọi cô Alexa để đưa cháu đi nhỉ?”

Gương mặt cô bé nhăn nhó một chút. “Phải đi ngay. Hổng rồi.”

“Đợi đây nhé.”

Anh quay lại và gõ cửa nơi những người phụ nữ đang ở đó. Lần nữa, sự im lặng lại đổ xuống qua lớp cửa gỗ ngăn cách. “Ai đấy?”

“Nick. Ừm, Alexa, cháu em muốn em cho cô bé ngồi bồn cầu đấy.”

Một khoảng dừng. “Em đang bận, anh yêu. Chỉ cần đi với con bé thôi, được chứ. Mất vài phút thôi.” Anh nghe tiếng lầm rầm, sau đó là tiếng khúc khích. Nick đành rút lui, sợ phải thừa nhận là anh không thể xoay sở gì được trước một nhóm phụ nữ luôn xem xét từng cử động của mình. Anh quay lại với cô bé con.

“Ừ, cháu có thể đợi một chút không? Có thể bà cháu sẽ đưa cháu đi?”

Taylor lắc lắc những lọn tóc vàng óng và nháy lên nháy xuống. “Phải đi ngay bây giờ, đi mà,

đi đi chú.”

“Một phút thôi.” Anh phóng xuống hành lang và vào phòng bếp nơi Maria đang bận rộn với đồng gà tây nhồi. “Bác Maria?”

“Ừ, sao hả Nicholas?”

“Vâng, Taylor cần đến phòng tắm và muốn bác đưa cô bé đi.”

Bà làm văng trán nhả lại với đôi lông mày rướn lên và tiếp tục phết dầu ăncon gà. “Không thể ngay bây giờ được, sao cháu không đi với con bé nữa? Chỉ vài phút thôi.”

Nick tự hỏi cái gì sẽ xảy ra nếu anh òa lên khóc. Sự khủng khiếp của tình huống này táng cho anh một cú như trời giáng, và Nick nhận ra mình không còn sự lựa chọn nào khác hoặc Taylor sẽ tè ra quần áo của con bé và nói là do anh, sau đó anh sẽ lâm vào rắc rối.

Anh lại lao đi và tìm thấy cô bé đang nhảy lò cò bằng một chân. “Được rồi, đi nào. Cố nhịn nhé, nhịn, nhịn.” Anh kéo dài câu nói như ngân nga thánh ca khi đóng sầm cửa lại và mở nắp bồn cầu lên. Cô bé tốc váy lên và chờ đợi, vì vậy anh cho là cô bé cần sự giúp đỡ với đồ lót. Anh nhắm mắt lại và kéo nó xuống, sau đó nhấc cô bé lên ngồi trên thành bồn cầu. Anh nghe tiếng thở phò nhẹ nhõm và một tiếng róc rách đều đều liền biết rằng đến giờ thì mọi thứ ổn rồi. Sự tự tin của anh quay trở lại. Anh có thể xoay xở với một đứa trẻ. Chẳng có gì phải sợ cả.

“Cháu muốn kem.”

Ôi, khổ thật.

Nick viện lại y nguyên những lời Alexa từng sử dụng khá hiệu quả. “Cháu có thể ăn kem sau bữa ăn.”

“Không, bây giờ cơ.”

Anh hít vào một hơi và thử lại lần nữa. “Cháu chắc chắn là sẽ được ăn kem. Chỉ cần đợi lâu hơn một chút, được không?”

Môi dưới của cô bé run run. “Cháu muốn kem bây giờ cơ. Cháu đã đợi, rồi lại đợi, cháu hứa sẽ ăn hết bữa tối nếu chú cho cháu ăn kem. Nhé chú?”

Môi của anh hé xuống khi nhìn thấy sự khẩn khoản của cô bé. Anh nên làm gì bây giờ đây? Nick tự nhắc nhở bản thân rằng anh là một doanh nhân thành đạt. Một cô bé thì có thể gây ra điều gì tồi tệ cơ chứ?

Anh giữ giọng cương quyết. “Đầu tiên cháu ăn tối, sau đó cháu có thể ăn kem. Cháu phải nghe lời mẹ và cô cháu.”

Môi dưới của cô bé run bần bật. Nước mắt đầm đìa chảy ra dưới đôi mắt xanh như búp bê. “Nhưng mẹ cháu và cô Al không bao giờ nghe cháu. Chúa hứa, hứa, hứa sẽ ăn hết mọi thứ trên đĩa của mình, nhưng cháu muốn kem bây giờ cơ. Chú có thể lén lấy một ít từ tủ lạnh, cháu sẽ ăn ngay tại đây và sẽ không bao giờ kể đâu. Chú sẽ bạn tốt nhất của cháu mãi mãi! Làm ơn đi mà!”

Anh tỏ ra vô cùng lúng túng và sợ hãi vì mắc kẹt trong tình huống oái oăm này. “Chú không thể.”

Taylor bắt đầu khóc.

Ban đầu anh nghĩ mình có thể chịu được. Vài giọt nước mắt, anh có thể dỗ cho cô bé nín khóc, mang cô bé tới bên mẹ mình, và vẫn là một người trưởng thành sau toàn bộ chuyện này. Nhưng giờ cô bé mở to miệng ra và khóc lóc trong khi nước mắt rơi lã chã trên đôi má mịn màng, ửng đỏ. Môi cô bé run run và trông thật đáng thương. Nick không thể chịu đựng được nữa. Sau khi van nài cô bé ngừng khóc nhưng không được, anh cuối cùng cũng phải dùng biện pháp còn lại.

“Được rồi, chú sẽ lấy kem cho cháu.”

Cô bé vẫn sụt sịt nhưng tươi tỉnh hẳn lên. Những giọt nước mắt đọng trên hàng mi dài màu vàng và đậu lại trên má. “Cháu sẽ đợi ở đây nhé.”

Anh để lại cô bé ngồi trên bồn cầu và bước trở lại hành lang. Anh nhận ra một cặp vợ chồng, ông bà hay họ hàng của Alexa tại hành lang và họ dừng lại, nhưng anh tiếp tục bước về phòng bếp nơi chìm ngập trong đông hỗn độn, mở tủ, và tìm kem. Anh dừng lại, chờ đợi bị phát hiện.

Nhưng chẳng có gì xảy ra.

Vì vậy anh bóc vỏ kem, vớ lấy một chiếc khăn ăn và quay trở lại phòng tắm.

Taylor vẫn trong nhà vệ sinh.

Anh cầm chiếc kem và cô bé chìa bàn tay mũm mĩm, nở một nụ cười ngọt ngào nhất Nick từng thấy trong đời. Trái tim anh đập loạn xạ, và cô bé nhìn vào mắt anh và hứa với cả thế giới. “Cảm ơn chú. Chú sẽ là bạn tốt nhất của cháu!”

Sự hãnh diện trào lên trong anh khi cô bé vui vẻ thưởng thức kem. Trẻ con thì lúc nào cũng đói dù thế nào đi nữa, anh cảm thấy lạc quan về việc cô bé sẽ ăn bữa tối nhưng quyết định sẽ tốt hơn nếu nói với cô bé toàn bộ việc này nên được giữ k

“Này, Taylor?”

“Dạ?”

“Đừng quên vụ kem này là bí mật đấy, nhớ không? Chỉ giữa cháu và chú thôi.”

Cô bé gật đầu một cách nghiêm túc. “Emily và cháu cũng có rất nhiều bí mật với nhau. Nhưng chúng cháu chẳng nói cho ai biết cả.”

Anh gật đầu với vẻ thỏa mãn. “Chính xác. Bí mật thì không thể nói cho bất cứ ai.”

Ai đó gõ cửa. “Nick, anh có đây không?”

“Đi đi, Alexa, bọn anh ổn. Chờ ngoài đó một phút thôi.”

“Cô Al, đoán xem?” Taylor hét lên. “Cháu có kem này!”

Nick nhắm nghiền mắt. Để mặc cho cô bé làm tan nát trái tim mình.

Cánh cửa bật mở. Nick tưởng tượng cảnh tượng trước mắt. Taylor ngồi trên bồn cầu, ăn kem, trong khi anh cúi mình trên chiếc ghế đẩu trước mặt cô bé, tay cầm giấy vệ sinh.

“A, khỉ thật.”

“Khỉ, khỉ, khỉ”, Taylor lặp lại một cách vui vẻ. “Thấy kem của cháu không, cô Al? Cháu có nó từ chú ấy đấy! Bạn tốt nhất của cháu.”

Nick chờ đợi sự bùng nổ. Một tràng cười. Bất cứ thứ gì cũng được ngoại trừ sự im lặng chết chóc từ lối ra vào phòng tắm. Cuối cùng, anh cũng đánh liều và ngược nhìn lên, Alexa nhìn chòng chọc vào anh với sự sững sốt cực độ, sốc, và thứ cảm xúc khác nữa mà anh không hiểu. Gần như khó xử.

Cô hắng giọng bắt đầu. “Cháu chỉ được làm lần này thôi nhé, vòi nước. Cẩn miếng cuối cùng đi rồi đưa kem cho cô.”

“Vâng.”

Nick tự hỏi sao cô bé không tranh luận gì với Alexa, sau đó phát hiện ra anh nên biết ơn điều đó. Vợ anh khéo léo bọc phần kem còn lại trong nắm giấy và vùi sâu nó vào thùng rác. Cô huých cho Nick một cái vào nh sườn, nhắc Taylor ra khỏi toa lét, và lấy cuộn giấy từ tay anh để chùi cho cô bé. Alexa kéo quần lót của Taylor lên, vuốt phẳng lại váy, rửa hai tay và chùi nhanh qua miệng của cô bé để xóa sạch bằng chứng.

Sau đó Alexa bước ra khỏi phòng tắm với đứa trẻ ba tuổi hạnh phúc và một người lớn đang lúng túng. Cô ngồi xổm và nói nhỏ vào tai Taylor. Cô bé gật đầu, sau đó chạy đi nhập cuộc với những vị khách.

“Em nói gì với con bé thế?”, anh hỏi.

Cô cười với vẻ tự mãn từng trải. “Nói với con bé nếu hé ra một lời nào về vụ kem thì sẽ không nhận được tí kem nào từ chúng ta nữa. Tin em đi, bọn trẻ con sẽ nói ngôn ngữ của chúng ta.”

“Em không điên chứ?”

Cô quay lại nhìn mặt anh. “Anh đang đùa à? Anh không có tí ý tưởng nào về bao nhiêu thứ mà em đã phải dạy con bé. Nó đã khóc, đúng không?”

Miệng anh há hốc ra. “Ừ, làm sao em biết?”

“Xảy ra mọi lần với em mà. Anh không có cơ hội đâu. Ồ, một thứ nữa.”

“Ngay bây giờ, em đang hứng khởi đến mức không tin được và em sẽ chỉ cho anh chính xác là đến mức nào khi về đến nhà.”

Sự sững sốt như cắt xoẹt qua người anh. “Em đang trêu anh.”

Cô đáp lại bằng một nụ hôn rộng miệng, đột ngột, lưỡi quăn quýt lấy lưỡi, làm anh ngượng chín mặt. Sau đó đẩy anh ra bằng một nụ cười tinh quái. “Không. Nhưng em chắc chắn sẽ chơi đùa với anh sau đó.”

Rồi cô lả lướt đi ra khỏi phòng ngủ, bỏ lại anh đứng như trời trồng trong trạng thái hưng phấn và vẻ bối rối trên gương mặt.

Ôi, phụ nữ.

Hai tuần sau đó, Nick tự hỏi liệu toàn bộ sức mạnh có biến mất sau khi một người đàn ông ngủ với một người phụ nữ không.

Buổi nói chuyện cuối cùng của anh với Conte đã đảm bảo rằng quyết định sẽ thực hiện vào đầu năm sau. Anh tỏ ra lúng túng suốt khoảng thời gian nói chuyện với gã đàn ông đó, vì anh ta ngay lập tức hỏi Alexa thế nào, nhưng rồi lại nghĩ rằng anh đã xử lý tốt tình huống này. Các nhà đầu tư đã đánh giá sát sao giữa Nick và StarPrises – một công ty lớn có trụ sở tại Manhattan. Anh có một buổi hội nghị để trình bày mô hình và bản thiết kế hoàn chỉnh trước Giáng sinh. Cảm ơn thánh Dryshell đã phù hộ cho anh, vì họ đã bước gần đến cuộc chiến cuối cùng rồi. Không may là, Nick không có chút manh mối về việc vị Bá tước sẽ gây ảnh hưởng theo cách nào và điều đó làm anh bồn chồn không yên.

Anh mong mỗi được về nhà và nhẩn nha với một bữa tối ấm áp, nồng nhiệt, theo dõi trận đấu của *Những gã khổng lồ*, và trườn vào giường với vợ. Với toàn bộ ý định sẽ không đi ngủ. Khi anh mở tung cửa ra, giậm mạnh để hất những hạt tuyết còn nán lại trên giày và bước vào trong nhà, anh đang tự hỏi anh sẽ có thể ăn, và sau đó chuyển sang phần quan trọng nhanh đến mức nào thì đột nhiên dẫm phải một đồng phân chó.

Anh gầm lên trong cơn giận dữ và nâng chiếc giày lên. Chiếc giày da Italia được khâu bằng tay giờ được nhuộm màu nâu sẫm hơn vốn có. Sàn gỗ tuyệt đẹp của anh giờ ố bẩn. Mùi hôi thối của chất thải thay vì mùi nấu nướng. Anh sắp sửa giết cô.

“Alexa!”

Cô hấp tấp chạy vào trong bếp, mặt đỏ lên vì cảm giác tội lỗi xen lẫn xấu hổ, sau đó đứng sững lại. Một bóng đen dài núp đằng sau. Đôi mắt Nick nheo lại khi hiện lên trong tầm mắt con chó săn xơ xác đã ám ảnh những giấc mơ của mình. Và anh quyết định, quan hệ rồi hay chưa quan hệ, người phụ nữ này không còn trong sự kiểm soát nữa.

“Đưa nó đi. Ngay.”

“Nhưng...”

“Ý anh là, Alexa. Vì chúa, anh muốn con chó đó ra khỏi nhà. Nhìn xem nó đã làm cái gì này.”

Cô biến mất, sau đó tiến hành quét dọn đồng lộn xộn đó bằng túi đựng rác và một cuộn khăn giấy. Anh cẩn thận cởi bỏ chiếc giày ra và bước vòng qua đồng phân trong khi theo dõi cô

mãi mê với nhiệm vụ và lời giải thích tha thiết.

“Chỉ cần nghe một giây thôi. Em nhận ra chúng ta không thể giữ nó – em thậm chí không cố gắng để thuyết phục anh – nhưng trung tâm cứu trợ động vật gọi cho em là thời gian của nó đã hết và nó sẽ bị buộc phải cho ngủ hôm nay. Em không biết tại sao không một ai muốn nhận nuôi nó cả – nó là một con chó đáng yêu – và nếu chúng ta giữ nó một hoặc hai ngày, em có thể hứa là sẽ tìm cho nó một ngôi nhà.”

Bóng đèn lượn lơ trong phòng bếp, đôi mắt vàng không phản ánh cảm xúc gì khi chờ đợi lời phán quyết. Anh phát ra tiếng gầm gừ phẫn nộ. “Không ai muốn nó cả bởi vì nó là con chó xấu xí nhất anh từng thấy. Nó có thể rất nguy hiểm.”

Cô há hốc miệng. “Nó rất ngọt ngào, thậm chí không biết thế nào là gầm gừ. Trung tâm nói với em là họ đã tìm thấy nó trên một con đường khô như hoang mạc với một chân bị gãy. Nó chắc chắn đã bị vút ra từ một chiếc xe đang di chuyển.”

Chết tiệt.

“Nó thật phiền phức nhưng em nghĩ nó thông minh và chưa từng được ai huấn luyện cả. Em sẽ giữ nó trong phòng sau nhà, em hứa sẽ lau dọn và đưa ra khỏi nhà trong vài ngày nữa. Làm ơn, Nick? Chỉ cần cho em vài ngày thôi.”

Phát điên lên với sự khẩn khoản của cô và phản ứng của con chó, anh tháo chiếc giày và bước qua con vật. Như thế muốn thử thách, anh đứng trước con chó và chờ đợi bất kỳ dấu hiệu bạo lực nào để có cơ ném nó đi.

Thay vào đó, chẳng có gì xảy ra cả. Không ve vẩy đuôi, không gục đầu xuống, không gầm gừ. Chỉ là...*chẳng có gì*... trừ cặp mắt vàng trống rỗng.

Sự ớn lạnh chạy dọc xuống sống lưng, anh quay người lại với con chó, và quyết định: “Chỉ vài ngày thôi đấy”.

Cô trông có vẻ được giải thoát và biết ơn nên anh bắt đầu tự hỏi liệu mình có thật sự có quyền lực gì không. Sau đó quyết định lẩn tránh. “Em đã nấu cơm tối chưa?”

“Gần xong rồi. Cá hồi nướng với rau tươi và cơm thập cẩm. Rượu vang đang ướp lạnh. Sa lát xong rồi. Anh sẽ có nhiều thời gian để xem trận đấu của *Những gã khổng lồ* đấy.”

Anh gật gù, tỏ ra ấn tượng với hiểu biết của cô về những gì một người đàn ông muốn đòi lại sau khi anh ta nhượng bộ. Anh thử tiến một bước xa hơn. “Anh nghĩ là mình sẽ tắm trước bữa tối.”

“Em sẽ mang một ly rượu vang cho anh. Sau đó anh có thể ngồi ăn trước màn hình.”

“Có thể anh sẽ làm thế.”

Cô vội vàng đỡ lấy chiếc áo khoác và dẫn anh lên gác. Nick quyết định là vài ngày với con chó cũng xứng đáng với sự biết ơn của cô. Với suy nghĩ thỏa mãn ấy, anh bước vào phòng ngủ và cởi quần áo ra.

Alexa tạm thời đưa con chó mới vào căn phòng phía sau, nơi được bao phủ bởi những tấm chăn cũ đã bị rách toạc mà cô tìm thấy trong căn hộ của mình. Cô sắp xếp thức ăn, nước và đặt một nệm lên đầu con chó. Trái tim cô hơi thất lại khi để ý thấy con chó chưa bao giờ vẫy đuôi. Chưa một lần. Có cái gì đó ở con chó níu kéo cô, nhưng cô buộc mình bằng lòng với việc chỉ dành thêm thời gian để kiếm cho nó một ngôi nhà yêu thương.

Giờ đã đến lúc phục vụ chồng.

Cô rót một ly rượu vang và leo lên tầng. Âm thanh vòi nước vọng ra từ hành lang, ruột gan cô chột thất lại với cảm giác đầy phấn khích. Sự ẩm ướt ấm nóng đã rỉ ra giữa hai chân khi cô nghĩ về việc làm tình với Nick. Cặp nhũ hoa cứng lại khi mở cửa phòng tắm và một đám mây hơi nước xông ra, cô đặt chiếc ly cạnh bồn rửa tay. Sau đó bắt đầu cởi quần áo của mình ra.

“Rượu của anh trên bồn rửa tay, anh yêu.”

Giọng anh phát ra nghèn nghẹt. “Cảm ơn em.”

Cô kéo bức rèm phòng tắm qua một bên, bước vào chiếc bồn bằng đá hoa cương rộng rãi, và mỉm cười. “Không có gì.”

Người đàn ông trông như thể vừa bị giáng một quả búa tạ vào đầu.

Cô nhân cơ hội đưa tay vòng qua cổ anh. Cơ bắp trơn láng, ướt át áp vào những đường cong của cô, cái phần cứng cáp và làn da rám rập đầy lông của anh làm cô phát điên. Cô không thể hết thỏa mãn với cơ thể anh. Cô nhận ra rằng họ chưa bao giờ tắm chung cùng nước đây, chưa bao giờ tiến đến mức độ thân mật như vậy, nhưng anh dường như hoàn toàn hưởng ứng.

Và đúng như vậy.

Trong vòng hai giây, bộ phận cương cứng trỗi dậy và đòi hỏi, anh phát ra tiếng rên rỉ từ sâu trong cổ họng và tiến sát đến bên cạnh, đôi môi hạ xuống đặt lên môi cô để nếm, đòi hỏi, và thỏa mãn.

Lưỡi anh đưa vào đưa ra với sự đói khát mãnh liệt, và cô đâm móng tay mình sâu trong làn da ướt và chà xát vào thân thể đầy xà phòng của anh. Vòi hoa sen xịt nước xuống trông giống như một thác nước, mái tóc nhỏ nước xuống quanh mặt khi cô điên cuồng đưa cánh tay vuốt ve khắp cơ thể anh. Cô hôn đáp lại thật mạnh bạo, lưỡi cuộn lấy lưỡi của anh, và sau đó kéo anh lại và quỳ xuống trước anh.

“Alexa.”

“Yên nào.” Nước dội xuống tí tách trên đầu và lưng cô, cô đảo lưỡi xung quanh, mê mẩn hương vị, hình dạng và những tiếng chữi thầm rên rỉ rít lên qua miệng anh bộc lộ sự khoái lạc.

Anh lôi cô lên bằng động tác điên cuồng, chuyển sang tư thế mở rộng chân, và kéo cô hướng về phía ngực mình. Anh dừng lại một chút để nhìn sâu vào mắt cô. Sau đó hạ cô xuống thật

mạnh.

Cô há hốc miệng. Anh khẩy động bên trong và bó cơ của cô co thắt lại chào đón. Khao khát cuồng loạn như đâm xuyên qua Alexa khi anh bầu chặt lấy hông và di chuyển lên xuống. Cô hét lên và cắn vào vai anh khi động tác xô đẩy của anh ngày càng điên dại, cô hất ngửa đầu ra sau, giữ tung mái tóc ướt và kêu thét lên khi tuôn trào.

Anh ôm cô thật lâu dưới những giọt nước bốc hơi nóng lâm râm rơi vào người, và khi cô nhấc đầu lên, anh vuốt mái tóc mượt mà của cô ra đằng sau.

“Con chó có thể ở đây một tuần.”

Cô bật cười và vuốt ngón tay dọc theo đường viền của khuôn mặt anh, yêu cái cách anh nhìn khi thư giãn và chòng ghẹo cô, yêu tất cả mọi phần ương ngạnh của người đàn ông này, người là đối tác làm ăn, cũng là chồng cô và hơn thế nữa.

“Em không làm điều này vì con chó đâu. Đây chỉ đơn thuần là vì vài lý do vị kỷ

“Đúng là mẫu phụ nữ của anh.”

“Em mang rượu cho anh rồi đấy. Bữa tối cũng sẵn sàng rồi.”

Anh không nói gì, chỉ tiếp tục ngắm nhìn cô. Không thể tin được trống ngực lại đập nhanh hơn và nhũ hoa của cô lại cứng lên. Quá xấu hổ, cô toan quay đi thì anh ngăn lại, và nụ cười khoái trá thật khiêu khích khi trượt một bàn tay xuống dần bên dưới và nhẹ nhàng ấn một ngón tay vào chỗ đó.

Hơi thở của cô như bị đánh cắp và trở nên gấp gáp hơn khi anh mân mê ngón tay mình nơi khe hẹp ẩm ướt. Cô túm lấy vai anh lại và lắc đầu phủ nhận cái sức mạnh mà anh đang tác động lên mình.

“Em không thể...”

“Có, em có thể. Lần nữa nhé, Alexa.”

Sự chăm sóc của anh thật âu yếm, đôi mắt cụp xuống dường như muốn giấu giếm những cảm xúc nào đó. Alexa cho phép anh giữ bí mật và đón nhận những gì anh đã cho với sự tham lam đến mức khiến cô cũng phải sốc vì cường độ của nó. Nhưng anh cũng sẽ không bao giờ biết về tình cảm sâu sắc cô dành cho mình hay khám phá ra bí mật cô vẫn luôn nghi ngờ và cuối cùng phải thừa nhận.

Cô yêu anh.

Hoàn toàn. Mọi điều về anh, dù xấu hay tốt, bạn bè hay người yêu, đối tác hay địch thủ của anh. Alexa muốn dành toàn bộ cuộc sống còn lại với anh, thậm chí ngay cả khi biết anh không dành tình yêu cho mình. Cô nhồi nhét tất cả hiểu biết đó vào một nơi bí mật tận sâu trong lòng. Sau đó nhận ra rằng cô đã đón nhận mọi thứ anh mang đến, dù rằng nó sẽ không bao giờ là đủ cả.

Alexa hôn anh lần nữa, mỉm cười, và giấu vẻ buồn bã không hiện ra mặt. “Sẵn sàng cho bữa tối chưa?” Sự bối rối chợt hiện lên trên gương mặt Nick, như thể biết rằng cô đang cố giấu giếm một điều gì đó quan trọng, nhưng anh vẫn cười đáp trả: “Được.”

Sau đó nắm lấy tay cô và dẫn ra ngoài.

“Đi

Con chó chỉ đứng nhìn trần trời mà không có chút biểu lộ nào cả. Nick thò đầu qua cửa sổ nhìn vào thảm tuyết trên đường và liếc nhìn đồng hồ. Tiệm sách đã đóng cửa vài giờ trước và Alexa vẫn chưa về nhà. Các con đường giờ như đang đông cứng lại, và dự báo thời tiết đã thông báo rằng họ đang trong một trận bão tuyết trước dịp nghỉ lễ. Tất cả mọi người dường như đều quá hào hứng về một lễ Giáng sinh tuyết phủ trắng. Cá nhân Nick chẳng quan tâm đến điều đó, miễn là họ dọn dẹp thông thoáng các con đường và điện không bị cắt.

Anh làm điệu bộ nhăn mặt khi nghĩ về lúc Alexa gọi mình là đồ bần tiện. Anh phát điên vì tình yêu của cô với những lễ hội, với việc trang trí nhà cửa, và khẳng khẳng phải có một cái cây thông Giáng sinh thật, thậm chí nướng bánh cho kỳ nghỉ lễ. Thứ mà có lẽ chỉ ngắm thì tốt hơn là nếm. Khi anh thì thầm về sự thật đó, cô quăng cả cái bánh vào người anh. Chỉ ít thì con chó cũng đã liếm sạch đến từng mẩu nhỏ.

Nick lại đưa mắt liếc nhìn cửa ra vào lần nữa. Con chó gầy gò lỉnh ra phía sau và thò mặt nhìn anh với đôi mắt màu vàng. Một tuần đã gần hết, con chó cuối cùng sẽ phải ra đi. Anh không thích cái cách nó cứ lẻo đẻo theo mình. Nó không hành động giống một con chó bình thường như sủa, vẫy đuôi hay uống nước tòm tập. Điều này gợi anh nhớ đến một con ma. Alexa cố ép nó ăn, uống, và dạy nó cách đi dạo. Con chó nhuần nhuyễn tất cả những hành động đó nhưng đôi mắt nó vẫn vậy, như thể chờ đợi sự thật nào đó sẽ được lộ ra. Như thể chờ đợi để bị ném xuống đường cao tốc lần nữa. Đơn độc.

Nick lắc đầu, cảm thấy bức bối khi sự rùng mình chạy dọc sống lưng. Dạo gần đây anh lại tiếp tục mơ về con chó mà cha đã bắt anh vứt bỏ, những giấc mơ cứ săn đuổi anh cho đến khi anh quơ lấy vợ mình lúc nửa đêm để xua tan đi những hình ảnh còn rơi rớt lại. Anh thấy mình dạo này bị như thế khá nhiều. Lạc mình trong cơ thể cô, trong hơi ấm và sức nóng, cho đến khi sự buốt giá trong anh trở nên ấm áp hơn và những cạnh sắc của nỗi đau mờ dần đi.

Chiếc Volkswagen màu vàng chạy vào trong sân và cảm giác giải thoát như trượt ra khỏi đầu. Alexa đẩy mở cánh cửa trước ra và giậm chân để rũ tuyết khỏi đôi boots, nở một nụ cười vô cùng rạng rỡ khi lắc đầu rũ bông tuyết khỏi tóc.

“Không tuyết sao? Chúng ta sẽ có một đợt bão tuyết khác vào tới vì vậy có thể chúng ta sẽ có một Giáng sinh toàn tuyết trắng muốt.”

“Sao em về trễ thế?”

“Anh lo lắng à?” Cô bắt cho anh một cái nhìn tinh nghịch rồi cởi chiếc áo khoác ra.

“Không. Nhưng anh đã nói tuần trước rằng em cần thay lốp mới cho chiếc xe. Em đã làm chưa thế?”

“Vẫn chưa.”

“Em không thể lái xe trong mưa tuyết với mấy cái lốp cũ thế đâu. Anh đã bảo em cứ lấy chiếc BMW và giảm số lần dùng xe của mình đi.”

Cô khịt mũi. “Em ghét BMW, nó làm em hồi hộp. Với cả, em đã từng lái xe trong thời tiết còn kinh khủng hơn thế này với phương tiện còn tệ hơn nữa ấy chứ. Ôi, lửa ấm thế.” Cô hơ tay và hắt xì. “Cái lạnh chết tiệt, chẳng chịu hết gì cả. Chúng ta sẽ nghỉ ngơi thư giãn với rượu vang tối nay phải không? Em nghĩ là bộ phim *Wonderful life* sẽ chiếu vào lúc chín giờ.”

Anh cau có vì việc cô dám hiển nhiên lờ đi lời khuyên của mình. “Bộ phim đó nhằm chán lắm. Em bị ốm mấy ngày rồi. Em cần đến gặp bác sĩ rồi đấy.”

“Em chẳng có thời gian. Kỳ nghỉ lễ bao giờ cũng là đợt bận rộn nhất ở tiệm sách mà.”

“Anh sẽ chở em đi vào ngày mai. Sau đó anh sẽ thả em ở tiệm sách và mang xe đi thay lốp mới. Mà dù sao em cũng nên vứt cái đó đi. Chỉ cần mua cái mới là xong.”

Cô húng hắng ho. “Được rồi, *Ngài tiền tấn* ạ. Em không thể mua một chiếc xe mới ngay bây giờ và khổ nỗi là em vẫn thích con bộ của mình.”

“Anh sẽ mua cái mới.”

“Không, cảm ơn.”

Sự thất vọng làm thui chột khí thế của Nick. Alexa đã lớn tiếng tuyên bố động cơ khiến cô cười anh là vì tiền. Vậy tại sao cô không lấy tiền của anh? Anh đã cho cô lời khuyên hữu ích về quán cà phê. Một chiếc xe mới. Một tủ quần áo mới, mặc dù với anh, cô trông hoàn hảo trong chiếc áo rộng thùng thình như bao tải. Tất cả những người khác đều chộp lấy tiền của anh, thứ dễ nhất để cho đi. Nhưng cô thì không, cô từ chối từng đồng nhỏ nhặt vượt quá khỏi số tiền trong hợp đồng của họ và vẫn vùng vẫy để làm anh cảm thấy có lỗi hơn. Cô đang lèo lái anh đến một vấn đề hóc búa. “Em là vợ anh và anh được phép mua cho em một chiếc xe.”

“Xe không nằm trong hợp đồng.”

“Thế thì tình dục cũng không.”

Nick chờ đợi Alexa mất bình tĩnh nhưng cô chỉ cười. Sau đó lại hắt hơi lần nữa. “Ừ, em đoán là anh đúng. Nhưng em sẽ tiếp tục quan hệ và nói không với ô tô.”

Anh giậm mạnh chân, tiến đến sát bên cô khiến con chó co mình lại. “Cứ xem nó như một món quà thôi.”

“Anh có thể mua hoa tặng em nếu muốn, nhưng em sẽ không vứt xe đi đâu. Này chàng trai, hôm nay anh có tâm trạng gì phải không?”

“Anh chẳng có tâm trạng gì cả.” Khi thốt ra lời đó, anh thậm chí còn cảm thấy bức tức hơn.

Sự phũ phàng vừa rồi của anh làm cho lời buộc tội trở nên chân thực hơn. “Tại sao em không để anh làm gì đó tốt cho em?”

Cô ngồi phịch xuống sàn trước lò sưởi, đá chiếc giày ra khỏi chân, và ngược nhìn lên. “Hãy để nó ở đây nhé.”

Anh ngẩn người. “Ai?”

“Con chó.”

“Anh đã cho em thời gian rồi, Alexa. Em đã hứa là nó sẽ ra khỏi đây vào thứ Sáu. Anh không muốn một con chó nào cả. Anh không muốn nó.” Anh chờ đợi cô phản kháng và tự nhủ mình sẽ giành chiến thắng bởi những lập luận xác đáng.

Nhưng cô chỉ gật đầu, đôi mắt tĩnh lặng và có xen chút buồn bã. “Được rồi. Mai nó sẽ đi khỏi đây.”

Cảm giác tội lỗi giày vò ruột gan anh. Anh muốn túm lấy con chó và chở nó đến chỗ nhốt chó mèo lạc ngay đêm nay. Thay vào đó, anh quan sát vợ mình choàng tay ôm con chó và bắt đầu nựng nó. Con chó vàng xấu xí nhích dần về phía trước cho đến khi dừng lại ngay trước mặt cô. Với hành động chậm rãi, cô tiến đến và đặt tay mình dưới quai hàm của nó, vuốt ve cổ và thì thầm nhĩ nhĩ. Một lúc sau, cơ bắp run run của nó cuối cùng cũng thả lỏng và tai cụp xuống. Trong vòng vài phút, cô ôm con chó trong vòng tay và tiếp tục vuốt ve bộ lông, giờ thì nó mượt hơn vì được tắm rửa và mập hơn một chút vì cô đã cho nó ăn đầy đủ.

Nick theo dõi toàn bộ cảnh tượng diễn ra trước mắt, sự xen lẫn của quá khứ và hiện tại, một cuộc chiến giữa cô đơn và sự đe dọa của nỗi đau. Lần đầu tiên sau hàng tuần, con chó sẵn có vẻ xuôi xuôi trong vài khoảnh khắc ngắn ngủi, đắm mình trong sự âu yếm của một người tuyên bố sẽ yêu thương nó.

Và Nick nhìn thấy đuôi của nó bắt đầu đập đập xuống sàn.

Chuyển động nhỏ bé đó đã bị vợ anh bỏ lỡ, bởi cô đang ngồi sưởi ấm trước lò sưởi bên cạnh hai tâm hồn từng bị thất lạc và tổn thương. Cô cho đi tình cảm của mình mà không hề toan tính, không mong nhận lại gì cho mình. Tình yêu không phải là một phần thưởng, mà là thứ gì đó tồn tại bên trong cô và sẵn sàng để chia sẻ. Hằng đêm cô tiếp nhận anh vào sâu trong cơ thể mình và không giữ lại gì cả. Người phụ nữ bên cạnh anh là một sinh vật mạnh mẽ, kiêu hãnh, có thể phá hủy anh thành từng mảnh nhỏ nhưng đôi lúc lại rất nhún nhường, và Nick nhận ra trong ánh lửa chập chờn rằng mình yêu cô.

Anh đã đem lòng yêu vợ.

Sự nhận thức đến như một cơn sóng thủy triều cuốn phăng anh lên cao, khiến anh bầm dập, đầu óc quay cuồng tự hỏi chuyện quái gì đang xảy đến với mình. Anh đứng trân trối giữa phòng trong sự phốt lờ của cô, và quan sát vợ mình đổi hướng trên con đường chính, rẽ vào một con đường trái đầy sỏi đá, bụi cây và ngõ ngách. Choáng váng với cảm xúc đó, anh bước lùi lại như thể vừa vùng thoát khỏi một đồng lõa.

Cái quái gì đây.

Anh đã yêu vợ mình.

“Nick?”

Anh mở miệng định trả lời, sau đó nuốt lại, và thử lần nữa. “Ừ?”

“Nếu anh không muốn xem phim, thì cho em một gợi ý khác đi. Em nghĩ chúng ta sẽ cùng say sưa trước lò sưởi và ngắm tuyết rơi, nhưng nếu anh không vừa lòng, thì em cũng sẵn sàng với lựa chọn khác.”

Cô đang nói về bộ phim còn anh vừa trải qua một cơn khủng hoảng lớn nhất trong đời mình. Nick nhắm mắt lại và vật lộn với những cảm xúc quét qua bức tường đổ nát cuối cùng và để anh lại với đồng ngổn ngang vỡ vụn. Như thể con chó nhận ra nạn nhân đồng hương sau cuộc chiến tranh, nó ngẩng đầu lên và theo dõi.

Sau đó Nick đã biết mình phải làm gì.

Còn quá sớm để bộc lộ cảm xúc của mình bằng lời, cũng quá sớm để có thể diễn tả được sự tác động mới mẻ này, những cảm xúc rối bời bùng nổ trong người chỉ cho đến khi anh có thể để lộ chúng ra theo một cách nào đó.

Anh bước chéo qua phòng và quỳ gối trước cô. Con chó phát ra tiếng kêu ư ử, rời khỏi lòng cô rồi biến mất vào bếp. Alexa nhìn Nick với ánh mắt đầy băn khoăn khi anh đặt lòng bàn tay lên má cô và ngắm nhìn gương mặt. Như thể đây là lần gặp gỡ đầu tiên, anh ngắm từng đường nét và để cho bản thân mình rơi vào trong vực thẳm.

“Anh muốn làm tình với em.”

Alexa nuốt từng lời nói của anh và trái tim như ngừng đập, sau đó đập thành thạch trở lại với nhịp điệu thốn thức. Cô không biết có gì khác lần này, nhưng ý thức rằng họ đang tiến đến một lối đi tắt trên con đường, và anh đã chọn con đường ít phiêu lưu hơn.

Họ làm tình mỗi tối kể từ sau bữa tiệc của Michael, có lúc chậm, có lúc nóng bỏng và điên cuồng. Anh thì thầm những từ ngữ gợi dục và những lời tán dương, nói rằng cô xinh đẹp ra sao và anh muốn cô đến mức nào.

Nhưng anh không bao giờ nhìn sâu vào mắt cô giống như thể đã biết cô là ai. Như thể lớp vỏ bên ngoài lật lên để lộ phần cùi chín của trái cây bên dưới, Alexa cảm thấy bị phơi bày dưới anh. Cô nín thở và chờ đợi anh quay đi.

Thay vào đó, anh áp hai má cô vào lòng bàn tay và thì thầm ngay sát miệng cô. “Em là vợ anh và anh muốn làm tình với em.”

Sau đó anh hôn cô, một nụ hôn chậm rãi ấm áp làm máu trong người Alexa nóng bừng lên, giống như nước xi rô được rót lên chiếc bơ nóng hổi, cho đến khi cả cơ thể mềm nhũn, đôi

môi hé mở cho anh vào, lưỡi của họ quần quýt trong vũ điệu cổ xưa mà người đàn ông và người đàn bà đã nhảy múa hàng nghìn năm nay.

Anh chậm rãi đặt cô xuống chiếc thảm và cởi quần áo của cô, dừng lại để thưởng thức hương vị và chạm vào phần da lộ ra bên dưới với sự tôn sùng làm cô hưng phấn muốn vỡ vụn và thậm chí còn ham muốn hơn nữa.

Với đòi hỏi không lời, anh tách hai chân cô ra và quỳ xuống, tách rời nếp gấp che đầy phần đầy nữ tính bằng những ngón tay dịu dàng. Rồi anh hôn cô, dùng lưỡi và môi của mình để đưa cô lên đỉnh, phớt lờ những động tác điên cuồng đòi đẩy anh ra cho đến khi cô tiến đến cực khoái mãnh liệt và cong người bên dưới anh. Anh bắt lấy hông cô và tiếp tục hôn, cho đến khi tiếng nức nở thoát ra khỏi cổ họng van xin anh...

Anh nhóm dậy và dừng lại trước lối vào.

“Nhìn anh đi, Alexa.”

Nửa như say thuốc, Alexa mở mắt và nhìn chằm chằm vào người đàn ông mà mình yêu bằng tất cả phân tử trên cơ thể, chờ đợi anh đòi hỏi cô, chờ đợi để đón nhận bất cứ thứ gì anh cho.

“Đó luôn là em.” Anh dừng lại một chút như để chắc chắn rằng cô đã nghe và hiểu từng lời anh nói. Sự dữ dội mãnh liệt ánh lên trong sâu thẳm của đôi mắt màu hổ phách. Anh siết chặt ngón tay cô, như nói lên điều gì đó vượt trên cả ngôn ngữ.

“Và đó sẽ luôn là em.” Anh tiến sâu vào và cô òa khóc. Chưa bao giờ Nick rời mắt khỏi cô, hai tay vẫn giữ chặt ngón tay cô, anh đảo mình sâu xuống bên trong cho đến khi ngập lún và bắt đầu di chuyển, ngày một đòi hỏi hơn. Những nguyên tắc đã thay đổi và anh đang tiến đến để chạm vào trái tim cô, tiếp tục trao cô toàn bộ con người mình, xô đẩy cô với những động tác vượt ve chậm rãi, nhịp nhàng cho đến khi cô chênh vênh đến giới hạn của sự sung sướng. Lần này khi cô đổ xuống, anh cũng sụp xuống theo, nắm chặt bàn tay cô trong suốt thời gian anh cùng chia sẻ cuộc hành trình. Và khi họ cùng cập bến, anh kéo cô lại trong vòng tay mình nằm trước lò sưởi, ấn một nụ hôn vào thái dương cô và nằm bên cô trong sự im lặng ngọt ngào đang phủ lên họ như lớp bông tuyết lưỡi biếng phủ trên sân. Alexa nhận ra có điều gì đó thay đổi giữa họ, điều gì đó mà anh vẫn chưa sẵn sàng nói ra, cô khép lòng lại để thôi hi vọng, thậm chí co rúm rủa thầm vì từng có suy nghĩ anh có thể thuộc về mình.

Một lúc sau, khi cô đang nửa tỉnh nửa mê trong hơi ấm ngọt ngào của cơ thể anh, anh thì thào bên tai. “Con chó có thể ở lại.”

Cô chợt tỉnh dậy trong chốc lát và tự hỏi liệu mình có nghe đúng không. “Gì cơ?”

“Đó là món quà anh dành cho em. Con chó có thể ở lại.”

Quá xúc động, cô cố tìm kiếm lời nào đó để đáp lại những gì anh đã cho mình, nhưng cũng như anh, cô chẳng tìm thấy gì để nói cả. Vì vậy, cô rúc vào người anh lần nữa và dụi đầu anh vào người cô và thể hiện với anh bằng một cách khác.

Ngày tiếp theo, Nick nhìn người vợ ốm nặng của mình và lắc đầu. “Anh đã nói với em rồi mà.”

Cô rên lên và vùi mặt vào gối, sau đó xổ ra một tràng ho khan. “Anh đáng lẽ ra không được nói mấy lời đó, em cần nhiều thuốc chống cảm nữa.”

Anh đặt một khay gồm đủ chất lỏng như xúp gà, nước lọc, nước hoa quả bên cạnh cô. “Khí thật, không thuốc kháng sinh và xi rô chống ho nữa. Bác sĩ đã cảnh báo anh rồi. Nước xị mũi cũng không nữa. Anh đã đọc một bài báo về điều này.”

“Em muốn mẹ mình cơ.”

Anh bật cười và đặt một nụ hôn vào mái tóc rối của cô. “Em có ti vi và điều khiển đẩy. Một hộp khăn giấy. Một cuốn tiểu thuyết tình cảm lãng mạn và một chiếc điện thoại. Nghỉ ngơi đi, anh sẽ sớm trở lại.”

“Em phải đến tiệm sách. Maggie đang chết ngạt với dịch vụ khách hàng rồi.”

“Con bé có thể xoay xở được trong ngày hôm nay. Hãy nghĩ về tất cả đàn ông mà nó sẽ quyến rũ để mua thêm sách xem. Ăn xúp của em đi nhé.”

Cô lau bầu điều gì đó và anh nhẹ nhàng đóng cánh cửa lại phía sau.

Nick nhảy lên chiếc Volkswagen với sự hài lòng. Với việc cô nằm li trên giường, anh cuối cùng cũng có cơ hội thay mới chiếc lốp và tra dầu vào ống bơm gỉ sét. Anh đã đích thân hộ tống cô tới gặp bác sĩ, lấy đơn thuốc, dừng ở tiệm để lấy thuốc, sau đó ủ cô dưới những lớp chăn.

Một phần trong anh theo dõi cảnh tượng đó từ phía trên và để ý rằng anh hành động như một người chồng. Một người chồng thực sự, chứ không phải giả vờ. Phần tệ nhất là sự thỏa mãn sâu sắc mà vai trò này mang lại cho anh.

Nick rời khỏi xe, tóm lấy đồng giấy trong ngăn đựng bao tay, và bình tĩnh lại một chút để chờ đợi. Anh hi vọng cô vẫn giữ giấy tờ ghi lại quá trình bảo dưỡng trong đồng hồ vận hành này, và anh bắt đầu xem xét kĩ các hóa đơn.

Một lá thư từ ngân hàng làm anh sững lại.

Anh đọc qua lá thư và để ý ngày gửi. Hơn một tháng trước. Tức là sau đám cưới. Sau khi cô đã nhận tiền. Cái quái gì đang diễn ra thế nhỉ?

Chiếc BlackBerry của anh rung lên. Bị làm xao lãng, anh nhặt nó lên: “A lô?”

“Đến bao giờ con mới nhắc máy đây.”

Kí ức từ quá khứ lôi anh trở lại. Sau một thời gian dài tôi luyện, trái tim anh đã trở nên lạnh giá, cùng với chất giọng. “Jeb. Cha muốn gì?”

Cha anh cười. “Kiểu chào mừng đó là để chứng thực cha là cha của con phải không? Dạo này con thế nào?”

Nick thả lá thư xuống lòng và đáp lấy lệ. “Ồn ả. Cha trở về từ Mexico sớm thế à?”

“Ừ, cha cưới rồi.”

Bà vợ thứ tư. Mẹ anh sẽ vọt ra từ nơi ẩn nấp và làm rối tung lên – dường như luôn là kiểu phản ứng như vậy. Maggie và anh chỉ là những con cờ để làm trò chơi thêm thú vị. Sự kinh tởm làm quặn ruột gan anh. “Chúc mừng cha. Nghe này cha, con phải đi, không có thời gian để trò chuyện đâu.”

“Cha có một thứ cần phải thảo luận với con, con trai ả. Gặp cha để ăn trưa nhé.”

“Xin lỗi cha, con bận rồi.”

“Chỉ cần một giờ thôi. Sắp xếp thời gian đi.”

Sự cảnh báo rung lên qua chiếc điện thoại. Nick nhắm nghiền mắt lại khi vật lộn với bản năng của mình. Tốt hơn là anh nên gặp ông, chỉ trong trường hợp Jeb có ý tưởng quấy rối để bám theo Dreamscape và muốn gây rắc rối với bản di chúc. Thật là một vụ lộn xộn. “Được. Con sẽ gặp cha lúc ba giờ. Ở Planet Dinner.”

Anh cúp điện thoại và đưa mắt trở lại lá thư.

Tại sao Alexa lại nói dối về việc sử dụng một trăm năm mươi ngàn đô? Có phải cô liên quan đến cái gì đó mà anh chưa từng ngờ đến không? Nếu cô yêu cầu một khoản vay từ ngân hàng cho tiệm cà phê và bị từ chối, thế thì tiền của anh đã đổ đi đâu?

Câu hỏi cứ lớn vồn trong tâm trí anh và không hợp lý chút nào cả. Vì vài lý do nào đó, cô đã không muốn anh khám phá ra sự thật. Nếu thực sự muốn nhiều tiền hơn, cô nên đề nghị anh cùng ký vào giấy ghi nợ và nó sẽ là sự chấp nhận được đảm bảo. Cái quái gì đang diễn ra nhỉ?

Anh ngồi chờ chiếc xe được sửa chữa và bắt xe về văn phòng để không mất thời gian. Một cuộc gọi chóng vánh cho cô để xác nhận là cô vẫn ổn cho đến khi dùng xong bữa trưa với cha mình, Jeb. Sự nôn nóng hối thúc anh muốn hỏi những câu nghiêm túc, nhưng phần khác trong anh lại tự hỏi liệu mình có cần biết sự thật không. Anh có lẽ đã yêu cô, nhưng tận đáy lòng có những thứ vẫn không thay đổi. Anh không thể cho cô sự ổn định và những đứa trẻ. Rốt cuộc thì, nếu ở lại đồng nghĩa với việc cô sẽ chán ghét anh. Nick như bị cuốn trôi bởi sự kinh hãi trong tâm trí.

Jeb đã đợi ở một chiếc bàn trong góc quán. Nick ngấm nhìn người đàn ông chia sẻ cùng dòng máu với mình. Tiền bạc và sự lười biếng dường như luôn song hành với ông. Ánh nắng mặt trời ở Mexico đã làm nổi bật mái tóc, màu da sạm vì nắng mang lại một cá tính mà ông không thực sự có. Ông là một người đàn ông cao lớn và luôn mặc những bộ đồ được thiết kế cẩn thận. Hôm nay ông xuất hiện trong chiếc áo len đỏ hiệu Ralph Lauren, quần đen, giày da. Đôi mắt đen giữ một vẻ ngời sáng thoáng ẩn thoáng hiện của khiếu hài hước, chủ yếu do rượu mạnh xui khiến. Chắc hẳn một ly cocktail chỉ là để đối phó với cậu con trai lâu ngày thất lạc của mình thôi. Khi Nick lướt vào trong quán, anh để ý thấy những nét tương đồng trên gương và cấu trúc xương của họ. Anh rùng mình. Thứ mà anh thấy kinh hãi nhất trong đời đang ngồi

ngay trước mắt.

“Nick, thật tốt khi gặp con.” Jeb chìa bàn tay ra và bắt tay anh, sau đó mất vài phút để tán tỉnh một cô bồi bàn.

Nick gọi một cốc cà phê. “VẬY, cái gì đã mang cha tới New York vậy?”

“Đây là quê nhà của Amber. Đến thăm thôi. Cha đang nghĩ đến việc quay lại ổn định ở thị trấn một thời gian. Dừng nhà. Có thể chúng ta sẽ dành một chút thời gian với nhau phải không?”

Nick thử độ đàn hồi trong tâm trí để tìm kiếm bất cứ một cảm xúc nào đó nhưng nó cứ trơ ra. Anh chẳng cảm thấy gì cả. “Tại sao?”

Jeb nhún vai. “Nghĩ rằng cha có thể lang thang giết thời gian với con trai duy nhất của mình. Cũng đã một thời gian dài rồi còn gì, con biết đấy. Công việc thế nào?”

“Tốt ạ.” Nick nhấp một ngụm cà phê. “Cha muốn nói về điều gì nào?”

“Ta nghe nói con kết hôn rồi. Chúc mừng con nhé. Vì tình yêu, tiền, hay tình dục?”

Nick chớp mắt. “Sao ạ?”

Cha anh cười lớn. “Tại sao con lại cưới vợ? Cha đã cưới mẹ con vì tình yêu và nó đã kết thúc như một thảm họa chết tiệt đấy. Vợ hai và vợ ba đều vì tình dục, vỡ lở rồi. Nhưng với Amber thì chủ yếu là vì tiền. Tiền và một chút tôn trọng. Cha đã ý thức thấy chuyện này có thể lâu dài.”

“Một lý thuyết thú vị.”

“VẬY, cái nào là lý do?”

Quai hàm anh cứng lại. “Tình yêu.”

Jeb huýt lên một tiếng và cắt chiếc bánh nướng. “Con xong rồi đấy. Chí ít thì con vẫn còn có được miếng bánh thơm ngon từ bác Earl. Cha đã nghe hết về chuyện đó rồi.”

“Cha đừng nghĩ đến việc tranh giành di chúc. Mọi chuyện đã xong xuôi.”

Ngạo mạn thế, nhóc con? Con biết không, cha nghĩ chúng ta có vẻ giống nhau hơn là con muốn tin đấy. Chúng ta đều thích tiền, và chúng ta đều thích phụ nữ. Chẳng có gì sai trái với điều đó cả.” Jeb trở chiếc nĩa về phía anh. “Cha không ở đây để gây rối - cha chỉ đến lấy vận may của mình và không cần cái của con đâu. Nhưng Amber hình như cứ thích chú tâm đến mấy chuyện nhỏ nhặt như việc cha phải ở gần con cái hơn. Cha nghĩ chúng ta có thể ăn tất cả các bữa trưa cùng nhau. Con biết đấy, Maggie và con, và bọn trẻ con của Amber.”

Sự kì cục của tình huống này gây ra một khoảng thời gian im lặng. Nick nghĩ về tất cả những lúc anh nài nỉ Jeb để có một cuộc nói chuyện thực sự, để mặc cho bữa ăn nguội ngắt. Và giờ vì người vợ mới gây áp lực cho ông, Jeb cho là ông có thể nhảy xổ vào một cuộc thử nghiệm về mối quan hệ cha con. Cảm giác đau nhói của sự cay đắng rò rỉ trong tâm hồn băng giá của anh. Quá ít. Quá trễ. Tệ hơn nữa là, Jeb thậm chí không thực sự quan tâm.

Nick uống cạn cốc cà phê của mình. “Con đánh giá cao đề nghị của cha, Jeb, nhưng con sẽ bỏ qua. Con chưa từng cần cha trước đây. Bây giờ cũng không cần.”

Đôi mắt của cha anh trở nên khốn khổ. “Lúc nào cũng nghĩ là con tốt hơn ta sao, hử? Chàng trai xán lạn. Nghe này, huyết thống là huyết thống, và rồi con cũng sẽ sớm nhận ra số phận của con cũng phạm phải những lỗi lầm trước đây của ta thôi.” Ông gầm gừ trong những lời nói tiếp theo với vẻ chai sạn. “Muốn biết sự thật không? Cha cưới mẹ con vì tình yêu, nhưng bà ấy chỉ muốn tiền. Khi ta đánh hơi thấy sự thực đó, ta định phá vỡ nó nhưng quá muộn. Bà ấy mang thai. Và ta mắc kẹt. Với con.”

Nick nuốt nghẹn khi cơn ác mộng được phơi bày ra trước mặt. “Cái gì cơ?”

Jeb nở một nụ cười u ám. “Đúng đấy, con là sự cố gắng liều lĩnh của bà ấy để giữ ta, và nó hiệu quả. Một đứa trẻ có nghĩa là tiền nuôi dưỡng con cái và tiền trợ cấp sau khi ly dị. Ta quyết định ở lại và làm thế, nhưng không bao giờ tha thứ cho bà ta.”

Sự thật hoàn hảo như những mảnh ghép nhỏ được lắp vào đúng chỗ của nó. Jeb không bao giờ muốn mình ở những mảnh ghép đầu tiên ấy, và Maggie cũng không. “Tại sao lại nói với con lúc này?”

Cha anh nở một nụ cười lạnh giá. “Như là sự cảnh báo thôi. Coi chừng người vợ mới này của con đấy. Nếu cô ấy cưới con vì tiền và cảm giác rằng con chuẩn bị tẩu thoát, thì cái sự ‘thôi chết rồi’ sẽ tới. Nhớ lời ta nói đấy. Và con cũng sẽ bị rơi vào bẫy như ta thôi.” Ông dừng lại. “Bởi vì con cũng giống ta, Nick.”

Nick nhìn ông một lúc lâu. Một nỗi sợ hãi bé xíu len lỏi trong tâm trí khi anh nhận ra người đàn ông sinh ra mình đã không nhận được chút tôn trọng nào từ chính gia đình của ông. Nếu những gì Jeb Ryan nói là đúng thì sao? Chẳng lẽ sau tất cả chừng ấy năm anh đã chiến đấu với bộ gene mà ông đã ban cho, giờ thời gian của anh đã hết? Nếu anh đã bị số phận ấn định sẽ trở nên giống cha mình, liệu anh nên chọn con đường tắt hay đường dài đây?

Những tuần vừa qua đã lừa dối Nick, khiến anh tin vào những thứ không hề tồn tại. Tình yêu. Sự thực. Gia đình. Alexa đã nói dối về vụ tiền nong. Cô ấy còn định dối trá cái gì nữa? Sự lạnh giá trượt dọc sống lưng. Biết đâu cô đang tiến hành một kế hoạch lớn hơn để anh rơi vào lưới tình của cô?

Sự nghi ngờ tấn công anh bằng những cú đấm hần học hiểm hóc, nhưng anh lờ chúng đi và vẫn giữ đầu mình ngẩng cao. “Chúng ta chẳng có gì giống nhau cả. Chúc may mắn, Jed.”

Anh vút lại chút tiền lên bàn và bỏ đi, nhưng những lời cha anh nói ra vẫn xoáy vào đầu anh trên mỗi bước đi.

Bởi vì trong trái tim thầm kín của mình, Nick luôn tự hỏi liệu nó có thực sự đúng không. Anh tự hỏi liệu mình có giống Jeb Ryan nhiều hơn anh nghĩ không.

Cô đã mang thai.

Alexa nhìn chăm chăm vào chiếc cửa đóng kín, nơi vị bác sĩ vừa rời khỏi. Phải, cô có cảm thấy một chút buồn nôn. Phải, cô đã không đến kỳ như đáng lẽ ra phải đến. nhưng cái đó cũng dễ dàng đổ lỗi cho stress. Điên cuồng với kỳ nghỉ lễ cùng gia đình, công việc, và Nick. Và tại sao cô lại phải để ý nguy cơ khi đã dùng thuốc tránh thai cơ chứ?

Những lời nói của bác sĩ vang lên bên tai.

“Cô có dùng bất kì thứ thuốc gì trong tháng trước không?”, anh ta hỏi.

“Không. Chỉ dùng Tylenol khi bị đau đầu thôi... nhưng đợi chút, tôi có. Tôi đã bị viêm phổi và phải tiếp tục dùng...” Giọng cô chột trở nên lí nhí khi đã nhận thức được gốc rễ của vấn đề.

Bác sĩ gật đầu. “Thuốc kháng sinh. Bác sĩ trước của cô chắc hẳn phải cảnh báo là nó sẽ làm giảm hiệu quả của thuốc tránh thai đúng không. Thật span>ôi đã chứng kiến trường hợp này nhiều lắm. Tin vui phải không, tôi hi vọng thế?”

Niềm vui mừng khao khát tuôn ra ào ạt trong cô và cảm xúc bùng lên như sự nổ tung của những vì sao. *Đúng. Đó là một tin vui.*

Chí ít là với tôi.

Cô trèo ra đằng sau tay lái của chiếc Volkswagen. Sau đó đặt hai lòng bàn tay lên phần bụng hẫy còn phẳng.

Một đứa trẻ.

Cồ sắp sửa có một bé con của Nick.

Tâm trí cô lóe sáng nhớ về vài tuần trước. Họ đã ngày càng gần gũi nhau hơn, cho đến khi những công việc lặp lại tự nhiên của một người chồng và một người vợ đã trở thành bản chất thứ hai. Lễ Giáng sinh với gia đình cô có vẻ bớt căng thẳng hơn, khi Nick thực sự cố gắng để khiến bản thân được tận hưởng. Những cuộc làm tình đầy đam mê đã chạm sâu và nắm bắt được tâm hồn cô. Cô tin rằng những bức tường ngăn cách giữa họ đang chậm rãi đổ vỡ. Đôi khi, cô bắt gặp anh nhìn mình với những cảm xúc thật nguyên sơ, thành thực, những lúc đó cô dường như đánh mất hơi thở. Cứ thế, mỗi lần định mở miệng nói rằng cô yêu anh, toàn bộ thái độ cử chỉ của anh vội đóng lại như một con rô bốt vậy. Như thể anh đánh hơi thấy một khi cô nói ra những lời đó, sẽ không còn đường quay lại.

Cô đã chờ đợi đến một thời điểm hoàn hảo, nhưng giờ thời gian sắp hết. Cô yêu anh, cô đã cầu xin một cuộc hôn nhân thực sự vượt trên bản hợp đồng kia. Và cô cần phải nói với anh mình đã làm gì với khoản tiền đó.

Sự căng thẳng rộn lên trong dạ dày. Anh từ chối kết hôn với Gabriella vì cô ấy muốn một đứa trẻ. Suy ra một cách logic thì Nick sợ phải lặp lại sai lầm của cha anh. Nhưng Alexa vẫn hi vọng một khi anh biết đứa trẻ có thực, và là một phần của mình, anh sẽ mờ lòng và để cho

mình được yêu thương.

Cô lái xe về nhà trong tâm trạng vừa phấn khích vừa dè phòng. Giấu giếm sự thật thậm chí chưa bao giờ nảy ra trong đầu cô. Cô đã mừng tượng ra phản ứng bàng hoàng và một chút sợ hãi từ anh. Nhưng trong thâm tâm Alexa cho rằng Nick cuối cùng cũng sẽ cảm thấy ấm áp với điều đó. Rốt cuộc thì, đây không phải là sự kiện được lên kế hoạch trước, vì vậy số phận đã gửi xuống cho họ một đứa trẻ với mục đích tốt đẹp.

Alexa bừng tỉnh nghĩ rằng cô sẽ làm chồng mình hạnh phúc. Cái tin đó sẽ ép anh mở lòng và chấp nhận mạo hiểm. Cô biết anh cũng đã yêu mình.

Cô dừng xe trước lối đi vào ngôi nhà. Con chó già màu vàng chậm chạp hướng về phía cửa để chào đón, cô dành một khoảng thời gian vui vẻ để vuốt ve tai và hôn lên mặt nó cho đến khi nhìn thấy dấu hiệu khỏe khoắn của chiếc đuôi đập xuống nền nhà. Cô nhếch miệng cười. Phải chi chồng cô cũng dễ dàng thế này. Một chút tình yêu và sự kiên nhẫn, cuối cùng con chó của cô đã vui vẻ trở lại.

Cô bước vào phòng bếp nơi anh đang bận rộn với bữa tối. Chiếc tạp dề buộc quanh thắt lưng như tuyên bố anh là người đoạt giải chương trình *Đầu bếp của năm*, nó là một món quà Giáng sinh từ mẹ côspan>. Cô quàng tay ôm anh và đứng kiễng chân, siết thật chặt và dụi dụi mũi mình vào cổ anh.

Anh xoay ra và trao cô một nụ hôn.

“Chào em.”

“Chào anh.”

Họ mỉm cười với nhau.

“Anh đang nấu gì thế?”, cô hỏi.

“Chả cá hồi, rau chân vịt. khoai tây chiên. Và tất nhiên cả sa lát.”

“Tất nhiên.”

“Anh có một tin”, anh nói.

Alexa quan sát gương mặt Nick. Một tia sáng lấp lánh của sự hân hoan láy lên trong ánh mắt anh và bờ môi như được đúc khuôn nhếch lên một nấc cao hơn. “Ôi Chúa ơi. Anh trúng thầu rồi.”

“Anh đã nhận được hợp đồng.”

Cô hú lên và nhảy bổ vào vòng tay anh. Anh cười và nhấc cô xoay vòng, sau đó cúi đầu xuống và hôn cô. Sự ấm áp của tình cảm gia đình chạy trong huyết quản và cô bầu móng tay của mình vào vai anh rồi cứ treo lơ lửng như thế. Khi hôn cô thật sâu, anh dần thả lỏng và để sự rạng rỡ làm tràn ngập cô. Trái tim cô đập rộn rã với quá nhiều niềm vui mà Alexa lo rằng mình có thể bùng nổ mất.

“Chúng ta tổ chức ăn mừng thôi, em yêu. Chúng ta có thêm một chai sâm banh từ đêm giao thừa đã được làm lạnh trong tủ đấy. Phải uống thật say và quây phá mới được.”

Cô dừng lại và tự hỏi khi nào thì tiết lộ tin của mình. Một người phụ nữ bình thường sẽ chờ đến bữa tối được dùng xong và họ sẽ tắm mình trong niềm vui của việc trúng thầu bến cảng. Một người phụ nữ bình thường sẽ chờ một thời điểm tốt và làm chồng mình nhẹ nhàng đi vào vấn đề.

Alexa thừa nhận cô chưa bao giờ là một người bình thường. Cái tin về sự thành công đã được báo trước của anh như một điềm báo tốt để cô đưa ra tin của mình.

“Em không thể uống rượu nữa.”

Anh cười và quay trở lại việc nêm nếm cho món cá hồi. “Em đang cố từ bỏ mấy thói vui, phải không? Nó không phải là chế độ ăn kiêng ngốc nghếch đấy chứ? Rượu vang tốt cho máu mà.”

“Không, không phải ăn kiêng. Em đã ở chỗ bác sĩ ngày hôm nay và anh ta nói là em không được uống rượu.”

Anh đưa mắt nhìn cô và nhú mày. “Em có ớn không? Em lại ốm nữa à? Anh đã nói em hãy đến gặp bác sĩ của anh mà. Bác sĩ của em là người khó hiểu, chuyên kê thảo dược và mấy thứ linh tinh. Anh phải xử trí với anh ta để đưa em đơn thuốc hiệu quả khi em bị viêm phổi.” Anh ném đồng khoai tây vào chảo đang sôi và làm chúng phát ra tiếng lách tách với dầu ăn.

“Không, em không ốm. Có một thứ nữa anh ta nói với em.”

“Ồ.” Anh đặt chiếc muỗng xuống và quay lại với một chút hoảng sợ. “Em yêu, em đang định dọa anh phải không? Có chuyện gì thế?”

Sự quan tâm của anh đã chạm được đến trái tim Alexa. Cô nắm lấy bàn tay anh và siết mạnh hơn. Sau đó thốt ra.

“Nick, em có thai rồi.”

Sự choáng váng hoàn toàn ánh lên trong mắt anh nhưng Alexa đã chuẩn bị trước. Cô bình tĩnh chờ đợi anh định thần lại và hi vọng sau đó họ có thể nói chuyện. Cô biết Nick sẽ không để lộ cảm xúc ra ngoài và vẫn duy trì tính logic cũng như lý trí.

Anh cẩn thận gỡ tay cô ra khỏi tay mình và lùi lại về phía bàn làm bếp. “Em vừa nói gì?”

Cô lấy một hơi thật sâu. “Em có thai rồi. Chúng ta sắp có con.”

Nick dường như đang tìm kiếm lời nào đó để thốt ra. “Nhưng không thể nào. Em đang uống thuốc tránh thai cơ mà.” Anh dừng lại. “Phải không?”

“Đương nhiên. Nhưng những thứ như thế này đôi khi cũng xảy ra. Thật ra bác sĩ nói...”

“Mới tiện làm sao.”

Alexa chớp mắt. Nick nhìn như thể cô vừa biến thành quái vật hai đầu. Cảm giác bút rút nhỏ giọt trong lòng. Cô rút lui khỏi anh và kiểm một chỗ trên chiếc bàn bếp. “Em biết việc này thực sự sốc. Nó cũng như thế với em. Nhưng đứa trẻ đang lớn dần và chúng ta phải nói về chuyện này.”

Anh tiếp tục im lặng, và cô làm giọng mình nhẹ nhàng đi. “Em chưa bao giờ tính đến việc này. Em chưa bao giờ tính đến sẽ làm cho chuyện này thành một cuộc hôn nhân thực sự. Nhưng em yêu anh, Nick, em đã chờ đợi đến đúng thời điểm để nói với anh. Em xin lỗi khi phải tiết lộ điều đó như thế này, nhưng em không muốn chờ đợi nữa. Hãy nói gì đi. Gì cũng được.”

Cô quan sát chồng mình. Người đàn ông cô yêu và cùng cười đùa bắt đầu lùi ra xa. Khoảng cách giữa họ lớn dần với sự ớn lạnh băng giá gây nên một cơn rùng mình chạy dọc sống lưng cô. Gương mặt anh chột cứng như đá. Và khi cô chờ đợi lời nói tiếp theo của anh, Alexa đột nhiên nhận thấy có một dự báo trước là họ đã ngoặt sang một hướng khác của con đường.

* * *

Nick nhìn chằm chằm vào vợ mình không muốn đứa trẻ này.”

Bức tường băng giá đang vỡ vụn đột ngột phục sinh và đóng sập lại. Cảm xúc duy nhất thấm qua những khe kẽ bị vỡ là sự oán giận và cay đắng. Ôi cô mới tốt đẹp làm sao. Anh đã ngã một cú đau đینگ vì vai diễn của cô và giờ phải trả giá.

Cô chớp mắt, lắc đầu. “Được. Anh không muốn đứa trẻ. Em hiểu là anh sợ, nhưng có thể lúc nào đó, cảm giác của anh sẽ thay đổi.”

Những lời Gabriella nói mấy tháng trước như đang nhạo báng anh. Sự hứa hẹn về lỗi lầm y hệt của cha anh vang lên trong đầu. Anh đã được cảnh báo là Alexa sẽ dùng bất cứ thủ đoạn nào có thể để bẫy mình, nhưng anh đã không tin. Anh đã quy ngã vì sự ngây thơ của cô và cuối cùng nặng lòng với cô.

Nick đã được cảnh báo rõ ràng ngay từ đầu, nhưng vẫn tin tưởng một cách ngu ngốc rằng sự tôn trọng của cô đủ lớn để không cố thử cài bẫy anh.

Và giờ cô yêu anh.

Anh gần như đã bị bóp nghẹt khi cố nở một nụ cười cay đắng. Từ khoảnh khắc phát hiện raống giầy nợ và gặp cha mình, anh đã đấu tranh giữa sự nghi ngờ và niềm tin nơi cô. Vì vậy, anh để vấn đề đó ra đi và quyết định tin tưởng cô. Để củng cố điều đó, cô sẽ phải kể với anh sự thật về việc đã sử dụng tiền vào mục đích riêng nào.

Nhưng giờ cô đã bộc lộ sự gian dối của mình, với gương mặt rạn rờ và đôi mắt chứa đầy niềm hân hoan.

Một đứa trẻ.

Cô đang mang đứa trẻ của anh.

Cơn thịnh nộ xoáy tít lên và bao vây lấy Nick trong đám mây đen đặc, rung âm ầm. “Có vấn

đề gì thế, Alexa? Chẳng lẽ một trăm năm mười ngàn đô không đủ cho em hả? Hay là em đã thèm khát hơn rồi?”

Anh nhìn sự đau đớn làm méo mó gương mặt cô nhưng giờ anh đã biết rõ thủ đoạn đó. Giọng cô run run: “Anh đang nói về cái gì thế?”.

“Trò chơi kết thúc rồi. Em là một cô gái thông minh. Đoạn kết của hợp đồng đã rành rành ra kia. Chết tiệt, chúng ta đã trải qua năm tháng rồi. Em không chắc là điều gì sẽ xảy ra, vì vậy em có một tai nạn nho nhỏ để thắt chặt thỏa thuận lại. Rắc rối là, anh không muốn đưa trẻ đó. Vì vậy, em sẽ ngay lập tức trở về ngã tư đường.”

Cô gập người về phía trước và sờ tay lên bụng. “Đó có phải là cái mà anh tin không?” Cô thở đứt quãng và cơ thể run lên. “Anh tin là em làm điều này có mục đích, để bẫy anh phải không?”

“Vậy tại sao em nói với anh là mình đang dùng thuốc tránh thai để anh thôi không dùng bao cao su? Em thừa nhận là mình muốn tiền ngay từ đầu, sau đó bịp anh bằng cách vờ tỏ ra độc lập. Làm cho anh không thể cân bằng được.” Anh nở một nụ cười không chút hài hước. “Việc từ chối xe mới thật là khôn ngoan đấy. Anh có thể cho tiền với hành động ấy vì nó được diễn quá đạt. Nhưng thực ra em chờ đợi một mẻ lớn hơn.”

“Ôi, Chúa ơi.” Cô gập người về phía trước như thể bị thương, nhưng anh vẫn đứng đó và không cảm thấy gì. Rất chậm rãi, Alexa trèo ra khỏi chiếc ghế. Sự rạng rỡ đã biến mất. Gương mặt cô phản ánh một nỗi đau thương khiến anh do dự trong một giây. Sau đó anh lại biến trái tim trở nên sắt đá và bắt bản thân đối mặt với sự thật về vợ mình.

Cô là một kẻ dối trá. Cô sử dụng đứa trẻ vô tội để đoạt lấy những gì mình muốn, và thứ duy nhất phải tổn thương sẽ là đứa trẻ. Anh run rẩy vì khiếp sợ cái cách mà cô chơi trò chơi này, ông như thể một nạn nhân vậy.

Cô bám chặt lấy tường và nhìn với sự kinh hoàng từ phía bên kia căn phòng. “Em chưa bao giờ biết”, giọng nói ghen đặc. “Em chưa bao giờ biết đó lại là những suy nghĩ thật sự của anh về em. Em nghĩ...” Cô lấy một hơi dài và rướn cằm lên. “Em đoán những gì mình nghĩ chẳng là gì, phải không?”

Cô xoay người bỏ đi và anh ném theo những lời cuối cùng vào sau cô. “Em đã phạm phải sai lầm lớn, Alexa.”

“Anh nói đúng”, cô thì thào. “Em đã sai.”

Sau đó cô bỏ đi.

Cánh cửa đóng lại. Anh đứng trong bếp thật lâu cho đến khi nghe thấy tiếng bước chân khe khẽ. Con chó vàng già nua đang ngồi cạnh, đôi mắt màu vàng của nó ngụ ý rằng Alexa đã ra đi. Anh phát ra tiếng rên rỉ. Ngôi nhà bao trùm trong sự yên ắng kỳ quái. Cả hai đều cô độc lần nữa, nhưng Nick không còn chút cảm xúc nào để khóc nữa.

Anh thấy vui vui vì con chó cũng thấy đau buồn cho cả hai.

CHƯƠNG 11

Hai tuần sau

Nick nhìn ra ngoài cửa sổ bếp. Con chó vàng nằm cạnh chân anh. Một cốc cà phê đang tỏa khói đặt cạnh khuỷu tay.

Anh thần thờ trong mấy ngày qua như một bóng ma. Công việc làm anh bận rộn, vì vậy anh đổ tất cả sức lực của mình vào trong những bản thiết kế, sau đó quăng mình lên giường và trở mình suốt đêm. Anh nghĩ về Alexa và đứa con chưa chào đời.

Chuông điện thoại reo.

Anh lắc đầu và hướng về phía cửa. Jim và Maria McKenzie đang đứng ngoài.

Nỗi đau thương vồ lấy Nick khi phải đối mặt với những người quen thuộc, nhưng anh đẩy cảm xúc ra sau và mở cửa. “Cha mẹ, hai người làm gì ở đây thế ạ?”

Nick cho rằng họ đến vì một lý do - để hoàn toàn đánh sập anh. Anh đã chuẩn bị cho những giọt nước mắt của Maria và những lời bào chữa cho đứa trẻ chưa sinh ra. Anh cũng tưởng tượng Jim sẽ thui cho mình vài quả và nguyên rửa anh vì đã làm đau cô con gái yêu của ông.

Nick vươn thẳng người và sẵn sàng tất cả. Anh ngạc nhiên vì họ chờ đợi khá lâu. Chết tiệt, có thể cơn thịnh nộ của cha mẹ cô sẽ giúp anh cảm thấy khá hơn. Anh cần cảm thấy gì đó – thậm chí còn chào đón cả nỗi đau. Đằng nào thì cuối cùng anh cũng cần liên lạc với cô vì phần còn lại của bản hợp đồng và xem họ có thể kết thúc vấn đề mà vẫn giữ được hình tượng không. Anh tự hỏi câu chuyện nào của cô khiến cha mẹ cô phải đảo lộn vì mình.

“Chúng ta có thể vào không?”, Maria hỏi.

“Tất nhiên ạ”. Anh dẫn họ qua bếp. Con chó vàng lẩn sau rèm cửa vì vẫn chưa quen với những người lạ. Nick tự vỗ nhẹ lên đầu nó trước khi lục lọi tìm ra hai cái tách. “Con có cà phê và trà”.

“Cho ta cà phê”, Jim nói. Maria thì từ chối và cả hai cùng ngồi xuống. Nick tự làm mình tự bận rộn với việc tìm kem và đường, cố lờ đi tảng đá nặng trong dạ dày.

“Cháu cho là hai người ở đây để nói chuyện về Alexa”, anh bắt đầu.

Jim và Maria trao đổi cho nhau cái nhìn kỳ quặc. “Ừ. Con bé vẫn đang tránh mặt chúng ta, Nick. Cha mẹ nghĩ có gì đó không ổn. Con bé không nhận điện thoại. Chúng ta cũng đến thăm tiệm sách để chắc chắn là mọi chuyện, nhưng con bé xin lỗi và tìm cách thoái thác”.

Jim gật đầu. “Nó cũng không nói gì với anh trai hay Izzy và Gen cả. Chúng ta quyết định tự mình đến và nói chuyện với nó. Nói cho ta biết, Nick. Hai đứa đang có vấn đề gì phải không? Con bé đâu rồi?”

Cảm giác kỳ lạ về những câu chuyện chẳng ăn khớp với nhau làm đầu anh quay cuồng. Nick nhìn vào cặp đôi đứng tuổi trong bếp và tự hỏi Jim đang nói cái quái gì vậy. Alexa đã không nói

gì với họ về đứa trẻ. Hay cuộc chia tay của họ. Hiển nhiên, cô ấy không biết làm thế nào xử trí tình huống này.

Nick cố giấu giếm tiếng rên rỉ của nỗi đau cực độ. Không có cách nào để thú nhận những gì đã xảy ra. Họ không phải gia đình anh. Đó không phải là trách nhiệm của anh. “Vâng, con nghĩ có thể có gì đó đang diễn ra ở tiệm sách. Một buổi tối đọc thơ chẳng hạn”.

Maria siết những ngón tay vào tay anh. Sự hòa trộn của sức mạnh và sự dịu dàng làm anh muốn ứa nước mắt. Đôi mắt bà chứa đầy vẻ quan tâm. “Không nói dối nữa. Con giờ là một phần của gia đình. Hãy nói với chúng ta sự thật.”

Những lời nói của bà làm lay động ổ khóa của lớp vỏ tâm tư tận sâu trong anh. Gia đình. Bà vẫn tin anh là một thành viên của gia đình. Phải chi đây là sự thật và Alexa không phản bội anh. Nick cúi đầu xuống. Những từ ngữ bộc phát buột ra khỏi miệng trước khi anh kịp lấy lại phản ứng. “Chúng con chia tay rồi”.

Maria ghen ngào. Anh tưởng tượng Jim đang trừng trừng nhìn mình. Nick đầu hàng với sự việc không thể tránh khỏi này. Đã đến lúc thú nhận tội lỗi. Với tất cả những người còn lại. Trò gian dối đã được lên kế hoạch cẩn thận bỗng vỡ vụn trước mắt anh, và anh nhận ra mình cần phải vượt qua chính bản thân. Đã đến lúc để gia đình cô biết sự thật.

“Chuyện gì đã xảy ra?” Maria nhẹ nhàng hỏi một cách cẩn trọng.

Nick thả lỏng nắm tay và nhòe dậy, đi qua đi lại khi chập vạt tìm kiếm từ ngữ để nói. “Alexa nói rằng cô ấy đang mang đứa con của chúng con.” Anh nhắm nghiền mắt lại trước vẻ vui mừng ngay lập tức nảy lên trên gương mặt họ. “Nhưng con đã nói với cô ấy là mình không muốn đứa bé”.

Anh rướn cằm lên và từ chối quay người đi. Tảng băng quen thuộc vây quanh để bảo vệ anh. “Con đã cảnh báo cô ấy ngay từ đầu là mình không thể là một người cha được”.

Maria nhìn anh với tất cả sự thấu hiểu trên thế giới này. “Nicky, tại sao con lại nói những điều đó? Con sẽ là một người cha tuyệt vời. Con đang yêu, và nhất định sẽ có rất nhiều thứ để cho đi.”

Nick lắc đầu. “Không. Mẹ nhầm rồi.” Những từ ngữ về sự phản bội của Alexa lớn vồn quanh môi nhưng anh mím chặt lại. Anh từ chối làm tan vỡ trái tim cha mẹ cô bằng cách nói thẳng ra cuộc hôn nhân không tình yêu của họ. “Có những lý do cá nhân khác, Maria. Những thứ con không thể thảo luận. Những thứ có lẽ con không thể tha thứ.”

“Con sai rồi, Nicholas”, Jim nói nhẹ nhàng. “Luôn có chỗ cho sự tha thứ. Nếu các con yêu nhau. Ta đã phản bội niềm tin của lũ trẻ. Vợ ta. Ta chạy trốn và quay lưng với tất cả mọi người mà ta hứa là sẽ yêu thương. Nhưng họ đã tha thứ, và chúng ta lại đoàn tụ.”

Maria gật đầu. “Hôn nhân là một đồng lõa xôn. Mọi người đều có thể mắc lỗi. Đôi khi chúng ta gây nên những lỗi lầm khủng khiếp. Nhưng lời thề trước Chúa mà con đã nói bao gồm cả những lúc tốt đẹp và tồi tệ nữa.”

Nick nghệt thở với cục nghẹn trong cổ họng anh. “Con không có sức mạnh để ở lại. Con giống cha mình. Ông ấy giờ đã lấy người vợ thứ tư, ông ấy chỉ quan tâm đến bản thân. Con không thể chịu đựng được việc làm đau những đứa trẻ vô tội. Sẽ không có gì tệ hơn là việc không được mong muốn có mặt trên đời cả”

Anh cố trụ vững trước cảm giác bị khinh bỉ và sốc. Thay vào đó, Maria mỉm cười và bước qua để đón anh vào vòng tay với một cái ôm thật chặt. “Ôi, Nicholas, làm sao mà con có thể nói thế? Con không nhớ đã bao lần lên vào nhà ta để ăn trộm bánh và trông chừng em gái của mình sao? Con là một người đàn ông đang yêu và chẳng có gì giống cha mình cả. Ta thấy điều này trong tất cả những lúc con nhìn con gái ta, và tình yêu rực sáng trong mắt con.”

Jim hắng giọng. “Con là người đàn ông của chính mình, Nick. Con tự phạm sai lầm và chọn lựa. Đừng đổ lỗi cho huyết thống hay che giấu những lời xin lỗi đằng sau. Con tốt hơn thế nhiều.”

Maria áp tay lên gương mặt anh. Gương mặt bà ánh lên tình yêu, sự hóm hỉnh và hiểu biết. “Một người đàn ông giống như cha con sẽ không bao giờ cho chúng ta một món quà hào phóng như thế. Số tiền con và Alexa cho chúng ta đã cho phép chúng ta chăm sóc bọn trẻ và giữ lại ngôi nhà của mình.”

Nick cau mày. “Tiền nào ạ?”

Bà lắc đầu. “Ta biết Alexa đã nói đây là điều kiện không bao giờ được nhắc tới, nhưng thực sự, con phải biết chúng ta đã biết ơn đến thế nào.”

Nick vẫn giả vờ, khi dạ dày anh vẫn gào thét về câu trả lời sẽ là miếng ghép cuối cùng trong trò giải đố về vợ mình. “Vâng, đương nhiên. Đó là hân hạnh của con mà. Và mẹ dùng nó để...”

Maria nghiêng đầu. “Để cứu ngôi nhà, tất nhiên rồi. Giờ thì Jim và ta có thể lo liệu trả hóa đơn và bảo dưỡng nó. Chúng ta cuối cùng cũng có một cơ may. Và tất cả là vì con.”

Câu đố đã được giải đáp trong sự vinh quang rạng rỡ. Hoàn toàn. Số tiền mà anh trách móc Alexa đã không đến với dự án kinh doanh của cô. Cô đã nói dối và cứu ngôi nhà của gia đình. Đó là lý do cô cưới anh.

Cô đã cố tự vay tiền cho quán cà phê của mình nhưng bị từ chối. Và giờ anh nhận ra tại sao Alexa không bao giờ nói với anh sự thật. Làm sao cô có thể? Anh không bao giờ cho cô một thời điểm an toàn để thú nhận sự thật. Cô từ chối để anh biết về những điều đáng tiếc của mình và gia đình, hay thậm chí cứ trì hoãn nó trong đầu. Cô tự mình lo liệu, chiến đấu hết mình vì những người thương yêu. Cô là người phụ nữ trung thành, vị tha, cứng đầu, đam mê nhất mà Nick từng gặp trong đời, và anh phát điên lên vì yêu cô.

Sự thật làm run rẩy múi cơ của anh. Cô đã không nói dối về đứa trẻ. Cô không cố gắng để mang thai. Bằng cách nào đó, nó đã xảy ra, nhưng cô thật ngốc nghếch khi tin rằng có thể nói ra sự thật và cố gắng giải thích. Cô thật sự tin anh đủ để suy nghĩ rằng anh sẽ vô cùng hạnh phúc với đứa trẻ.

Và Nick đã phản bội lại, lựa chọn tin vào những lời độc địa của Gabriella và cha mình về

người phụ nữ đã yêu anh.

Lần đầu tiên kể từ khi biết sự thật, anh tự hỏi liệu Alexa có tha thứ cho mình không.

Anh nhìn Maria. Người phụ nữ này đã trao tặng con gái không chỉ sức mạnh để chiến đấu cho niềm tin của mình, mà còn cả trái tim ban tặng tình yêu vô điều kiện. Một trái tim mà anh cầu nguyện sẽ cho mình một cơ hội thứ hai.

Anh nghĩ về cha mình và nhiều phụ nữ của ông. Anh nghĩ về chuyện đã làm việc khổ sở đến mức nào để tránh né cảm xúc và vì thế sẽ không bị tổn thương theo cái cách cha mẹ đã làm tổn thương mình. Cách mỗi quan hệ của họ làm tổn thương tất cả mọi người xung quanh.

Một tia chớp sáng lòa đánh xuyên qua căn phòng và khiến anh run rẩy.

Nick nhận ra nếu tiếp tục đuổi theo trên cùng một con đường, anh sẽ giống hoàn toàn với cha mình. Anh như bóp vụn những ngón tay khi siết chặt nắm đấm lại. Bằng cách mở rộng khoảng cách trong những mối quan hệ để tránh né nỗi đau, anh đã tạo ra hình mẫu người đàn ông giống như một con sò. Nhưng hành động của anh gây ra cho người phụ nữ anh yêu những nỗi đau thương cào xé hơn bất kỳ ai. Anh đúng là một kẻ hèn nhát không có nghị lực, luôn gây đau đớn cho mọi người bởi vì chỉ quan tâm đến bản thân mình.

Bên trong anh, nỗi sợ hãi cứ đeo bám dai dẳng như anh đã nuôi dưỡng bao năm qua. Nhưng lần đầu tiên trong đời, anh muốn cố gắng. Anh muốn cho cô những gì cô cần. Anh muốn trở thành một người cha, một người chồng, một người bạn. Anh muốn bảo vệ, chăm sóc và sống những ngày còn lại bên cạnh cô.

Có lẽ nếu anh cho cô tất cả những gì mình có, tất cả những gì là anh, sẽ là đủ với cô.

Bức tường cuối cùng bao quanh trái tim anh rung bần bật. Nứt ra thành từng mảnh. Và vỡ vụn.

Bằng cách nào đó, Alexandria luôn tin anh bởi vì cô yêu anh.

Bàn tay Nick run run khi siết lấy những ngón tay của Maria. “Con phải nói chuyện với cô ấy”.

Maria gật đầu. “Hãy đi và làm thật tốt nhé”.

Anh thẳng lưng lên và đối diện với cha vợ phía bên kia căn phòng. “Con cũng thật tệ hại. Con chỉ dám hi vọng cô ấy tha thứ. Nhưng con sẽ thử.”

Jim mỉm cười. “Con sẽ làm được, con trai.”

Nick đưa mắt nhìn con chó xấu xí mà anh bắt đầu yêu quý. “Tao nghĩ là mình có một ý tưởng đấy”.

Maggie đặt cốc trà thảo mộc đang bốc khói nghi ngút xuống và lấy đi cốc cappuccino đang trên người Alexa trong vài phút trước. “Không caffeine. Trà có chất chống oxy hóa đấy.”

Cô nở một nụ cười yếu ớt. “Vâng, thưa mẹ. Nhưng tớ không nghĩ một cốc cà phê mocha khi tớ trong tình trạng mệt đứt hơi sẽ gây nên tổn hại gì đáng kể đâu.”

“Caffein làm đứa trẻ chậm lớn”.

“Vậy thì cứ căng thẳng và không làm ra đủ tiền để nuôi đứa trẻ đi.”

“Hừm, chắc là do hormone đây. Cậu hoàn toàn gần dờ rồi”.

“Maggs!”

Maggie toét miệng cười và nhấc cái nắp ra khỏi tách trà. “Tớ chỉ muốn phát cáu với cậu thôi. Hãy chắc chắn là cậu không sa vào đồng gây nghiện trầm thương mà cậu thích đọc đi”

“Cậu đi chết đi”

“Tốt hơn rồi đấy”.

Alexa nhìn bản mình với vẻ ấm áp chân thật. Cô sẽ ổn thôi. Sau hai tuần rời xa khỏi Nick, mỗi ngày trở thành một cuộc thử thách với sức mạnh và sự ngoan cường mà cô thì quá ương ngạnh nhất định không gặp anh. Cô vẫn giữ bí mật này với gia đình nhưng dự tính sẽ tiết lộ nó vào ngày cuối tuần này. Maggie sẽ giúp cô. Thậm chí dù cô không thể chấp khoản vay cho tiệm sách, thì BookCrazy vẫn tạo ra lợi nhuận đều đều. Cô vẫn sống sót.

Alexa lặp đi lặp lại câu thần chú hằng ngày hằng giờ kể từ ngày rời khỏi người đàn ông cô yêu trong khi đứa trẻ đang lớn dần lên trong bụng. Anh đã lựa chọn và cô cần đối mặt với thực tế.

“Anh chàng Bá tước đã đón tớ đi ăn vào một tối khác”.

Bị phân tán bởi một câu chuyện phiếm hay ho, Alexa mỉm cười và dò hỏi. “Và cậu đã không thèm kể với tớ.”

Maggie nhún vai. “Bọn tớ có xung đột. Tất cả những gì anh ấy làm là nói về cậu. Anh ta yêu cậu, Al ạ.”

Alexa cười. “Tin tớ đi. Không có tia hi vọng nào đâu và điều đó sẽ không bao giờ thành hiện thực.” Cô tặc lưỡi với sự thích thú. “Cậu đã cố chiến đấu, phải không? Cậu chắc chắn đã gặp được người vừa ý rồi.”

Maggie khịt mũi. “Việc đó thật kì cục”.

Cô bấu môi tỏ vẻ thích thú. “Anh ấy chắc là người đàn ông duy nhất có thể thao túng được cậu, Maggs.”

“Mang bầu làm hư não cậu rồi đấy”.

Trong một khoảnh khắc, Alexa bắt được một vẻ tiếc nuối thoáng qua ánh lên trong mắt Maggie. Cô mở miệng định nói gì đó, nhưng những nhà thơ đã xếp thành hàng và tìm đến chỗ

ngồi. Tiếng nhạc của Moody vang lên qua dàn loa. Ánh sáng mờ mờ, bóng tối đổ xuống bên ngoài. Sự lan tỏa của bầu nhiệt huyết tràn ngập trong căn phòng khi những nhà thơ bắt đầu thuật lại những suy nghĩ và giấc mơ trong mic. Cô giữ chặt lấy quyển sổ gần ngực khi theo dõi hai bên sân khấu và cho phép mình được quay lại chìm ngậm trong những hình ảnh đầy sự an ủi. Alexa nhắm nghiền mắt để cho các giác quan đảm nhiệm, mài giũa, đánh giá, trong khi những bức tranh trôi qua tâm trí cô như những giọt dầu rỉ ra và thấm vào tấm bạt.

Có một đoạn dừng ngắn khi nhà thơ đổi người.

Sau đó cô nghe thấy giọng nói.

Đầu tiên, tâm trí cô mở ra với một chất giọng trầm, trang trọng của một người đàn ông đang đọc vào mic. Khi trái tim tạo ra sự kết nối, một nỗi sợ không tên như bóp nghẹt cô. Hơi thở như vương mắc lại. Chậm rãi, cô ép mình nhìn vào nhà thơ đang đứng trên sân khấu.

Đó là chồng cô.

Ban đầu, cô nghĩ thị lực chắc đang chơi trò bịp bợm với mình. Nick Ryan mà cô biết không tồn tại trên sân khấu. Thay vào đó, một người lạ mặt đang đứng trước cô.

Anh diện trang phục toàn đồ của đội Met. Một chiếc mũ lưỡi trai màu xanh được đội ngược ra sau để lộ những lọn tóc vàng. Anh mặc một chiếc áo len bó sát, quần jeans và giày đế mềm của đội Met. Nick giữ một chuỗi xích màu cam trong tay, và cô nhìn thấy con chó già ngồi cạnh anh với vẻ chững chạc yên ắng cho thấy đó là một con chó thuần chủng, không phải lai. Con chó choàng một chiếc khăn sặc sỡ của đội Met quanh cổ. Một tai gấp lại ở góc bị sút. Đuôi nó không ve vẩy. Đôi mắt không giữ cái nhìn xa xăm về một nơi nào đó, cô vẫn thường thấy đi kèm với con chó bị tổn thương. Nhô ra phía trước hai chân của nó, một tấm biển trưng ra hàng chữ: VỀ NHÀ.

Cô chớp mắt một lần, hai lần, sau đó nhận ra cảnh tượng trước mắt mình là thực.

Nick giữ một mẫu giấy rách giữa ngón tay. Anh hắng giọng. Cô nín thở khi giọng anh vang lên trong mic và vắng đến tận mình.

“Tôi không phải là một nhà thơ. Nhưng vợ tôi thì có. Cô ấy đã dạy tôi tìm kiếm sự phi thường trong những điều giản dị. Cô ấy dạy tôi về cảm xúc, sự trung thực, và một cơ hội thứ hai. Em thấy đấy, anh chưa bao giờ nhận ra một người có thể cho đi mọi thứ mà không suy nghĩ xem mình sẽ nhận được gì. Alexa, em đã thay đổi cuộc đời anh, nhưng anh quá sợ hãi để tiến tới. Anh đã tin rằng mình không đủ tốt. Giờ anh đã nhận ra sự thật”.

Alexa nhắm mắt lại trong sự tuyệt vọng khi những giọt nước mắt nhỏ ra từ mi mắt. Bàn tay của Maggie siết lấy tay cô. Chồng cô muốn cô quay lại. Vẫn thế, chọn con đường giống như một nhà thơ nổi tiếng, một nhân vật vô danh. Cô hiểu phần tối trong anh nhiều hơn, biết rằng nếu quay lại, cô sẽ được an toàn. Cô sẽ làm điều đó bằng chính sức của mình. Bóng tối vậy gọi Alexa như một người bạn cũ. Trong khoảng khắc đó, cô đã có sự lựa chọn cho riêng mình. Và lạ Chúa, cô không biết liệu mình có còn đủ mạnh mẽ để thử lần nữa không.

Alexa mở mắt ra.

Lời thầm thì và bình luận rì rầm trôi đến tai cô. Alexa nhìn vào người đàn ông cô yêu và chờ đợi anh nói.

“Anh yêu em, Alexa. Anh muốn em và con chúng ta. Anh muốn con chó săn kì cục này vì anh cũng đã dần yêu nó rồi. Anh cũng phát hiện ra những thứ mình không muốn. Anh không muốn sống cuộc đời mà thiếu vắng em. Anh không muốn cô đơn nữa. Và anh không muốn tin mình xứng đáng không có em. Và thề có Chúa, anh sẽ dùng phần đời còn lại để bù đắp cho em.”

Môi dưới của anh run run.

Bàn tay của Maggie cứng lại trên tay cô. “Cậu vẫn yêu anh ấy chứ?”

Cô ghen ngào đáp lại. “Tớ sợ mình không thể làm điều đó nữa”.

Đôi mắt của Maggie bùng cháy với sự mãnh liệt đến mức có thể bắn ra từng tia lửa. “Có, cậu có thể đấy. Cậu có thể làm lại lần nữa, và nhiều hơn nữa. Nếu cậu yêu anh ấy”.

Nick bước xuống từ chỗ để mic và hướng về phía cô. Bức tường kiên cố được xây dựng cẩn thận bắt đầu rung lắc từ móng. “Đó luôn là em. Em đã khiến anh nguyên vẹn trở lại.”

Sau đó, anh quỳ gối và đặt bàn tay lên bụng cô.

“Con của anh”. Anh thì thầm. “Anh sợ là mình chẳng có gì để cho đi. Nhưng anh đã cho đi. Và anh muốn cho em tất cả”.

Bức tường rung lên âm âm bởi một sức mạnh phá hủy và đổ sụp xuống vỡ vụn quanh cô.

Alexa đã lựa chọn.

Cô kéo Nick đứng dậy và nhào vào vòng tay anh. Anh ôm cô thật chặt, kề miệng vào tai, vòng tay quanh lưng cô, thì thào lời hứa rằng sẽ không bao giờ làm tổn thương cô lần nữa. Một tràng vỗ tay nồng nhiệt phá vỡ sự im lặng, những tiếng huýt thật lớn, và những tiếng vỗ tay liên hồi.

Maggie cười toe toét. “Từ bao giờ anh mới sờ được đến nhận thức của mình thế, anh trai”.

Nicholas túm lấy em gái mình và kéo cô vào lòng. Gương mặt anh phản chiếu sự tươi sáng và hiền hòa mà Alexa đã thoáng thấy trước đây nhưng chưa bao giờ thấy nó rạng rỡ thế này.

“Em hi vọng là anh biết em định trở thành mẹ đỡ đầu cho đứa trẻ”.

Alexa bật cười. “Chúa giúp tất cả chúng ta nếu nó là một bé gái. Em bé sẽ diện đồ da của trẻ con và mặc đồ lót”.

“Và nếu nó là con trai, anh sẽ nó những chiêu thức chuẩn mực để làm một người phụ nữ hạnh phúc”.

Nick đặt nụ hôn lên môi vợ mình. “Ồ, em sẽ có cả hai, Maggs. Anh nghĩ sẽ đưa vợ mình về nhà và bắt đầu thực hành một chút.”

Mắt Alexa mở to. “Một chút? Em vừa bị cảm sáng nay, lên cân và đau đẻ”.

“Dễ như ăn bánh. Anh sẽ ở đó trong suốt quá trình mà”.

“Chỉ khi anh mặc cái áo len của đội Met thôi”.

Nick mỉm cười. “Thực ra, anh đã nghĩ tới những tranh luận của em về đề tài này. Có thể em đúng. Có lẽ đội Met xứng đáng với những người hâm mộ khác trong đấu trường của họ.”

Cô ngược mắt nhìn lên bầu trời.

“Cám ơn.”, cô thì thào.

Alexa cố ghi nhớ sẽ đưa quyển sách về bùa chú cho Maggie. Một linh cảm cho cô thấy rằng cuộc đời của Maggie sắp sửa thay đổi. Và cô ấy cần tất cả sự giúp đỡ có thể.

Như thể anh biết được cô đang nghĩ gì. Nick hôn cô. “Về nhà thôi”.

Cô vòng tay qua người anh và để anh dẫn mình quay về phía ánh sáng.

HẾT

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>